

ЕДГАР БЪРОУЗ

СИНЪТ НА УЛИЦАТА

Част 1 от „Синът на улицата“

Превод от английски: Румяна Абаджиева, 1993

chitanka.info

I. ЧИКАГО

Били Бърн се роди и израсна по улиците в западната част на Чикаго. Той познаваше почти всички улични скитници от крайезерната част на града и се възхищаваше от тях. Не беше толкова интимен с постовите полицаи от квартала, не държеше на „приятелството“ им.

Детинството му започна в задния двор на един овощарски дюкян. Този двор беше любимо място за момчетиите и подрастващите дрипльовци. Там се забавляваха в свободното си време или когато не искаха да се мяркат много пред очите на полицаите.

Били растеше в обществото на джебчии, дребни крадци, хулигани. Заедно с тях се забавляваше, макар да не разбираше солените думички, а се смееше, когато закачаха всяка минаваща по улицата жена, когато подхвърляха по-пиперливи приказки на безобидните минавачи и не пропускаха да задигнат онова, което не лежи добре на мястото си.

Нощно време тази пъстра сбирщина „работеше“, а дните прекарваше в двора на овощарския дюкян и опустошаваше безбройно количество бирени бутилки. Носеха ги малките момчета, които не ставаха още за сериозна работа. Правеха го с удоволствие, не можеха да се нарадват на героите, от които се възхищаваха. Шестгодишният Били се гордееше с приятелството на Еди Уелш и с факта, че е чул със собствените си уши как Еди една нощ светил маслото на някакъв детектив от Западната Езерна улица.

Били беше момче за всичко, като в същото време се обучаваше, някъде до към десет годишна възраст. След това и той доста ловко можеше да сваля медни дръжки или да задига други неща от къщите и да ги предава на прекупвача на крадени вещи, който имаше дюкянче на улица „Линкълн“. Именно от него момчето научи много полезни за занаята неща и на двадесет години извърши първата си истинска кражба. От това време започнаха и епичните му схватки със съперниците. Той беше нов и отвоюваше своя терен с безпощадна борба. Имаше си свои норми за отношения със себеподобните си и

започваше деленето на плячката с ругатни, за да премине към юмручна защита на правата си.

Момчетиите на негова възраст бяха образували своя банда, която често защитаваше правото си на действие и съществуваше в жестоки схватки с шайката от съседния квартал. Биеха се с крака, колене, зъби, нокти, чупеха си пръстите, използваха всички забранени в честния бой средства. Всяко момче си имаше някакво оръжие за лична защита. Били се снабди с железен бокс. И изведнъж трябваше да се крие цяла седмица, защото момчето, опитало силата на бокса, беше отнесено в болница.

Той изпита огромно облекчение, когато разбра, че момчето ще оживее. Наистина хубаво щеше да е тарикатите от улицата да го сочат с пръст и да говорят: „Този е Били, който пречука Шигена“, но все пак момчето разбра, че ще е по-добре да е жив и на свобода, отколкото легенда, но в затвора или още по-лошо — на електрическия стол. Точно затова реши да усвои както трябва хватките на юмручния бой. По-малко опасно и много по-достойно щеше да бъде да побеждава противниците си със силата на собствените си мускули и юмруци. Помогна му Лари Хилмър, негов приятел, който всеки ден посещаваше градската гимнастическа зала. Така в живота на Били се появи още едно увлечение — спортът. Имаше талант, ставаше добър, започна да мечтае за победи на боксови мачове и да изчезва от редовните сбирки в задния двор на овощарския дюкян. Били инстинктивно усещаше, че може да плува в други води и само носталгията по старите дни го връщаше от време на време при старата компания.

Обикновено това се случваше, когато джобовете му бяха съвсем празни. Можеше да си изкара джобните пари или с някоя малка нощна кражба, или от игра на карти в мръсен и вонящ салон, в задната стаичка на кръчма с подозрителна слава. И точно по време на един такъв нощен поход се случи събитието, което напълно промени хода на живота му.

В западната част на Чикаго всяка банда си има своя територия и ревниво пази правата си. Чужд човек не може да си пъхне носа там и да остане ненаказан. Били се роди и израсна в царството на Кели, простиращо се от езерото до Голямата улица. Кели държеше овощарския магазин и хранеше дрипльовците по време на

безработица, пак той обираше лъвския пай от плячката в дни на „работа“.

Полицията и мирните жители на този обширен квартал бяха естествените врагове на бандата. Кели и придворните му пазеха територията си като древно феодално владение. Външен човек не можеше да ловува в забранените земи.

Една нощ Били се връщаше у дома, след като беше оставил празна масата в „салона“ на Шнайдер, а самият Шнайдер ревеше заключен в избата. Вървеше безгрижно и в отлично настроение, когато попадна на жесток уличен бой. И беше възмутен, защото чужденци от Дванадесета улица се бяха осмелили да нападнат местния полицай Ласки.

Ласки беше от квартала, Ласки принадлежеше на квартала и патрулираше в територията на Кели. Не, той не му беше приятел! Напротив беше от категорията на естествените врагове, но бе прекарал живота си в участъка на Езерната улица и беше станал съставна част от квартала. Самият Били не би имал нищо против да му покаже силата на юмруците си при удобен случай, но да го бият „чужденци“ — не, това бе прекалено! Мръсниците от Дванадесета улица нямаха никакво право да си пъхат носа в чужди владения...

Един неопитен и по-безразсъден младеж вероятно щеше да се хвърли към биещите се и да си загине така безславно, че да не намерят дори и тялото му. Били не беше нито безразсъден, нито неопитен. Той чудесно знаеше, че със здравеняците от Дванадесета улица не може да се шегува. Но беше ловък и хитър. Промъкна се като котка в сянката на къщите, въоръжи се с голям камък и се впусна към групичката на сплетените тела.

Ласки се защитаваше отчаяно, отвърщаше, ако успее, на ударите на тримата нападатели. Били се появи изневиделица отзад и хлопна първия по главата. Камъкът се оказа по-здрав от главата му и той опъна крака на земята. Чак тогава младежът нададе тържествуваш вик и се зае с втория... Третият беше най-упорит, най-пъргав. Той отскочи, измъкна пистолет, стреля.

Всеки друг на мястото на Били щеше да избяга. Дори и Ласки би го разбрал. Но това беше Били и той не постъпваше така. Той наведе глава като младо биче и се хвърли срещу притежателя на пистолета. Пистолетът изхвърча надалеч преди той да успее да натисне спусъка.

Противниците сплетоха ръце и крака и се затъркаляха по улицата, като хапеха, ругаеха, плюеха се.

Настъпи времето на полицая Ласки. Бяха го нападнали толкова изненадващо, че не успя дори да посегне към кобура с пистолета. При вида на оръжието първите двама си плюха на петите и изчезнаха. Третият се мятеше съвсем безпомощен в ръцете на Били. Ласки трябваше да напегне всичките си сили, за да го измъкне.

— Стига толкова! — изръмжа той — Остави го на полицията!

Били изчезна преди пристигането на полицейския автомобил. Но Ласки не забрави никога помощта му и любезно кимваше с глава при случайна среща на улицата...

... Били продължи да си живее постарому. Той стана един от най-ловките членове на бандата. Беше безразсъдно смел и в същото време достатъчно умен, за да обмисля всяко свое действие. Така си „работеше“ и живееше, без да попадне в ръцете на полицията, без да полежи в затвора. Съдбата го покровителстваше цели две години.

През нощта, която изцяло промени живота му, Били бродеше около заведението в долния край на Езерната улица. То бързо се пълнеше и Били кимаше с глава на познатите си, разменяше по някоя приказка с тях. Но много от тях проявяваха признаци на страхлива почтителност и той недоумяваше. Не разбираше каква е тази дяволска работа, каква муха е влязла в главите на хората от неговия квартал. Реши да попита първия, който пак се появи и това се оказа... Ласки.

Полицаят разтвори широко очи, после премига и направи знак на Били да си върви. Любопитството надделя и Били го последва до ъгъла на улицата, спря до телефонната кабина.

— Защо се влачиш насам? — попита направо Ласки. — Не знаеш ли, че Шиген влезе в дупката?

Преди две нощи стопанинът на известното заведение, същият този многострадален Шнайдер, не издържа поредното нападение и направи опит да окаже съпротива. Естествено получи куршум в главата и Шиген се оказа зад решетките по подозрение за извършено убийство.

Били избягваше да участва в работите на Шиген. Боят от детските години не беше забравен и младежите не се разбираха. Нямахме нищо общо с нападението и убийството, но веднага усети в какво се опитват да го забъркат.

— Шиген твърди, че аз съм пречукал Шнайдер, нали? — попита шепнешком той.

— Точно така.

— Но през тази нощ аз бях на другия край на града! — възмути се Били.

— Комисарят предпочита другия вариант — ухили се Ласки. — Много му се иска най-после да те хване. Ти единствен не си залавян и това накърнява професионалната му чест. Има заповед за арестуването ти и на твоето място не бих се въртял тук. Нямам право да ти казвам това, но ти веднъж ме спаси и затова послушай съвестта ми: измитай се, докато е време! Помни, че полицията на Чикаго те търси, че има отличителните ти белези... Учудвам се как не са те пипнали досега?

Били не благодари. Тръгна по улица „Линкълн“, после в северна посока. Мнозина го видяха, но никой не посмя да го спре. След три седмици той беше в Сан Франциско.

Нямаше пари, но знаеше много начини как да си ги достави. Защо да не може да постигне в Сан Франциско това, което така лесно му се удаваше в Чикаго? Имаше само една малка пречка — не познаваше града и не знаеше коя част ще е най-подходяща за „работа“. Но след няколко дневно обикаляне на улиците попадна на едно кварталче със „салони“ за моряци и веднага разбра, че това е неговото място. Пияните моряци бяха лесна плячка.

Той се вмъкна в едно заведение и се залепи до група картоиграчи, започна да изучава посетителите. Всред тази шумна и пияна тълпа трябваше да открие най-щедрия, най-пияния и най-непредпазливия гуляйджия. Човек с повече пари.

Намери го много бързо. Човек с вид на моряк, който седеше край една маса заедно с двама приятели. И тримата изглеждаха порядъчно пийнали. А когато човекът извади портфейл да плати, очите на Били светнаха. Пияницата срещна този хищно светец поглед и се ухили. Направи знак, покани Били да се присъедини към компанията. Младежът не чака да го молят, съдбата сама му поднасяше плячката. След секунда вече се чукаше с новите си „познати“. Паралията беше поръчал поредната бутилка вино.

Непознатият не бе в състояние да говори, но се държеше здраво на крака и пиеше като кон. Той постоянно доливаше чашата на Били. И

пришелецът почувства как главата му се върти. Това беше последното пиянство на Били Бърн.

II. „ПОЛУМЕСЕЦ“

Били нищо не помнеше и когато дойде на себе си, изобщо не можа да разбере къде се намира. Последното, което си спомняше пияната му глава, а тя направо се цепеше от болка, беше пияният моряк, празните бутилки, колода омазнени карти...

Морякът бе изчезнал. Били напразно се мъчеше да разбере как така се е напил и е изпуснал плячката от ръцете си. Главата го болеше ужасно, пресъхналият език трудно се обръщаше в устата. Всичко се люлееше пред очите му, дори стените на помещението, където лежеше. И при всяко полюляване нещо се събираше към гърлото му, нещо с отвратителна миризма...

Били затвори очи, но усещането за люлеене остана. Да лежи са затворени очи беше още по-неприятно. А най-лошото се състоеше в това, че никога не му се бе случвало да се напие така, да се чувства толкова зле. Дяволска работа! Били обиколи с мътен поглед люлеещите се стени. Нямахше прозорец, а някаква кръгла дупка, през която проникваше дрезгава светлина. По средата на стаята имаше маса, а над нея висеше лампа.

Очите му дълго се фокусираха върху лампата. И това, което видяха, възвърна част от разсъдъка му. Лампата се люлееше, не беше халюцинация на пиян човек, лампата се люлееше наляво и надясно. Стените също се движеха нагоре, надолу... Отвратително положение! Били пак затвори очи, но когато се реши да ги отвори, стаята продължаваше да се движи...

Изправи се с мъка, спусна крака към пода. Подът се движеше, леглото не беше стабилно. Нима бе още пиян? Били се добра до масата и се изправи — лампата се люлееше като език на камбана, не можеше да има никакво съмнение. Не беше вече пиян, но къде бе попаднал. Той отиде до кръглото прозорче, залепи лицето си до студеното, влажно стъкло. И истината проряза съзнанието му.

— Глупак, какъв глупак се оказах! — изстена. — Исках да задигна парите му, а той ме задигна цял-целеничък!

Не му остана време да блъска изтерзаната си глава. Вратата се отвори и на прага се показа нощният му познат.

— Е, как си, гълъбче? — попита ухилено той. — Как вървят работите?

— Свиня! — озъби се Били.

— Я, по-полека с приказките! — намръщи се човекът.

— А какво искаш, да ти целувам ръцете ли?

— Слушай, момчето ми — започна студено морякът, — аз съм шефът тук. Имай го предвид и говори по-вежливо, ако не искаш да си изпатиш. Казвам се Уорд. Искам да ме наричаш „Мистър Уорд“ и да бъдеш учтив. Разбра ли?

Били зяпна от изненада. После замислено се почеса по главата. Откакто беше пораснал и станал мъж не се бе обръщал към някого с това проклето „мистър“, не беше употребявал местоимението „вие“. Но главата го болеше нетърпимо, в стомаха му воюваха котка и куче и той се чувстваше толкова зле, че малко се интересуваше от приказките на моряка. Мина доста време, докато разбере, че му заповядват, че накърняват достойнството му. И най-лошото, докато осъзнае какво му се е случило. Беше настъпил краят на неговата свобода. Проклетият моряк се отнасяше с героя от Чикаго като с последен слуга. А това вече не можеше да се преглътне... Морякът трябваше да си го получи... Само че Били нямаше сили да вдигне ръка, а мозъкът някак вяло възприемаше фактите. Затова се отпусна като празен чувал на стола.

Морякът остана доволен. Реши, че младежът се е примирил. От опит знаеше, че безжалостното отношение и строгата дисциплина пречупват и най-коварните, избавят от неприятни сблъсъци по-нататък. Пак от опит знаеше, че най-добрият момент да се превие непокорната воля, е в първите часове след изтрезняването. И най-здравият човек е замаян от алкохола и изненадата, и най-силният се държи като пребито куче, докато не премине въздействието от уискито. А прашецът, който сипваше в чашите на хората, ги правеше още по-податливи на влияние.

Но морякът рано се радваше. Не знаеше, че има работа с Били Бърн от бандата на Кели. Главата му работеше зле, в стомаха му нещо се въртеше и изпращаше кисели сигнали към гърлото, предизвикваше гадене и оросяваше със студена пот челото му, но това не влияеше на безразсъдната му смелост. Били беше уличник, хулиган, измамник, крадец, побойник. Не се страхуваше да предизвика и сатаната на

юмручен бой. Във всички долнопробни заведения на Чикаго се отнасяха с уважение към него, страхуваха се от удара на железните му юмруци. Той безнаказано закачаше жените и момичетата и никой от кавалерите им не смееше да ги защити, никой не искаше да се бие с него.

От гледна точка на обществения морал Били си беше измет, човешка отрепка, изхвърлена от кръга на порядъчните хора. Но не се считаше за такъв и не познаваше какво е страх. Живееше извън обществото, държеше се подло, потискаше по-слабите от него, но такъв го беше направила средата, в която израсна. Той просто не познаваше друг живот и други закони. И все пак си имаше свои понятия за чест и достойнство. Беше им неизменно верен и ги защитаваше до смърт. Можеше да го изтезават, да го режат на късове, пак нямаше да издаде другаря си. Щеше да умре, но за полицията щеше да си остане ням.

Точно защото се възприемаше като човек с чест и достойнство, точно затова той не позволяваше на никой да се отнася с него така, както си беше позволил морякът. Ако главата му беше по-бистра и краката по-твърди, нямаше да прости това отношение.

Морякът, господин Уорд, не знаеше кой е, не знаеше дори името му, но не му липсваше дързост. Той се приближи до масата и студено изрече:

— Виждаш ми се костелив орех и най-напред май ще трябва да те нашибам с бича, така че да не можеш да легнеш! Запомни веднъж завинаги, улична дрипо, това тук не е кръчмата! Аз ще те науча как трябва да се разговаря с почтените хора!

Били не разбра как точно трябва да се отнася с почтен човек като господин Уорд. Страшен удар за малко не изби челюстта му, в главата му нещо се пръсна, светнаха безброй малки звездички. Той се олюля, но не рухна на стола, а скочи на крака. Изведнъж изтрезня. Ударът намести мозъчните клетки, отвратителното гадене премина... Морякът беше прекалено самонадеян. Юмрукът, насочен за втори удар, разсече въздуха. Били Бърн не желаше да му преподават по този начин. Били Бърн внезапно се преобрази. Той отскочи ловко назад, напрегна мишци и отговори с такъв удар, че морякът изумено простена и приклезна.

Пленникът се хвърли върху него като разярено куче. Започна ожесточена схватка. Били беше в своята стихия. Удряше с ръце и

крака, действаше със зъби и нокти и жертвата започна отчаяно да вика за помощ. Когато притичаха хората от екипажа, начело с капитана, трябваше да издърпат от ръцете на разярения кандидат моряк един полужив човек. Уличният пройдоха беше стиснал гърлото на „почтения“ Уорд и блъскаше безжизнената му глава в пода. Още малко оставаше и мистър Уорд щеше да се пресели в друго царство.

Последното нещо, което Били чу, беше ревът на капитана и заповедта да спре. Последното, което видя и усети, бе вдигнатият пистолет и страшния удар по главата. После всичко потъна в мрак.

Този удар спаси живота на мистър Уорд.

Младежът се свести в тъмна, воняща дупка — корабния карцер. Беше окован с вериги.

Били прекара в това състояние цяла седмица. Капитанът го посещаваше всеки ден, биеше го, четеше правоучения, учеше го на „почтителност“ към по-силния. Били се мяташе като звяр в клетка, скърцаше със зъби и мълчеше. А след седмица се наложи да преместят новия член на екипажа в моряшкия кубрик. Рискуваха да се лишат от ценните мускули, от силата му, защото плъховете щяха да го изядат.

Не приличаше на човек. От постоянните удари в главата беше изгубил чувството за ориентация. Тялото го болеше, от раните капеше някаква кървава и гнойна течност.

— Чудесно изглежда! — одобри външността му капитанът. — Урокът беше полезен. Надявам се, че вече е научил къде му е мястото и как трябва да се държи с порядъчния човек, ако случайно го заговорят.

Били оживя, не предаде богу дух в тази ужасна седмица. И се превърна в блестящо доказателство за господството на материята над духа. Защото един човек с по-чувствителни нерви, щеше да опъне крака още в първите дни или да се самоубие по-късно. Но Били нямаше чувствителни нерви, не бе такъв. Той лежеше на койката, гледаше безсмислено в една точка и в това полусъзнателно състояние мечтаеше само за едно — за отмъщение.

Тази мисъл го вдигна бързо на крака. Не можеше да крои планове за мъст и да си остава безжизнен труп. Десетина дни след излизането си от карцера, той вече бродеше по палубата и дори изпълняваше по-лека работа. От другите моряци успя да научи, че се намира на кораба „Полумесец“ и че не е единственият, доставен по такъв начин на борда.

Екипажът представляваше отчаяна сбирщина от хора. Само пет-шест човека бяха дошли доброволно, бягайки по този начин от съд и затвор. Всички други бяха завлечени на борда чрез измама. Те станаха новите приятели на Били, защото и те бяха преминали през неговото изпитание.

Оказа се, че господин Уорд е боцман на кораба. Той сякаш беше забравил сбиването, при което една не се прости с живота. Не се приближаваше до Били, но не пропускаше да му възложи най-тежката и мръсна работа. Благодарение на „усилията“ му Били бързо премина курса на обучение и укрепна физически. Следите от честите заливания изчезнаха. Леката отпуснатост на тялото се стопи, превърна се в стоманени мускули. Подпухналата кожа се опъна, покри се със силен загар, мътните очи станаха ясни, светли, пронизващи. Стройната фигура беше по котешки гъвкава и той заприлича на пантера. Приятелите от бандата на Кели трудно биха познали в здравия и красив моряк предишния Били Бърн.

Характерът му също се промени. Остана смаян, когато разбра, че пее, че може да пее. И то по време на работа. Откритието го порази. Той, който презираше честния труд и беше убеден, че човек като него, роден от хора и захвърлен на улицата пак от хора, трябваше да живее на гърба на обществото, да прибира онова, което може да се прибере, той, именно той, харесваше тази работа и пееше, когато работи... Учудваше се, когато влагаше старание, когато искаше всичко да е свършено по възможно най-добър начин. Беше природно интелигентен и посвоему съвестен и тези качества бяха скоро оценени както от началството, така и от другарите му. Започнаха да се отнасят с уважение към него, да го слушат и да му възлагат по-отговорни задачи.

Не, не беше забравил подлата измама, не бе и простил. Просто изчакваше. Боцманът Уорд, който опита силата на Били, го избягваше. Но капитан Симс, който не знаеше кой е и какъв е Били, си играеше с огъня. Здравата тояга или бича бяха постоянно в ръцете му и неведнъж се стоварваха на гърба на бившия уличник от Чикаго. Погледът му потъмняваше и ако можеше да убива, капитанът отдавна да би станал храна на рибите. Само че не можеше, а Били се беше научил да се съдържа — помнеше плъховете от карцера. Но в душата му се бе образувала буца от ненавист, която растеше и той си даде клетва да

даде добър урок на морската „кожа“. Рано или късно капитан Симс щеше да си го получи.

Екипажът се състоеше от хора като Били. „Полумесеца“ беше пълен с хора, които имаха съвсем други понятия за добро, човешки чувства и приличие. Това бе родната среда на Били и той почти не тъгуваше за приятелите от Чикаго. Навсякъде беше едно и също. Както в Чикаго и на кораба човешките взаимоотношения се градяха на базата на силата и скоро Били си създаде приятели и врагове. Наистина бе едно и също. Улицата беше изчезнала, заменена от тясната палуба, но боевете си оставаха и Били почти винаги излизаше победител.

Началството не обичаше да се меси в споровете на хората от кубрика. Предоставяше на момчетата сами да решават проблемите си. И те ги решаваха с юмруци, без да затаяват злоба след това. Боят свършваше с някой разкъравен нос, избит зъб и многобройни синини, но хората си оставаха приятели. До следващия бой...

Били Бърн не се оплакваше. Всъщност той живееше пълноценно и това му харесваше. Кроеше си планове за отмъщение, но и към началството не изпитваше истинска омраза. Разбираше методите на „работа“, приемаше ги като неизбежно зло. Но на борда имаше един човек, който намрази с цялата си душа. Не беше от екипажа. Бе пасажер и се наричаше Дивайн. И Били Бърн го мразеше, не защото този човек му беше сторил зло, а защото бе друг — като се започне от елегантните дрехи и изискани маниери и се стигне до неизменното самочувствие, което показваше, че е човек от друга класа, от ненавистното порядъчно и добро общество. Дивайн беше джентълмен и Били не можеше да му го прости.

Били Бърн, детето на улицата, мразеше всичко, което почитаха и уважаваха другите. Ненавиждаше ситите и самодоволни богаташи от Голямата улица, отхвърляше законите им. Той кипеше от гняв при всеки нов и лъскав автомобил, който се появяваше по улиците на езерния квартал и изпращаше след елегантните мъже и жени, седящи в тях, порой от мръсни, вулгарни ругатни. При вида на чиста, колосана яка около някой врат, очите му се наливаха с кръв. Изискаността, чистотата, доволството, външното приличие и добрите обноски предизвикваха у него почти физическо отвращение. Повдигаше му се от такива хора. Той мразеше всичко това. Понятията му за сила, мъжество, достойнство се сливаха с жестокостта, грубостта. Не беше

той човекът, който ще падне толкова ниско и ще помогне, например, на жена да прекоси малка улица. Напротив, забавляваше се да гледа как газии във водата. И се заливаше от смях, ако падне, ако се окъпе в калната локва... Така се пада на всяка мръсница, която не знае как да ходи, особено на по-добре облечената мръсница...

Това бяха неясни, смътни чувства на омраза. Низвергнатият ненавиждаше всеки, имал по-добър шанс от него. Дивайн беше точно такъв — вежлив, охранен, самодоволен. Били побесняваше да го гледа как пуши пурата си всяка сутрин, как се разхожда по палубата. Не разбираше каква работа може да има този „пуяк“ на борда на кораб като „Полумесец“. Недоумяваше как слабото, изнежено същество е посмяло да тръгне на плаване в компанията на „истинските мъже“. Това го озадачаваше и го караше да се заглежда повече в Дивайн, много повече, отколкото му се искаше. Така откри, че очите на този млад и красив пътник всъщност гледат хитро, с някакво подло, предателско изражение. Този човек не беше толкова слаб, той бе способен на всичко, за да постигне своята цел и в това беше силата му. А Били го мразеше съвсем инстинктивно, не толкова като представител на друга класа, а като човек. Можеха да му смъкнат чистите дрехи, можеха да го омърлят с всевъзможни мръсотии, да пхнат в устата му угарка, а не пура. Били пак нямаше да го признае за свой. Този красавец имаше някаква особена отличителна черта, която отблъскваше всеки порядъчен разбойник. Били ненавиждаше сладникавата лъжлива физиономия и омразата му се превърна в мания, в напаст за самия него. Той започна да обикаля като луд палубата в редките свободни минути, изпълнен с надежда, че „пуякът“ ще даде повод за свада.

Не можеше да контролира желанието да понабие господин Дивайн и така неволно подслуша част от разговора му с капитан Симс. Разбра малко, но достатъчно, за да съобрази, че пътникът не се намира на „Полумесец“ току-така и че заедно със Симс върти някаква мащабна по мошеничеството си работа.

Ама че „пуяк“! Той се оказа разбойник и мошеник като другите, но мошеник в друг образ, с държание на господар. Уууу! Юмруците на Били се свиха с такава сила, че ноктите разкървавиха плътта. Ако имаше начин, щеше да удуши моментално подлеца. Този човек петнеше честта на свестните разбойници!

Всъщност „Полумесец“ беше нает от пътника. Господин Дивайн ръководеше плаването, а парите за пътешествието бяха осигурени от някой си Клинкер от Сан Франциско, чийто длъжник бил „джентълменът“ Дивайн. Били дочу още две имена — Хардинг и Барбара. Двойката също участвала в начинанието и ако „работата“ се свършеше както трябва, всички щяха да получат много пари.

Били се върна в кубрика, където беше мястото му. Започна да разпитва. Обърна се към Сайер Кокала и Червения Сандерс, които отбираха от много неща, но и те не можаха да му кажат нищо.

„Полумесец“ продължи плаването по курса. Целта му бяха Хавайските острови. Капитанът нареди да хвърлят котва в пристанището на Хонолулу, нареди кораба до една бяла, чистичка яхта.

III. КОВАРНИЯТ ПЛАН

Екипажът не получи разрешение за слизване на брега. Само боцманът Уорд и помощникът му се настаниха в една лодка и заминаха. Капитанът не остави хората си да бездействат и да зяпат към брега, накара ги да чистят и боядисват навсякъде, където имаше нужда. Били Бърн търкаше заедно с другите, защото нямаше кътче, което не се нуждаеше от намесата на човешка ръка, но все пак успя да забележи, че пътникът внезапно престана да излиза на палубата. От деня, когато „Полумесец“ хвърли котва в пристанището, пътникът се затвори в каютата си, излизаше да подиша въздух само през нощта. За сметка на това господин Дивайн се застояваше дълго на капитанския мостик и не сваляше поглед от красивата яхта, откъдето вятърът донасяше музика, човешки гласове, смях...

Уорд и Териер оставиха лодката на пристанището и пак там наеха стая в евтин крайбрежен хотел. Заплатиха предварително за цяла седмица и така си спечелиха уважението на персонала. Но постояха само час в желаната стаичка. Толкова, колкото да се преоблекат в цивилно облекло. След това те поеха към града. Помощникът се беше докарал с елегантен костюм, носеше копринена шапка. Началникът го следваше в по-скромен вълнен костюм и носеше два куфара. Спряха пред един от най-люксоznите хотели. Попитаха за стая, но не се установиха в него. Намериха друг хотел и там помощник-боцманът се регистрира като „граф Анри Териер Кадене, придружен от камериера си, Франция“.

Двамата пътници едва се настаниха и графът изпрати лакея си да предаде чрез хотелския прислужник телеграма до господин Антон Хардинг, яхта „Лотос“. После и двамата зачакаха. Уорд се чувстваше много добре в елегантния апартамент, но Анри Териер се преобрази — изглеждаше джентълмен и аристократ до върха на ноктите си, обстановката му прилягаше напълно. Плуваше в свои води.

Никой не знаеше нещо определено за миналото на Анри Териер. Виждаше се, че превъзходно познава морското дело, че има прекрасни

маниери, които го правеха свой във всяка компания и толкова. Капитан Симс уверяваше хората си, че е бивш офицер от френския военен флот, принуден да напусне поради някакви тъмни обстоятелства службата си. Той нямаше особени скрупули по отношение на тези причини, но сам се побояваше малко и не разпитваше. Французинът беше студен, мрачен и жесток, бърз като светкавица във всяко действие. Бяха го препоръчали господата Клинкер и Дивайн. Симс се подчини и го взе.

Беше плавал и друг път с Анри Териер, но макар той да владееше превъзходно работата си, капитанът не го обичаше твърде заради високомерието и предпочиташе да си има работа с по-обикновени хора. И сигурно щеше да си наеме друг помощник-боцман, ако не бяха настояли Клинкер и Дивайн.

Уорд откровено проявяваше неприязън към французина. Той ненавиждаше по принцип по-изтънчените и образовани хора. Тази „бяла кост“ го вбесяваше и ролята на лакей на своя високомерен помощник никак не беше по вкуса му. Само че нямаше пред кого да възрази и едва ли щеше да се намери някой от участниците в тази операция, който да се съгласи да го изслуша. Бяха му определили ролята, същата тази „бяла кост“ го караше да изпълнява задълженията на лакей, но златото оказа своето вълшебно въздействие и притъпи омразата. Дивайн беше обещал половин милион долара на командуването на „Полумесец“, ако планът успее. Уорд и новоизлюпеният граф щяха да са в числото на тези, които ще делят парите. Затова се примиряваха с присъствието си един до друг и чакаха отговор от банкера Антон Хардинг. Ролите бяха отрепетирани в каютата на господин Дивайн. Всеки знаеше точно какво да прави. Продължаваха да са враждебно настроени. Нямаха намерение да я обсъждат. Съзнаваха опасността и мълчаха, защото не знаеха за какво друго да си говорят. Помощник-боцманът се беше излегнал небрежно на едно кресло и пушеше пура. А неговият началник и слуга обикаляше с големи крачки стаята. Чакаха.

В същото време веселата компания, намираща се на борда на красивата бяла яхта, се канеше да слезе на брега. Точно тогава към яхтата се прилепи малка лодка и хотелският пратеник връчи на вахтения моряк някакво писмо. Капитан Симс ясно видя предаването на писмото, дори различи восъчния печат с помощта на бинокъла си.

Видя и се усмихна доволно. Планът беше замислен блестящо и операцията по изпълнението започваше.

Орловите очи на Били Бърн забелязаха същото, но той не знаеше нищо и не разбираше нищо. Не беше от посветените. Лежеше върху куп стари платна и с ненавист наблюдаваше елегантните мъже и жени, които се веселяха на „Лотос“. Тези хора бяха представители на проклетия свят, от който той бе отхвърлен.

Вахтеният намери някакъв висок, побелял господин и му връчи писмото. Били се изплю от отвращение. Беше си представил чистите ръце на стареца, увисналата кожа, полираните нокти... Бе противна мисъл. Не знаеше какви точно са ръцете на стареца, но той разпечата плика, прочете листа и го подаде на младата жена, изправена до него, която весело разговаряше с неколцина младежи. Нейните ръце стопроцентово не бяха противни... И за съжаление не чуваше какво си говорят.

— Писмото се отнася повече за теб, Барбара — усмихваше се старецът. — Ако желаш, мога да го покана на обяд.

Девојката хвърли бегъл поглед на редовете.

„Драги господин Хардинг — прочете и вдигна вежди. — Позволете да ви препоръчам моя добър приятел граф Кадене, който вероятно ще пристигне в Хонолулу едновременно с вас. Графът е на околосветско пътешествие и чудесно познава островите. Той е много мил човек и аз съм убеден, че ще ви е приятно да се запознаете с него. Оставам ви сърдечно предан Л. Картрайт Дивайн“.

— Ох, този Лари — разсмя се девојката, — ще ме умори! Вечно открива някакви титулувани особи и те са все „големи“ и „скъпи“ приятели! Интересно е да се знае как е успял да пипне този граф...

— Или графът е пипнал него — допълни господин Хардинг. — Всъщност няма значение. Нищо не ни пречи да го поканим да вечеря с нас. Ще имаме едно малко развлечение. Утре сутрин вдигаме котва и познанството ще бъде много кратко.

— Хайде да го посетим в хотела — предложи Барбара, — и да го поканим на разходката из островите. Това ще е достатъчно за препоръките на Лари, а на вечеря ще го поканим само ако ни хареса.

— Както искаш, дъще — съгласи се старецът и даде нареждане да приготвят лодката.

Половин час по-късно два големи автомобила спряха пред хотела, където се бяха настанили Уорд и Териер. Антон Хардинг изпрати по пикалото визитната си картичка.

„Графът“ незабавно слезе. Той направи добро впечатление на всички от компанията, а Хардинг реши, че има работа с истински джентълмен. Дъщеря му, Барбара Хардинг, беше очарована. Тя настоя графът да се настани в нейния автомобил. Така помощник-боцманът се намери в обществото на милиардера Хардинг и неговата наследница, тръгна да разглежда островите заедно с тях.

Граф Кадене бе не само представителен мъж, а и много приятен събеседник. Изглежда нямаше място по света, което да не е посетил и което да не можеше да опише красноречиво и духовито. Знаеше много интересни неща и умееше да ги разказва живо, увлекателно. От студеното и потискащо държание не беше останало нищо. Бе самата любезност, самото безгрижие и по всичко личеше, че с чисто френска изтънченост се наслаждава на компанията на красивата и богата американка. И към края на деня започваха да се проявяват признаци, които сигурно щяха да хвърлят в смут господин Дивайн, ако можеше да ги види. Първо, „джентълменът“ и настоящ помощник-боцман изглеждаше доста увлечен по девойката и второ, той узна една новина, която го накара да се откаже от поканата за вечеря: „Лотос“ вдигаше котва на разсъмване, поемаше курс към Филипините.

— Много съжалявам — поклони се изискано той пред господин Хардинг. — Досадно е наистина, но имам важна среща довечера в града и не мога да присъствам на вечерята. О, ако това беше в моя власт, щях да изоставя всичките си работи, за да прекарам няколко часа във вашето общество, но уви, не съм господар на себе си...

„Графът“ говореше на бащата, но гледаше дъщерята. Девойка с по-беден светски опит би показала по някакъв начин чувствата си — съжаление, обида, облекчение. Барбара Хардинг вежливо се усмихна и се сбогува.

— Уверен съм, че скоро пак ще се видим, мис Хардинг — не издържа новият поклонник, придружи думите си с многозначителен поглед.

Барбара Хардинг не благоволити да разбере какво означават тези думи и какво се крие зад погледа. Ако беше направила поне малко усилие, може би щеше да открие в тях нещо неприлично, а ако се бе

досетила какво означават всъщност, сърцето ѝ сигурно щеше да замре от страх. Но тя не направи нито едното, нито другото. Очите на „графа“ я гледаха с такова откровено обожание, че тя не знаеше дали да се сърди или да се чувства поласкана.

„Графът“ изпрати Хардинг и дъщеря му с много поклони. После влетя като вихър в апартамента и още от вратата трескаво заяви:

— Бързо, колкото се може по-бързо! Трябва веднага да се върнем на борда на „Полумесец“. Яхтата им вдига котва утре призори. Вашите задължения на лакей се оказаха по-леки, отколкото очаквахте. Но аз мога да ви дам отлична препоръка, ако някога решите да си търсите място при друг господар.

— Не се увличайте, Териер — сръза го „лакеят“. — В този глупав маскарад участвам, без каквото и да е удоволствие и не желая да обсъждаме нещата. В тях няма нищо смешно. Не забравяйте, че съм ваш шеф, а освен това сам казахте, че трябва да се връщаме бързо на кораба.

Териер злобно го погледна, но премълча. Двамата заедно събраха вещите си. Господарят плати и беше изпратен с почтителен поклон. Придвижиха се по същия начин до другия хотел и там се преоблякоха в униформите си. Половин час по-късно „Полумесец“ прие на борда си боцмана Уорд и неговия помощник Териер.

Били Бърн чистеше край капитанската каюта и ги видя, дори си направи удоволствието да се изплези в напрегнатите им гърбове. Усецаше, че става нещо, но в момента не се интересуваше какво. Те бяха властта на кораба и човекът на улицата, ненавиждаш законите, реда, дисциплината, мразеше и тях, хората, които ги въплъщават. Много му се искаше да ги срещне нощно време на някоя тъмна уличка от своя квартал. Тогава добре щеше да си поиграе с тях...

Уорд и Териер се вмъкнаха в капитанската каюта. След малко там влезе и Дивайн. Били естествено не можеше да пропусне случая и да не подслуша. Прекалено угрижени бяха шефовете! Нещо ставаше. Сети се за откъслечните фрази, които беше дочул и реши да понаучи още нещичко. Не се притесняваше, че ще подслушва. Само се зае да търка вратата на капитанската каюта. Не виждаше хората вътре, но чуваше отлично, а вратата ставаше все по-лъскава.

Онова, което чу, го изненада. Замисляше се голяма, рискована операция и най-учудващото беше, че в нея участваше и такава мокра

кокошка като пасажера Дивайн... Нима този хитрец така умело се преструваше на изнежено конте? Трябваше добре да се помисли около това.

Шефовете вътре в каютата споменаха името на някоя си госпожица Барбара Хардинг. Били не знаеше коя е тази особа, но беше много впечатлен, когато чу, че тя ще получи от баща си в деня на своята сватба двадесет милиона долара. Освен това тя си имала вече пет милиона, оставени ѝ като наследство от майката. Бащата, мистър Хардинг, бил милионер и според думите на Дивайн най-богатият човек в Съединените щати.

Планът беше свързан с отвличането на богатата млада дама и искането на откуп. Дивайн трябваше да играе ролята на втория пленник, попаднал в ръцете на пиратите. Той поемаше задачата да накара девойката да се омъжи за него и така да приберат плюс откупа и милионите. Парите трябваше да се делят след това между капитан Симс, Уорд, Териер и неизвестния Клинкер. Моряците, които излагаха на опасност живота си в тази авантюра и които не подозираха в какво ги въвличат, щяха да получат по три заплати.

Господин Дивайн беше проучил доста работи, свързани със завещанието на татко Хардинг. Според това завещание съпругът на мис Барбара трябвало да получи първите десет милиона долара след смъртта на милиардера. Но Дивайн не беше разбрал дали този съпруг трябва да е одобрен и от бащата и точно това плашеше съзаклятниците. Опасяваха се от усложнения при получаването на парите.

Съвещанието завърши толкова внезапно, че Били едва успя да отскочи и да потъне в сянката. Но Териер го видя. Не сподели нищо с другарите си, насочи се към носа на кораба, обърна се рязко и почти се сблъска с Били, който се промъкваше към кубрика.

— Хей, ти! — извика властно. — Я ела тук!

Младежът инстинктивно сви глава между раменете си в очакване на удар. Помощник-боцманът учудено го погледна и позна моряка, който беше наредил добре Уорд.

— Наричат те Бърн, нали? — полузапита, полуустанови той и в гласа му нямаше злоба. — Отбий се за малко в каютата ми. Трябва да поговорим.

Били го последва на почтително разстояние. Беше възприел доста от уроците и вече знаеше как да се държи с „приличните“ хора.

— Приятелю — започна Терierer без заобикалки, но след като провери добре ли е затворена вратата на каютата, — няма да те питам колко точно успя да подслушаш от разговора ни при капитана. Бягството ти показва, че си чул достатъчно, иначе защо трябваше да се криеш. Искам само да те предупредя да си държиш езика между зъбите и да бъдеш край мен, когато започнат събитията. Тази публика — направи неопределен жест той, — се готви за бесилката, а аз нямам никакво желание да ѝ правя компания. Дивайн е глупак и ако го нямаше, щяхме да си разделим десет пъти по-богата плячка. Разбираш ли? Сигурно, защото ми изглеждаш умно и отракано момче. Аз си имам собствен план, за чието осъществяване ми е нужна помощта на трима или четирима смелчаги. Планът е добър и ако успеем, нито ти, нито аз ще служим повече на консервени кутии като „Полумесец“. Не е твоя работа какво ще правя аз, но ти гарантирам, че ти ще станеш богат. Знаем какви чувства изпитваш към Уорд и мога да те уверя, че омразата ви е взаимна. Той ще намери начин да си отмъсти и със сигурност ще те лиши от полагаемото възнаграждение. Така че помисли добре на чия страна ще застанеш. С една дума, уважаеми Били Бърн, животът ви е в опасност, докато сте на кораба. Какво ще кажете за това?

— А-а! — проточи ухилено Били. — Никак не се боя от него! Нека само опита да си пъкне гагата, където не трябва, такъв пердах ще получи, че светът ще му се види тесен! На колко такива съм виждал сметката!

— Правилно, Бърн, не се съмнявам в уменията ти — потупа го приятелски Терierer, — но ти забравяш с кого си имаш работа. Уорд няма да си пъкне гагата, както казваш и няма да се изложи на опасност. Той ще намери начин да те ликвидира. Мога да ти гарантирам, че след няколко дни всички ние ще участваме в малка престрелка, но ще те излъжа, ако ти кажа, че няма да получиш някой заблуден куршум в гърба. Уорд много го бива за тези неща. И дори да изпусне този случай, ще се явят много други. Пази се, приятелю! Ако си с мен и ме следваш, ще се отървеш от Уорд, Симс и Дивайн. Ще останеш не само жив, но ще получиш и много повече пари. Е, ти трябва да вземеш

решение. С мен ли ще бъдеш или ще ме издадеш на онази компания? Помни, че трябва да споделиш с тях и за подслушването.

— О-о, за нищо на света не оставам с този пуяк Дивайн! — възкликна Били. — Искам само да обещаете честна подялба на плячката.

— Значи си съгласен? — зарадва се французинът.

Били Бърн стисна протегнатата ръка и попита:

— Какво трябва да правя? Вече съм ваш човек...

— Засега нищо — прекъсна го Териер. — Ще говорим на по-подходящо място, не искам никой друг да ни подслуша. При удобен случай ще ти разкажа всичко, което трябва да знаеш. Впрочем не, огледай се сред другарите си и виж кого можем да привлечем на наша страна. Трябват ми още трима-четирима души. Но преди това довърши работата си на палубата. Не трябва да будим подозрение и ако се покажа по-строг, моля те да не се сърдиш.

Били Бърн разбираше от конспирация и се съгласи с всичко. Радваше се, че си е намерил съюзник, привличаше го голямото приключение и беше готов да се подчини на французина. Той внушаваше уважение.

IV. БИЛИ БЪРН И БИЛИ МАЛОРИ

„Полумесец“ вдигна котва в пълна тъмнина. Екипажът посрещна с радост заповедта за отплаване. Не беше много приятно да се наблюдават екзотичните брегове от едно корабче. В командите на капитана също се долавяше повече бодрост. Той пък бе много доволен от сполучилата мисия на Териер. Изобщо началото беше блестящо и планът се изпълняваше като по ноти.

Когато разработваха този план, бяха отделили цяла седмица на Териер за спечелване доверието на Хардинг. Но той надмина всички очаквания и се справи блестящо само за един ден. Симс тайно се поздравяваше, че беше посочил за изпълнител на деликатната работа тъкмо Териер, а не някой друг.

Уорд също бе доволен. Нямахше да подлага повече самолюбието си на проверка, нямаше да се унижава и да играе ролята на лакей на високомерния си помощник. Субординацията беше възстановена, всеки пак бе заел мястото си. Но получеше ли своята част от богатството, гадният французин щеше добре да се запознае с характера на човек като Уорд. Той и оня дрипльо, който беше посмял да вдигне ръка. При мисълта за отмъщение кръвта на Уорд кипеше и Териер не преувеличаваше ни най-малко с предупреждението за опасност. Били Бърн си гледаше работата заедно с другите моряци и старателно обмисляше информацията на Териер и подслушания разговор. Сравняваше, претегляше, преценяваше своите „за“ и „против“. Не изпитваше доверие, но някак считаше, че Териер е прав. Защо трябваше да дели с боцмана, капитана и пуяка, след като можеше да отмъкне всичко сам, след като пак сам вършеше основната работа. Тази мисъл го развеселяваше. Щеше му се да види отнякъде останалите на „сухо“ съзаклятници. Не, щеше да участва с удоволствие в тази работа и без нито един долар. Заслужаваше си проклетата компания от отявлени мошеници да бъде излъгана, да бъде накарана да свали за малко маската и хората да покажат истинските си лица. Да, удоволствието щеше да бъде голямо, не беше за

пренебрегване и изгодата. Били размишляваше за всичко това и търсеше най-подходящите хора сред моряците.

Разбира се, най-напред бяха одобрени кандидатурите на Сайер Кокала и Червения Сандерс. Били им направи знак, че трябва да поговорят и се вмъкна след тях в кубрика. И двамата посрещнаха с въодушевление предложението на Териер. И за двамата възможността да изиграят Симс и Уорд беше прекрасно и сладко отмъщение, което се подслаждаше и с доларите, които щяха да получат...

Сайер Кокала предложи третия човек за групата. Той считаше, че черният готвач Бланко е единственият свестен човек сред сбирщината главорези и че само на него може да се разчита. Били одобри идеята. Черният великан се харесваше и на него. Дълго обсъждаха качествата си и стигнаха до заключението, че трима достойни мъже са по-добри от четирима не толкова достойни и че ще свършат работа за повече от стотина. Повече съмишленици не им трябваха.

На втория ден след отплаването от Хавайските острови капитанът застана на мостика и повече не мръдна оттам. Оглеждаше внимателно хоризонта, дебнеше нещо. Какво — се разбра чак към два часа следобед. Тогава на хоризонта се появи леко облаче дим и „Полумесец“ моментално промени курса, обърна срещу приближаващия се кораб. И когато нямаше вече съмнение, че това е „Лотос“, капитан Симс разпореди да се свалят платната, да се спрат машините. А на яхтата се веселяха, оттам ясно долитаха човешки гласове, музика, смях.

— Лягай на дрейф!^[1] — последва заповедта му. — Окачи сигнали за бедствие! Хората да се прикрият на десния борд!

Малко от моряците се замислиха какво означава тази заповед. Бяха доволни от разнообразието, а и не беше тяхна работа да обсъждат заповедите на капитана. На всеки кораб, неговата дума е закон.

На отсрещния мостик застанаха двама души — Антон Хардинг и капитанът. Били знаеше и името му: Норис. Двамата наблюдаваха кораба, претърпял бедствие.

— Каква е тази работа, капитане? — разтревожи се милиардерът. — Не ми харесва особено, но трябва да им помогнем!

— Струва ми се, че вече съм виждал този платноход — отговори замислено капитанът. — И на мен не ми харесва, сър. Всичко там май е в ред. Палубата е чиста, хората стоят и ни гледат. Не, никак не ми

харесва, но ще заповядам смяна на курса. Ще се приближим и ще узнаем, какво ги е принудило да търсят помощ. Ако наистина се нуждаят, ще им помогнем...

Мистър Хардинг остана доволен от това решение и побърза да съобщи на дъщеря си за случилото се.

— Колко интересно! — възкликна тя. — Е, това не е истинско корабокрушение, но аз съм във възторг, че ще видя нещо подобно. Горките хора, може би няколко дни се влачат от морските вълни и са гладни, жадни! Ние ще ги спасим, ще ги изтръгнем от ръцете на смъртта! Това е чудесно, татко! О, аз трябва да видя всичко, искам да се прехвърлим на потъващия кораб!

— Хайде, Барбара — спря я с усмивка Били Малори, приятел на семейство Хардинг, — не бъдете толкова ентусиазирана! Ако са странствали без вода и храна по морето, повече ще им трябва свещеник и ковчези, не вашата помощ. Не вярвам някой от тях да е в състояние да разказва интересни истории.

— Стига, Били — тупна с краче девойката, — вие сте непоносим! Чудесно разбирате какво искам да кажа и нарочно ме дразните. Не става въпрос за умиращи, а за хора, които са претърпели бедствие и се нуждаят от помощ. Те ще са благодарни за спасението си.

Младият Били Малори безгрижно сви рамене и отправи далекогледа си към кораба.

— Охо-о! — възкликна тревожно. — Работата изглежда сериозна. Корабът гори! Погледнете! Погледнете, сър!

Хардинг нямаше нужда от далекоглед. И така се виждаше, че на кораба нещо гори. Оттам се издигаха към небето кълбета сив дим. Но никой от „Лотос“ не можеше да забележи клечащия Уорд, който гореше на лист ламарина най-различни отпадъци, залети с петрол.

— Боже мой! — извика Хардинг. — Какъв ужас! — Вижте хората, погледнете как се мятат по палубата!

— Да, сър — потвърди капитан Норис, когато милиардерът, пъргаво се качи на мостика, — аз също виждам. Странно е, че по-рано нищо особено не се забелязваше. Но не можем да ги оставим в беда. Вече заповядах пълен ход напред и наредих на Форстер да приготви спасителните лодки.

— Отлично! — одобри собственикът на яхтата. — Колкото по-бързо стигнем до тях, толкова по-добре!

Капитанът поклати глава. Не изглеждаше особено доволен от предстоящата среща, имаше нещо, което го безпокоеше.

— Едно не разбирам — промърмори той, — защо тези хора не проявиха по-рано признаци на напрежение, на тревога? Чакаха ни да се приближим и тогава задимиха... Странно, много странно!

— Не правете догадки, капитане — засмя се Хардинг. — След няколко минути ще узнаем всичко. Възможно е пожарът да е избухнал сега, да се е случило ненадейно...

— Тогава нямаше да се мятат така панически по палубата — възрази капитанът. — Ако пожарът е избухнал скоро, лесно ще го потушат и сами. Но ако корабът гори отдавна, тогава защо се мотаеха по палубата и ни зяпаха? Не, тук нещо не е наред! Впрочем, вие сте прав, след малко ще изясним как стоят нещата.

Спасителните лодки бяха спуснати. И доколкото можеше да се съди от борда на „Лотос“, те бързо се напълниха с екипажа на „Полумесец“. Корабът изглеждаше изоставен на съдбата си. Никой от „Лотос“ не можеше да подозира, че в капитанската каюта се крие мистър Лари Картрайт Дивайн и следи как се развиват събитията през илюминатора, а помощник-боцманът Териер гаси отпадъците, подпалени от Уорд.

Териер се бавеше. Развоят на събитията го безпокоеше, главно с това, че объркваше собствения му план. Бе си въобразявал, че ще успее да събере край себе си Били Бърн, Кокала, Червения и Бланко и в момента на абордажа да се обърне срещу Симс и Уорд. Беше се надявал, че тази помощ ще е оценена както подобава и че щом пиратите бъдат заловени или поне спрени, ще може да се яви като спасител пред хората от „Лотос“. В плана му влизаше и това да се представи като жертва, като човек, който до последния момент не е подозирал за замисъла на Симс и шайката му от главорези. А когато разбира намеренията, то съвсем естествено взема мерки за предотвратяване на нападението, за избягване на жертви.

— Те ще ни повярват — беше говорил той на Били, — няма как да не ни повярват. А щом ни приемат като приятели и защитници и намалят бдителността си, ние ще завземем кораба. Тогава ще искаме

откуп не само за госпожицата, а за още десет-петнадесет души, които са богати колкото нея.

— Отлично! — одобри бившият уличен хъшлак. — Вие имате глава на раменете си и ставате за главатар!

Но Териер не беше съвсем искрен. Той купуваше верността на Били и другарите му с празни обещания, които нямаше намерение да изпълни. Всъщност се интересуваше само от красивата Барбара Хардинг и му стигаше нейното богатство. Искаше да се яви като спасител на очарователната госпожица пред баща ѝ и след време, не много дълго, да поиска ръката ѝ. Така пипваше милионите, без да рискува нищо. Лесно щеше да се отърве от съучастниците си. Могъщият тъст винаги можеше да уреди арестуването им, а той да ги убеди, че Били Бърн и компания са използвани само с цел да се всее разкол сред пиратите и спасителят да свърши благородното си дело. Те щяха да бъдат свалени в най-близкото пристанище и мистър Териер тайно щеше да се справи най-лесно, защото бяха прекалено простодушни. Но глупакът Уорд (дали беше толкова глупав?) провали целия план. Той се настани в първата лодка и се нагърби да ръководи абордажа на яхтата, като в същото време убеди капитана да остави Териер на „Полумесец“. Беше го обработил предварително с думите, че фалшивият граф може да бъде разпознат и така цялата работа да пропадне.

Уорд бе напълно сигурен, че нападението ще се окаже лесно. Разчиташе на изненадата, беше сигурен, че на една увеселителна яхта като „Лотос“ няма оръжие за защита. Е, ловни оръжия вероятно щяха да се намерят, пистолети също, но изнежените пасажери едва ли ще се съпротивляват дълго.

Териер умираше от злоба, от безсилен гняв. Вярваше напълно в предположенията на боцмана, но вярваше и на себе си и смяташе, че с неговата помощ хората от „Лотос“ щяха да съумеят да се защитят. Освен това беше уверен, че никой няма да посмее да задава въпроси. О-о, той умееше да се държи в обществото, имаше „титла“ и нито Барбара, нито баща ѝ щяха да го разпитват за миналото му. А скандалът, който го бе принудил да напусне френския флот, беше почти погребан, отзвук в Съединените щати нямаше. Той можеше да стане отново почтен човек. Щеше да обожава красивата си жена и да живее богато с парите ѝ. Да имаш зад гърба си един от индустриалните

царе на Америка означаваше много. Кой би се осмелил да припомня миналото? Барбара Хардинг наистина щеше да стане графиня, щеше да стане член на един разорен, но древен френски род...

Проклетият Уорд сякаш прозря мечтите му и провали всичко в последния миг. Териер ядно стискаше юмруци и злобно се заканваше. Уорд сам подписа смъртната си присъда с тази подла постъпка...

... Териер свиваше юмруци и нищо не можеше да направи. За момента губеше играта. За момента, защото капитан Симс и хората му вече бяха на „Лотос“. Яхтата легна на дрейф, но никой не спусна възжените стълби. Капитан Норис искаше да знае първо какво се е случило.

— Аз съм капитан Джонс — излъга Симс. — Плавам на „Клоринда“ от дълги години и в момента държа курс към Йокохама. Натоварихме динамит от Сан Франциско. Вчера се повреди кормилото, а днес избухна пожар в един от трюмовете. Знаете какво е динамит, нали? Не можем да се справим с огъня. Молим да ни вземете на борда и да побързате да се махнете оттук. Корабът всеки момент ще гръмне и вие също сте в опасност.

— Трябва да побързаме, капитане — извика изплашеният мистър Хардинг. — Тук ще избухне такава бомба, че и нас ще помете.

— Не ми се нрави тази история — възрази пак предпазливият капитан Норис. — Първо, на кораба няма флаг, който да показва, че носи опасен товар и второ, дори да е така, няма опасност от избухване. На всички е известно, че това не става с огън, а с удар. Не, сър, тук нещо не е в ред и лицата на тези господа никак не ми харесват. Прекалено войнствени са за корабкрушенци! Виждали ли сте някога такива зверски физиономии?

— Съгласен съм, че не са много симпатични — усмихна се милиардерът, — но бъдете справедлив, не можем да съдим за хората само по външността им. Те са в беда и ние сме длъжни да ги вземем на борда. Така е, Норис. Ще видите, че щом се успокоят, лицата им ще започнат да ви се нравят.

— Яхтата е ваша, сър. Ако заповядате, готов съм да ги взема, но пак повтарям, тези корабкрушенци ме смущават...

— Не, капитане, ще ги вземем — не се съгласи Хардинг. — Можете да приемете желанието ми като заповед.

Капитанът мълчаливо козирува и даде необходимите нареждания. Лодките от пострадалия кораб се бяха залепили за яхтата. И оттам гледаха загорели враждебни и мрачни лица.

— Не ви ли приличат повече на пирати, сър? — попита Били Малори.

Мистър Хардинг не обърна внимание на въпроса, беше съсредоточил цялото си внимание върху бедстващите моряци.

— Значи сте съгласен, че са много живописни? — обади се Барбара Хардинг вместо баща си и инстинктивно се притисна към кавалера си.

— Живописни? — учуди се младият мъж. — Знаете ли, трудно мога да си представя някой от тези мъже коленичил пред вас с благодарствени думи за спасението си. Нали ви се иска да си поиграете на Дева спасителка.

— Били, вие говорите глупости — дръпна се девойката, — и ако не престанете, наистина ще ви се разсърдя! Понякога ставате много неприятен със забележките си...

— О-о, много се радвам, че поне едно нещо мога да направя! — прекъсна я със смях кавалерът. — Във всичко останало ме преследват несполуки.

— В какво например? — попита кокетливо Барбара.

— Как в какво? Старая се толкова много да ви бъда приятен, жадувам да чуя вашето „да“!

— Ах, боже мой! — извика с досада тя. — Вие непрекъснато разваляте всичко! Кога най-после ще изхвърлите тези глупави мисли от главата си?

— Нима вие смятате за глупост да си влюбен в най-прелестната девойка на света?

— О-о, престанете, моля ви! Ще ви чуят.

— На мен ми е все едно. Нека всички да узнаят! Аз се гордея с любовта си към вас, а вие не разбирате колко сте жестока. Барбара, говоря съвсем сериозно, готов съм да дам живота си за вас... Аз... Господи! Какво става?

— Били, боже мой, Били, какво правят те? — извика изплашено девойката. — Но те стрелят! Стрелят срещу татко! За бога, Били,

направете нещо! Моля ви направете нещо, намесете се!

„Спасените“ бяха заобиколили мистър Хардинг, капитан Норис и голяма част от екипажа на „Лотос“. Хората се притискаха един към друг и се отдръпваха от насочените към тях пистолети. Чуха се и изстрели. Двама от моряците бяха направили опит за съпротива и вече лежах мъртви в краката на другарите си.

— Спокойно! — извиси глас капитан Симс. — Предайте се и нищо лошо няма да се случи!

— Какво искате? — кресна Хардинг. — Излъгахте ни най-безочливо, но кажете условията си. Ако ви трябват пари, вземете всичко от яхтата и се махайте. Никой няма да ви попречи.

Капитан Симс не го слушаше. Очите му шареха по горната палуба, опипваха красивата девойка, която в страха си се притискаше до кавалера си. Искаше да разбере нея ли търсеха? Точно нея ли трябваше да отвлечат? На борда имаше и други жени, които търсеха защита от мистър Хардинг и капитан Норис. Те също бяха млади и красиви... Не, в девойката на горната палуба имаше нещо, което я отличаваше. Само тя можеше да бъде Барбара Хардинг!

Симс реши да се убеди в това и прибягна до хитрост. Не искаше да пита баща ѝ или капитана, да възбужда излишни подозрения.

— Коя е тази жена на горната палуба? — извика грубо, предизвикателно. — С какво право я държите на яхтата? Дойдохме за нея!

— Как смеете! — ревна милиардерът. — Това е дъщеря ми! Вие сте луд...

— О, не, сър! — поклони се подигравателно пиратът. — Благодаря за изчерпателната информация! Искан да съм сигурен... Ей, Бърн, ти си най-близо до горната палуба! — извика към Били. — Доведи веднага момичето!

Били се подчини на заповедта. Започна да се катери пъргаво по желязната стълба. Другият Били, човекът с презиме Малори, се изтръгна от ръцете на девойката и се втурна да го посрещне. А моряците на „Лотос“ наблюдаваха сцената с безсилна ярост. Никой не можеше да мръдне, бяха пленници на разбойниците.

Били Бърн се катереше нагоре. Видът на човека, който го очакваше горе, събуди охотата за бой. Изгладени бели панталони, бели

обувки, безупречна риза — всичко това го предизвикваше, възбуждаше.

Били Малори бе по-голям. Беше навършил двадесет и четири години, имаше широки рамене, висок ръст и изглеждаше силен. Името му не слизаше от спортните страници на вестниците. Били Малори — най-известният боксьор на Източните щати. Но в двубоя с Били Бърн той бе безпомощен, защото беше джентълмен и спазваше правилата, а срещу него се бе изправил гамен от Чикаго.

Шампионът по бокс имаше редица предимства. Ако Били Бърн беше на мястото му, той с един ритник щеше да се отърве от врага си. Но Били Малори не беше способен на подли удари. Той не би могъл да унизи или удари жена, а Били Бърн можеше и го правеше. Точно затова Били Малори чакаше Били Бърн да се качи на палубата. Тогава замахна със страшна сила и ръката му разсече въздуха. Противникът ловко беше приклепнал и от своя страна нанесе три последователни удара: един в челюстта и два под лъжичката. Не спазваше правилата...

Девојката, която конвулсивно се бе вцепила в перилата, видя как нейният защитник пада, как се гърчи на пода и размахва ръка за нов удар. Напразно! Били Бърн не вярваше в правилата, цял живот ги беше престъпвал, престъпи ги и този път и се хвърли върху жертвата. Ръцете му се впиха в гърлото на Били Малори, заудряха главата на прославения шампион в дъските. Изглеждаше, че черепът на Малори ще се пукне всеки момент. Но не, главата на един добре трениран боксьор е здрава и ударите разбудиха зверския инстинкт у джентълмена. Бърн беше оставил едната му ръка свободна и скоро я почувства забита в гърлото си. Вцепени в смъртна схватка, мъжете се търкаляха по палубата, хапеха се, дращеха се до кръв, ръмжаха като диви животни.

Били Малори започна да се предава. Непозволените три удара в значителна степен бяха отслабили силата му. Бившият чикагски побойник и уличник се възползва от това и нанесе още няколко удара по лицето. Отново непозволени, но резултатни, защото противникът рухна, излезе от строя, изгуби съзнание. Барбара Хардинг крещеше от страх и ужас. Последните думи на Били Малори горяха съзнанието ѝ и тя с трепет гледаше смазаното му лице. Той ѝ беше казал, че е готов да даде живота си нея...

— Какъв ужас! — разплака се тя. — Горкият! О, горкият Били!

Другият Били се изправи с мъка на крака. Силната му ръка я улови за рамото.

— Хайде! — заповяда с остър глас. — Слизай бързо надолу!

Барбара Хардинг впи ръце в перилата. Били Бърн я дръпна с такава сила, че вик на болка сгърчи побелелите ѝ устни.

— Казах ти да вървиш! — изръмжа той. — Изпълнявай! И се прости с номерата, че ще ти издъня такъв юмрук, след който и родната ти майка няма да те хареса!

Мистър Хардинг не издържа, спусна се да помага на дъщеря си. Уорд го спря с един удар на пистолета. Главата на стареца увисна.

— По-внимателно, Бърн! — предупреди капитан Симс. — Вземи я на ръце и я носи, но внимавай! Тя ни е необходима жива.

Парализираната от страх девойка не оказа повече никаква съпротива. Били Бърн я смъкна на долната палуба. После други ръце я поеха и настаниха в една от лодките.

Нападението беше приключило за броени минути. Капитан Симс заповяда да се претърси яхтата и да се събере намереното оръжие. След това моряците от „Лотос“ получиха заповед да се върнат по местата си. Шестима от главорезите на „Полумесец“ останаха да ги пазят.

Симс се върна на кораба си. „Полумесец“ опъна платна и напълно невредим полетя по вълните. „Лотос“ го следваше на малко разстояние. Така плаваха две денонощия. Капитан Симс трябваше да се убеди, че са далеч от познатия тихоокеански път... И през тези две денонощия Барбара Хардинг стоя затворена в малка и мрачна каюта. Тя не виждаше никой друг, освен огромния негър, който три пъти дневно ѝ носеше поднос с храна. За да я прибере непокътната вечерта...

„Полумесец“ легна на дрейф. Капитан Симс посети отново яхтата. По негова заповед моряците свалиха кормилото и го хвърлиха в морето. Машините бяха повредени, дори въглищата бяха изсипани извън борда. След няколко часа яхтата се превърна в безпомощна дървена черупка.

Барбара Хардинг можеше да гледа как разрушават яхтата на баща ѝ. Разрешиха ѝ да наблюдава този вандалски акт през малкото прозорче на каютата. И тя гледаше, ронеше горчиви сълзи и пак гледаше...

След като изпотрошиха всичко, разбойниците се върнаха до един на своя кораб. Повреденият „Полумесец“ изду платна и продължи да плава на изток. Скоро жалките останки на „Лотос“, изоставени сред океана със собственика и гостите му, с капитана и екипажа, изчезнаха в морската далечина.

Девојката нададе отчаян вик и се хвърли на леглото. Баща ѝ не можеше да ѝ помогне, беше принуден да я остави на произвола на съдбата... Проскърцването на вратата я накара да скочи, да се опомни. Бе готова да се защитава и гледаше смаяна, човекът пред себе си. Не можеше да повярва!

---

[1] Лягай на дрейф — типичен израз от моряшката лексика, означаваш спиране на платноходния кораб чрез маневра на платната и оставяне течението да влачи морския съд. — Бел.ред. ↑

V. НАДЕЖДА И СЪМНЕНИЯ

На прага стоеше Л. Картрайт Дивайн!

— Вие! Вие! — извика Барбара, не вярвайки на очите си.

— Да, Барбара, аз съм — отговори тихо мистър Дивайн. — Слава богу, поне не сте сама! Аз ще направя всичко, зависещо от човешката сила, за да ви защита...

— Лари, Лари! — мълвеше слисаната девойка. — Но как попаднахте тук? Какво правите заедно с тези хора, свързва ли ви нещо?

— За съжаление аз също съм техен пленник. Ние и двамата сме пленници, Барбара! Вероятно ще искат откуп за вас. Мен ме уловиха в Сан Франциско. Нападнаха ме през нощта на улицата, удариха ме с нещо и когато се свестих разбрах с ужас, че съм на този кораб, в сред океана.

— Къде ще ни заведат?

— Нямам понятие — сви рамене мистър Дивайн. — Успях да доловя някои откъслечни фрази и мисля, че ще останем на някой подалечен тихоокеански остров и оттам ще започнат преговори за откупа. В Тихия океан има хиляди острови, където корабите се отбиват веднъж на десет години. Там ще ни държат, докато агентите им от Съединените щати не се споразумеят за сумата на откупа. Щом тя бъде изплатена, ще ни прехвърлят на друг остров и ще ни пуснат. Няма да разкрият убежището си.

Той обясняваше, влагайки в тона си тъжно примирение. Барбара Хардинг слушаше и внимателно го оглеждаше.

— Искане ми се да сте прав, Лари — въздъхна тя. — Ако съдя по вида ви, не се отнасят лошо с вас. При всяка ситуация ли си оставате все така самодоволен? Изглеждате ми и добре охранен.

Младият мъж се изчерви. Очите му ядно блеснаха, но той се постара да не се покаже засегнат.

— А защо трябва да се отнасят зле с мен? — попита с лека усмивка. — Ако умра, няма да получат откупа. По същия начин ще се

отнасят и с вас. Сигурен съм, Барбара! Те нямат намерение да ви измъчват или да ви морят с глад.

— Дай боже! — въздъхна тя, надявайки се поне офицерския състав да е по-възпитан и човечен. — Не ви ли се струва странно, че и вие сте пленник на същия кораб? Не разбирам? Преди няколко дни получихме писмо от вас. Препоръчахте ни един млад човек... граф Кадене...

Лицето на мистър Дивайн стана алено. Той мислено прокле тази предателска червенина. При малко повече прозорливост Барбара можеше да разгадае тайната му. После придаде на лицето си тъжно изражение и призна:

— Те ме принудиха да напиша това писмо. Възможно е точно за тази цел да са ме отвлекли. Граф Кадене всъщност е помощник-боцманът Териер. Той сам се нарича така. Изпратиха го при вас, за да научи по-нататъшните ви намерения, от това зависеше изпълнението на плана им. О, Барбара, те са истински разбойници и не се церемонят много! Ако бях отказал да напиша това писмо, щяха да ме убият.

Девојката не отговори, но по лицето ѝ можеше да се прочете какво мисли и какви чувства изпитва.

— Аз не подозирах за какво е това писмо — започна да се оправдава той. — Ако знаех, за нищо на света нямаше да го напиша! По-скоро щях да умра!

Барбара Хардинг наведе глава. Мислеше тъжно за Били Малори, който беше жертвал живота си, за да я защити и сравнението, което правеше, не бе в полза на Лари Картрайт Дивайн.

— Те убиха Били — прошепна през сълзи тя. — Били се опита да ме защити.

Лари Картрайт Дивайн ядно прехапа устни. Не биваше да допусне повече сравнения, с когото и да е. Барбара трябваше да му вярва и да го съжалява като жертва. Всяко съмнение, родено в главата ѝ, можеше да погуби блестящо планираната операция.

— Били щеше да направи много по-добре, ако се беше покорил — заяви с тъжно достойнство. — Мъртъв той с нищо не може да ви помогне. А аз мога и няма да ви оставя сама сред тези главорези. Докато съм жив, вие ще имате верен защитник. Били е постъпил благородно, но напълно безсмислено.

— Споменът за него ми носи утеха! — възкликна девойката. — Аз не съм толкова слаба. Мога да понеса твърдо това, което ме очаква тук и да умра с достойнство, ако се наложи. Споменът за Били ще ми помага. Освен това чувствам, че... че той ме очаква... Няма да бъда сама и след смъртта...

Мистър Дивайн премълча. Очите му светнаха още по-мрачно. Барбара не вдигна глава да го погледне, продължи със същата обречена монотонност:

— Оставете ме сама, Лари. Не ми е добре. Нервите ми са опънати... Ще се помъча да поспя...

Дивайн се поклонил и излезе.

... „Полумесец“ се въртя из океана цяла седмица. На борда беше спокойно и капитан Симс най-после даде заповед да поемат курс на югозапад.

На борда наистина нищо не се случваше. С пленницата се отнасяха добре. Никой не си позволи волност. Дивайн я посещаваше често и пак никой не пречеше на разговорите им. Затова тя отстъпи на увещанията му и започна да се появява на палубата.

Нямаше начин да не срещне „стария си познат“. Това стана един ден, веднага след обед. Офицерът вежливо свали фуражката и се поклонил. Девойката студено го погледна, отмина, без да отвърне на поздрава. За секунда французинът замръзна на мястото си, лицето му се изкриви от гняв. После той решително тръсна глава и се приближи до нея.

— Мис Хардинг — започна почтително, — напълно разбирам чувствата, които изпитвате към мен и не се сърдя. Но ми се струва, че преди да ме осъдите, трябва да ме изслушате.

— Не мога да си представя какви аргументи ще изтъкнете в своя защита — отговори студено Барбара.

— Аз бях измамен — заговори бързо Териер. — Казаха ми, че това е шега, която мистър Дивайн иска да разиграе със своите стари приятели. Той уверяваше, че всички много ще се забавляват. И докато не видях как разрушават „Лотос“, искрено вярвах в това, макар че смятах шегата за доста странна. Този приятел твърдеше, че ви познава много добре и че вие цял живот сте мечтали за приключения, че сте се оплаквали от липса на романтика в нашия модерен двадесети век и често сте посочвали за пример средновековните пирати. От думите му

разбрах, че сте сгодени и че това е неговият необичаен подарък преди сватбата. За мен това беше прекалено оригинално ухажване, но кой съм аз, за да попреча или да изразя съмнение? Той е много богат, можеше да наеме този кораб, да събере подходящ екипаж и да инсценира нападението. Повярвайте, отначало не виждах нищо лошо, просто поредната ексцентрична постъпка на един разглезен богат младеж. Освен това узнах за намеренията чак в Хонолулу. Преди това ми казаха, че той прави малко пътешествие за развлечение... Аз съм измамен също като вас, мис Хардинг. Ще ми разрешите ли да поправа грешката и да бъде ваш приятел? Уверявам ви, мога да ви бъда полезен...

— Не, не! — извика девойката. — Всички вие се стараете да ме измамите. Как да ви вярвам и на кого по-точно? Лари Дивайн твърди, че са го принудили да напише това писмо, че също е бил измамен...

— А-а! — усмихна се подигравателно Териер. — Значи така обяснява произхода на писмото, с което се явих пред баща ви?

— Той казва, че са го заплашвали, че са го принудили да го напише... Отстъпил, когато опрели дулото на пистолета в главата му.

— Елате с мен, мис Хардинг — предложи решително помощник-боцманът. — Ще ви покажа нещо и сама ще се уверите, че мистър Дивайн е в най-приятелски отношения с капитан Симс.

Той се обърна и с твърди крачки тръгна към капитанската каюта. Точно тази твърдост и това, че не погледна повече девойката натежаха и тя боязливо го последва.

— Не се страхувайте, мис Хардинг — обади се след известно време офицерът. — Помнете, че съм ваш приятел и искам да ви покажа правдивостта на думите си, искреността на чувствата си. Много е важно вие да разберете по-скоро кои са вашите врагове и кои приятели.

— Добре, добре — съгласи се с лека досада тя. — Има ли значение къде ще отида? За мен еднакво опасно е всяко тъгълче на този кораб.

Териер отвори вратата на собствената си каюта и я покани да влезе, като направи знак да мълчи. Той дори заключи вратата и двамата се затаиха като крадци. Девойката открито изрази подозрение и помощник-боцманът започна шепнешком да обяснява.

— Вижте — посочи с ръка леглото си, — да, да, там под възглавницата! О, аз от известно време полагам всички усилия да

проникна в плана на разбойниците. Под възглавницата ще откриете малък отвор. Сложете ухото си там и слушайте! И не се бойте от мен, само слушайте. Струва ми се, че точно в този момент мистър Дивайн е при капитана. Сама ще разберете как стоят нещата.

Барбара Хардинг потисна страха и го послуша. Отначало не долови нищо. Чуваше мъжки гласове, плисък на вода. После ухото привикна и тя чу гласа на капитан Симс, много ядосан глас.

— Казвам ви и съм готов да го повторя хиляди пъти! Не можех да направя нищо друго. Омръзна ми да слушам вашите упреци! Поставете се на моето място и тогава ще видя какво ще направите.

— Аз не казвам, че се справихте лошо, Симс — възрази гласът на мистър Дивайн. — Само смятам за голяма грешка това, че захвърлихте на произвола на съдбата „Лотос“. Ако се случи нещо лошо, ако яхтата и хората загинат, как ще се върнем в Америка? Ще ни сметнат за убийци и пътят ни към цивилизования свят завинаги ще е закрит. От вас се искаше да организирате лека повреда, такава, която лесно да се поправи. Един или два дни бяха напълно достатъчни, за да се скрием и да избегнем преследване. Така бащата щеше да се прибере у дома си без допълнителни прекеждия и всичко щеше да е наред. Той никога нямаше да възбуди полицейско разследване срещу съпруга на дъщеря си. Види ли я жива, макар и със съпруг, щеше да забрави всичко. Освен това вие трябваше да искате откуп за мен и мис Хардинг, нали такъв беше планът ни? Е, от кого ще го искате, ако мистър Хардинг умре? Нима си въобразявате, че дъщеря му ще се примири? О-о, познавам я твърде добре! Тя ще преобърне небето и земята, за да открие виновниците за гибелта му.

Девојката скочи от леглото. Беше смъртно бледа.

— Чух достатъчно, мистър Териер — отрони само с устни. — Благодаря ви!

— Убедихте ли се, че съм ваш приятел?

— Убедих се само в това, че не мога да смятам за приятел, мистър Дивайн — отговори студено тя и се насочи към вратата.

Териер я наблюдаваше с блеснали очи. Красотата ѝ го вълнуваше, събуждаше в душата му страстно желание да прегърне тази девојка, да я притисне към гърдите си. Той не беше свикнал да съдържа желанията си. Винаги бе вземал това, което поиска — къде със сила, къде с убеждаване. Щеше да го направи и този път. Мис Хардинг

му харесваше прекалено много и никога през живота си не беше изпитвал чувствата, които изпитваше към нея. Бе готов на всичко, за да я спечели:

Барбара сякаш прочете нещо в очите му и пребледня още повече. Ръцете ѝ трескаво обърнаха дръжката на вратата. Това движение опомни французина. Не, не биваше да се поддава на страстта и да проваля плана си. Тази девойка щеше да му принадлежи по законен начин. Защото според завещанието и бащата трябваше да хареса бъдещия ѝ съпруг. Само така милионите щяха да са осигурени. В момента ролята на благороден защитник беше по-изгодна от тази на страстен любовник. Пиленцето трябваше да се спечели с внимание, а не със страх и насилие. И то си имаше характер... Тя го гледаше с ужас и той потисна страстта.

— Извинете, мис Хардинг — каза вежливо, — веднага ще отключа вратата. Това беше само предохранителна мярка, не исках някой да ни попречи.

Вратата бе широко отворена. Французинът мълчаливо придружи пленницата до палубата. Беше се овладял напълно и обмисляше как да продължи играта. Студеният и пресметлив мозък бързо подсказа решението: трябваше да вижда мис Хардинг достатъчно често, за да напомня за себе си и безкористното си приятелство, но без да създава впечатление, че натрапва дружбата си, собствената си личност. Щеше да я остави сама да почувства необходимостта от неговото присъствие, сама да го търси...

Той почтително се поклони и след като напомни, че тя може да разчита на приятелството му, бързо се отдалечи. Направи го съвсем неочаквано и пак не се обърна да я погледне. Мистър Териер знаеше как да се справя с женската психика.

Барбара Хардинг беше отчаяна. Неволно проследи с поглед французина и избухна в страшно ридание. Лари Дивайн, нейният стар приятел се оказа предател! Ужасно беше да разбере, че именно той е вдъхновил гнусния план, че пак той очаква облаги за себе си... Но трудно можеше да се повярва, че един опитен човек като Териер е бил толкова наивен и се е оставил да го излъжат. Вероятно и той бе един от участниците в заговора.

Мис Хардинг беше много близо до истината. И все пак обясненията на французина ѝ се виждаха по-правдоподобни, особено

след като бе разбрала колко истина се съдържа в думите на Лари Картрайт Дивани. За момента точно той изглеждаше по-малкото зло и се държеше като джентълмен. Какво ѝ пречеше да му се довери? Налагаше се да го направи. Мистър Териер можеше да ѝ помогне... Но страхът, подозренията и съмненията раждаха ужасни предположения в съзнанието ѝ, пречеха, не ѝ позволяваха да мисли.

Тя стоеше мрачна и неподвижна, потънала в тежък размисъл. Точно тогава край нея мина Били Бърн. Девојката изглеждаше съвсем безпомощна и отчаяна и това предизвика мрачно задоволство в душата му. Наистина тя не му беше направила нищо лошо, но точно в нея бе въплътено всичко онова, което един уличник от Чикаго започва да ненавижда най-напред. Улицата закърмва своите деца с тази омраза и те ѝ остават подвластни цял живот. Нежната кожа, изящните ръце, красивото лице, скъпата рокля — всичко това говореше за расово превъзходство и младежът тръпнеше от омраза. Упорито и дълго му бяха внушавали, че на него гледат като на по-низше същество, после животът беше потвърдил правдивостта на това внушение и той наистина се бе оказал на по-долното стъпало. Тази девојка не би го погледнала при други обстоятелства. Тя принадлежеше към кръга на онези, които се обръщат към такива като Били с презрителното „Ей, ти!“ и винаги изтъкват превъзходството си. Превъзходство, дадено по рождение, не заслужено по право. О-о, как ги ненавиждаше Били, как мразеше това превъзходство!

Девојката почувства втренчения поглед и се обърна. Очите ѝ се срещнаха с очите на Били Бърн. И бързо се сведоха, защото не понесоха омразата, която те изразяваха. После смущението и страхът се стопиха. В неясните очи се появи израз на презрение и отвращение, лицето ѝ се сви от погнуса. Беше познала човека, който така жестоко се разправи с Били Малори. Чувството бе толкова силно, че устните не се подчиниха на волята и злобно произнесоха:

— Негодник!

Били Бърн зяпна от изненада. Веждите му се свиха и той пристъпи към девојката.

— Какво? — извика заплашително. — Ах, ти, сега ще ти покажа как трябва да се държиш и колко струваш!

Били Бърн беше готов да удари, да стовари железния си юмрук върху главата ѝ. Той защитаваше честта на уличника и не позволяваше

на една разглезена богата кукла подобни квалификации. Бе забравил напълно за Били Малори и за разбитата му глава. Това беше просто един малък акт на отмъщение от страна на уличното дете към тези, които нямаха неговата участ, които се бяха родили със сребърна лъжичка...

VI. ПЛАНЪТ НА ТЕРИЕР

Момчето от улицата очакваше плач, викове за помощ. Според обърканите му понятия за човешките отношения това беше достатъчно, за да се почувства удовлетворен. Така поне се чувстваше, докато беше член на бандата на Кели. Тогава одобрителният кикот на другарите му измиваше оскърбленията, които бе принуден да търпи и това му стигаше. О-о, колко често се беше забавлявал и опивал от изплашените женски гласове! Как тръпнеше тогава мъжественото сърце и какви наслади изпитваше да дърпа за косите най-непокорните!

Били Бърн си оставаше дете на улицата. Тази женска го предизвикваше и той щеше да ѝ даде да се разбере! Беше усвоил добре уроците на Голямата улица и знаеше как да се справи. Не му идваше на ум, че порядъчните момичета от тази улица бягаха от такива като него като от чума. Не искаше да си помисли защо. Там драцеха и хапеха само девойките от неговата собствена среда, защото и те бяха обучени от улицата...

Опитът на Били Бърн беше много малък. Той очакваше от изнежената госпожица или бягство, или движение за защита с нокти и зъби. А се получи съвсем друго. Девойката гордо се изправи и повтори студено, ясно и презрително:

— Негодник!

Били бе готов да я удари, да я размаже. Но нещо спря ръката му. Какво — не можа да си обясни и побесня от безсилна злоба. Точно в този момент се появи Териер и веднага схвана изгодата на положението. Той нямаше нищо общо с безхитростния уличник, който с един емоционален изблик изпразва събраното напрежение в душата си. Териер беше хитър и подъл, но джентълмен. С един скок той се намери между двамата и бутна Били Бърн.

— Какво ви направи той, мис Хардинг? — попита загрижено. — Заплашваше ли ви? Удари ли?

— О, не мисля, че щеше да посмее! — извика девойката. — Да, заплашваше ме, но аз го предизвиках. Този негодник уби мистър

Малори на „Лотос“, разправи се с него брутално, жестоко. От него всичко може да се очаква. Защото е не само негодник, а и страхливец.

Барбара Хардинг продължаваше да предизвиква съдбата. Били Бърн не беше човекът, който би претърпял подобно унижение. Териер сърдито го изгледа и заповяда:

— Марш долу! Махай се по-бързо, негоднико! После ще се разправям с теб! Ако не беше мис Хардинг, вече да си получил своето! Само да си посмял още веднъж да се завъртиш край нея, да кажеш нещо и ще забия куршум в тила ти, ще те одера жив! Разбра ли? Махай се, докато си жив! Хайде, бързо!

— Я виж ти какъв защитник! — ухили се злобно Били. — Знам с кого си имам работа, но вие нямате представа с кого се захващате. По-добре не ме закачайте! Плюя в муцуната на всеки шеф, докато имам ей това! Виждате ли го?

Териер се отдръпна, но беше вече късно. Не видя железния юмрук, почувства го със страшна сила в челюстта си и падна безчувствен в краката на девойката.

— Виждаш ли какво става с тези, които се осмеляват да ме закачат? — каза някак добродушно уличникът и погледна насмешливо към мис Хардинг. — Хайде, гледай да не припаднеш, няма да те закачам, стига ти страха.

Той подритна безжизненото тяло и се наведе, измъкна пистолета на Териер.

— Струва ми се, че без това нещо няма да може да се мине — подхвърли към девойката и я остави.

Беше много доволен от себе си. Разглезената госпожица вече знаеше, че не е страхливец и много щеше да внимава с приказките.

Барбара Хардинг остана поразена от злобния изблик, от жестоката разпра. Никога не беше срещала хора като Били Бърн и нямаше представа за чувствата, които те изпитват, за злобата, трупана в душите им години наред. Бе възмутена от липсата на благородство, беше потресена от безчестната постъпка на хулигана, който си позволяваше да обижда една беззащитна жена и да рита един безчувствен човек. Барбара Хардинг не бе стъпвала на Голямата улица в Чикаго и не знаеше, че там понятията за мъжка доблест и смелост са доста различни от общочовешките.

Трябваша ѝ няколко минути, за да дойде на себе си и да се втурне към капитанската каюта. Капитан Симс можеше да е пират и престъпник, но той отговаряше за реда на този кораб и трябваше да се справи с положението.

Капитанът и Уорд изскочиха от каютата въоръжени с пистолети. Подозираха бунт на екипажа и винаги бяха готови да го смажат още в зародиш.

Девојката показа тялото на помощник-боцмана и разказа накратко какво се е случило.

— Да, да — приключи възбудено, — вашият Бърн, този негодник извърши това! Той е въоръжен с пистолета на господин Териер... Избяга някъде към носа на кораба.

Около лежащия в безсъзнание Териер започнаха да се събират моряци. Симс не желаше това.

— Ей, вие! — изрева на двама от тях. — Отнесете мистър Териер долу и го облейте с вода! Уорд — обърна се към боцмана, — в шкафа ми има бутилка ром, вземете я и се помъчете да свестите французина. Останалите да се въоръжат с тояги и да не позволяват на онзи мръсник да излезе от кубрика. Сега ще донеса пушки... Ще разстрелям този кучи син!

Барбара Хардинг наблюдаваше новото събитие с разширени от почуда очи. Сама го беше предизвикала, но не допускаше, че ще се стигне до такава разправа. Този Били Бърн си го заслужаваше и все пак... С крайчеца на окото си тя видя как моряците вдигат мистър Териер, как го отнасят. После се появи добре въоръженият Симс. А край кубрика се бяха скупчили моряците и си разменяха шеги и ругатни с обсадения бунтовник. Сърцето ѝ се сви и тя потрепери от безсилно негодувание.

— Излизай! — крещеше някакъв червенокос моряк, който явно имаше сметки за оправяне с Били Бърн, — по-добре да те разстреляме, иначе ще те мариноваме в кубрика! Или предпочиташ да те изядат плъховете? Ха-ха-ха!

— Пъхни се при мен, ако ти стиска! — долетя приглушеният отговор на бунтовника. — Ще нахраня плъховете най-напред с теб!

— Капитанът идва с пушка, Били — предупреди развълнувано Сайер Кокала. — Не е ли по-добре да излезеш? Може би ще те помилват?

— Дано дяволът помилва него! — отговори ядно уличникът. — В сърцето му няма капка милост към никого. Не, Кокал, ще си остана тук, никаква сила не може да ме измъкне... Ще седя, докато пукна! Но преди това да стане, ще пратя по дяволите капитана и всички, които посмеят да надникнат в кубрика... Ако си ми приятел, стой по-далеч, кажи и на Сандерс... Кога ще ме разстрелят още не се знае, но мога да те уверя, че дотогава аз лично ще застрелям всичките. Да не се казвам Били Бърн, ако не го сторя!

Сайер се отдръпна и така съвсем ненадейно получи пистолет. Капитан Симс просто го пъкна в ръцете му. Другият пистолет даде на Червения Сандерс, а пушката получи Уилсън.

— Хайде, момчета — заповяда, — искам да влезете в кубрика и да домъкнете при мен този Бърн! Жив или мъртъв все ми е едно, вие ще си решите...

Моряците не помръднаха.

— Хайде де! — извика нетърпеливо капитанът. — Какво чакате? Я се размърдайте! Действайте по-бързо!

— Чакаме да ни поведете, капитане — чу се подигравателен глас и моряците избухнаха в смях. — Ние ще ви последваме.

Симс яростно изруга и се обърна, за да открие чий беше гласът, който се осмеляваше да се обади.

— Кой посмя да каже това? — ревна той. — Хайде, страхливецо, покажи се! Изплаши ли се, говедо? Почакай, мръсно, ще те хвана и ще си получиш куршума в челото! Хайде, страхливи копелета, изпълнявайте заповедта! Марш, вътре!

Тримата моряци въртяха оръжието и пристъпваха от крак на крак. Капитанът избълва срещу тях порой от ругатни, но никой не пристъпи напред.

— За всеки, който си пъкне главата там, това означава сигурна смърт, сър — обади се с треперещ глас Сайер. — По-добре да го уморим от глад...

— От глад ли? — прекъсна го побеснелият капитан. — Какво искаш, да стърча цяла седмица тук, докато го изядат плъховете, това ли искаш? Марш вътре или първо аз ще ви пречукам!

Той заплашително размаха пистолета и изплашеният Сайер се метна встрани. Трудно може да се каже какво щеше да се случи по-нататък и как щеше да постъпи Симс. Той просто нямаше време за

друго действие, защото се появи Терierer. Лицето му беше подуто и обезобразено от удара, но иначе се бе оправил напълно.

— Какво става тук, капитане? — попита сурово той. — Мога ли да помогна с нещо?

— Слава богу! — зарадва се Симс. — Значи сте жив и готов да действате? Този кучи син трябва да си получи наказанието. Той се осмели да вдигне ръка срещу офицер и морските закони ми дават право да го обеса за назидание. Няма да търпя да се нарушава дисциплината на моя кораб! Напред, момчета! Изпълнявайте заповедта!

— Той има пистолет, сър — обясни страхливо Уилсън. — Ще ни застреля, преди да се доберем до него.

— Позволете ми да поговоря с него, сър — намеси се Терierer. — Не трябва да рискуваме напразно живота на хората.

Моряците облекчено въздъгнаха. От този момент помощник-боцманът си спечели верни поддръжници, хора, уважаващи смелостта и дръзновението. Отпусна се и капитанът. Не искаше да знае как ще се справи Терierer с бунтовника, важното беше да бъде обезвреден, а още по-важно това, че не излага собствената си кожа на риск.

— Ако вие се оттеглите, сър — продължи спокойно французинът, — ако отведете и хората, аз ще се опитам да уредя тази работа.

Симс моментално изчезна. Моряците се скупчиха на почетно разстояние и оставиха помощник-боцмана пред вратата на кубрика. Зад тях се гушеше Барбара Хардинг, развълнувана и изплашена, и тръпнеща в очакване края на трагедията.

Терierer отвори вратичката и се изправи, изпълни отвора с тялото си. Отекна изстрел. Куршумът профуча край главата му. Бунтовникът не умееше да стреля добре.

— Почакай, Бърн! — извика помощник-боцманът. — Аз съм Терierer, не стреляй! Искам да поговорим!

— Не се опитвай да ме мамиш, повече няма да се хвана на лъжите! — изрева уличникът. — Пази се, защото с другия куршум ще те улуча!

— Аз трябва да поговоря с теб, Бърн — сниши глас французинът. — Налага се. Сега ще слеза при теб...

— Не! Направиш ли крачка и ще стрелям!

— Твоя работа, Бърн — заяви напълно спокойно Териер. — Слизам! Нямам оръжие, можеш да стреляш... Но можеш да ме държиш на прицел, докато говорим. Трябва да изслушаш това, което ще ти кажа... Аз съм единственият човек на кораба, който може да ти помогне, да те спаси... Знаеш защо! Трябва да поговорим, трябва да сляза при теб, за да не ни подслушат... Ще се държа честно, ако и ти обещаеш същото. Ако не се споразумеем, ще те оставя... За теб положението няма да се измени, обещавам!

Териер беше смел и дори Били Бърн трябваше да го признае. Териер не бе безмозъчно мекотело, което потиска другите и постига своето със силата на парите. Териер беше мъжко момче. Затова без повече убеждения започна да слиза и скоро потъна в кубрика. Моряците, които нямаха понятие за тайните му отношения с Били, бяха смаяни. В очите на тези хора, които ценяха най-много проявите на храбростта и физическата сила, той се превърна в герой.

Мис Хардинг също беше преизпълнена с нови чувства. Възхищаваше се от Териер и се укоряваше за несправедливото си отношение към него. Такъв смел човек не можеше да бъде измамник и предател.

А Териер се срещна най-напред с дулото на собствения си пистолет. Поставен в ръката на един отчаян човек той представляваше сериозна заплаха. Трябваше много да се внимава. Само че французинът с нищо не показва опасенията си. Той презрително вдигна рамене и се усмихна на Били, не обърна внимание на злобното му лице, на напрегната му поза.

— Слушай ме внимателно, приятелю Били — започна без предисловия. — Глупаво ще е да те уверявам, че се излагам на риск от любов към теб. Затова ти казвам открито — правя го, защото си ми нужен. Ти се прояви като глупак с това нападение днес и сега трябва да положи много усилия да те измъкна от кашата невредим. Не трябва да се делим и враждуваме точно сега. Забрави ли предупреждението ми, че ще се отнасям строго с теб? Нали трябва да пресечем подозренията! Наругах те, защото исках да спечеля доверието на мис Хардинг. Боже мой, ако само за миг бях допуснал, че ще вдигнеш ръка срещу мен, то ти, приятелю, нямаше да си вече между живите! Ти ме изненада, но това няма значение, всичко вече е минало, готов съм да забравя. Сега трябва да помислим как да отървеш кожата. Ние трябва да осъществим

плана си докрай и да действваме занапред все едно че нищо не се е случило. Съгласен ли си? Какво ще кажеш?

— Ама аз не разбрах, че го направи нарочно — започна объркано Били Бърн. — Помислих, че сериозно ме...

— Добре, добре — прекъсна го Териер, — да не говорим повече за случилото се. Кажи ми съгласен ли си да излезеш оттук, ако аз склоня капитана да ти прости. Е, ще се наложи да прекараш две-три денонощия с белезници в карцера, но трябва да разбереш, не можеш да останеш без никакво наказание. Аз ти обещавам да те хранят добре и да не те бият. Ако Симс не се съгласи, обещавам честно да ти съобщя намеренията му. Тогава ще си свободен да постъпиш както искаш.

— Няма как, ще ви послушам и този път — съгласи се с въздишка Били. — Не вярвам вече на никой, но сам разбирам, че няма друг изход. Не мога да избирам.

Териер си позволи да го потупа по рамото. После се обърна и спокойно си тръгна. Беше сигурен за живота си. Един Били Бърн нямаше да стреля в гърба на човека и то на човек, който не го предизвиква. Той се показва на вратата и бе посрещнат с бурни, възторжени викове от моряците. Не им обърна внимание, дръпна капитана встрани, застана така, че той да не вижда вратата на кубрика.

— Мисля, че работата ще се уреди, сър — каза доверително. — Момчето ще излезе от кубрика и ще предаде пистолета, ако му обещаем, че ще се отърве само с карцер. Аз вече обещах от свое име да няма бой и да не го морят с глад. Вижте, капитане, това е най-разумното засега. Не се знае дали останалите няма да се втурнат на помощ. Освен това той е много добър моряк, използвайте го, докато е на борда. Винаги може да се намери предлог за разправа, но това трябва да стане по-късно. В момента е много опасно да го наказвате по-тежко, да произнасяте смъртна присъда. Нали знаете, че нямате това право?

— Добре, Териер, убедихте ме! — отговори сухо капитанът. — И на мен не ми се иска да цапам ръцете си с този негодник. Оставям всичко във ваши ръце. Вие носите отговорност и постъпвайте както намерите за добре. Освен това той наби вас, не мен...

Французинът се върна в кубрика и след няколко минути излезе на палубата заедно с Били Бърн. Обещанието беше спазено. Младежът

прекара два дни в карцера и така случката отшумя. Последствията щяха да го изненадат по-късно, но той не знаеше това...

От цялата работа спечели най-много Териер. Той затаи страшна злоба в сърцето си. И преди в плана му влизаше един специален трик, с който да се отърве от Били Бърн и приятелите му. Сега този трик вече означаваше и лично отмъщение. Били Бърн щеше да си изпати, но по-късно. Териер имаше търпение. По-важното бе, че ще слуша и ще изпълнява това, което ще му се каже. А най-същественото беше, че Барбара Хардинг промени мнението си за него. Той се издигна в очите ѝ като герой и тя започна да изпитва доверие.

Не беше само смелостта, която накара девойката да види французина в нова светлина. Не, не смелостта, а великодушието към бунтовника, свидетелстваше за благородството на характера и тя вече разчиташе на това благородство.

Девойката беше в постоянно напрежение, нервите ѝ бяха изопнати до крайност, образът на хулигана я преследваше неотстъпно и нощем често скачаше обляна в пот. Присънваше ѝ се, че този брутален човек пак я заплашва. Тогава я обземаше див ужас. Започваше да се ослушва и заедно с равномерния плисък на вълните ѝ се струваше, че долавя тежки стъпки. Възбуденото въображение започваше да рисува ужасни картини и тя осъмваше тръпнеща от нерви и страх...

Били Бърн излежа наказанието си и пак се върна на старата работа. На няколко пъти той се сблъсква с девойката и тя винаги отскачаше, не криеше нито страха, нито отвращението си. Чудно, но Били се смущаваше. Не изпитваше задоволство или радост от страха, не го вбесяваше отвращението ѝ. Намрази я още повече. Преди омразата му беше някак безлична, защото ненавиждаше произхода и богатството ѝ, а после нещата се промениха и той мразеше неистово нея, определен човек, Барбара Хардинг. Тази девойка беше проявила сила на духа и той я ненавиждаше...

А Териер изпълняваш плана си. Все по-често можеха да го видят с Барбара Хардинг, все по-често тя доверчиво се усмихваше и слушаше думите му. Лари Картрайт Дивайн оставаше пренебрегнат, макар и не отблъснат напълно. Французинът я беше посъветвал да не се издава, че знае за предателството.

— Дивайн не трябва да подозира, че знаете — убеждаваше я той. — Това ще ви даде голямо предимство, ще помогне за спасението ви. Моля да ми предадете точно неговите думи и аз ще се постарая плановете му да не се осъществят. Много по-лесно ще се справим, ако той си остане в неведение... Дори... о, не ми се сърдете, но можете и да го насърчавате по малко! Тогава той ще престане да се пази и може би ще се издаде сам.

— Но вие не можете да си представите колко ми е трудно да го търпя около себе си! — възропта Барбара. — Наистина не мога да разговарям спокойно с него! О-о, той ме ухажваше много отдавна и макар никога да не съм го приемала сериозно, бях свикнала да е в кръга на приятелите ми... Но след като узнах истината! Не, не, тръпки ме побиват само като си помисля за него! Имам чувството, че съм настъпила змия... Няма нищо по-лошо на света от подлото предателство!

— Напълно съм съгласен с вас, мис Хардинг — уверяваше я Териер и без никакви скрупули привеждаше в действие собственото си предателство. — Той заслужаваше презрението ви, но в момента откритата проява е много опасна. Ще дадете воля на чувствата си, когато нищо не ви застрашава. Съдбата ви е още много неопределена, вие сама трябва да си помогнете. Повярвайте ми, той е готов на всякакво предателство. Веднъж е предал вас, старата си приятелка, нищо няма да му попречи да предаде и втори път, но вече Симс и Уорд, които имат други цели. Той ще го направи в минутата, когато разбере, че може да ви притежава, искам да кажа, когато разбере, че домогванията за ръката ви ще се увенчаят с успех. Тогава ще се откаже от помощта им. Все пак и той се срамува от приятелството им. Ако вие му дадете някаква надежда, аз може би ще успея да го убедя да вдигнем бунт на кораба и след като го овладеем да се върнем в Сан Франциско или да акостираме в най-близкото пристанище. Вие можете много да помогнете, като сама подскажете този план. Намекнете, че може да разчита на съдействието ми, че имам на разположение още няколко верни моряци. Наистина не са много, но с тяхна помощ и съдействието на Дивайн ще се справим. Капитан Симс е страхливец, но е много подъл. Това е единственият начин да ви спасим от неговата власт.

Прочувствената тирада оказа своето въздействие. Барбара Хардинг протегна ръка.

— Ще си помисля — обеща развълнувано. — Просто не зная как да изразя благодарността си за вашето добро отношение към мен. О-о, без вас наистина щях да съм изгубена! Ценя вашата безкористна дружба, никога няма да забравя великодушното ви... Боже мой, мистър Териер, какво ви става?

Помощник-боцманът гледаше тревожно на югоизток и лицето му побеля от напрежение.

— Виждате ли този облак? — попита с треперещ глас. — Това е смерч! Очаква ни нещо ужасно! Не съм сигурен, че ще се измъкнем живи от този страшен ураган. Той ще връхлети всеки миг върху нас. Слизайте бързо долу, бягайте в каютата! Бързо, бързо!

Викаше и беше изпълнен с такъв ужас, че Барбара Хардинг не чака нова покана. Смъкна се пъргаво по желязната стълбичка, затвори се каютата.

Териер остана сам на палубата. Свиваше ръце от безсилна злоба, проклинаше природата. Тя се канеше да нанесе страшен удар, да провали плановете му той се боеше от нейното отмъщение. Може би за него това беше предзнаменование или възмездие?

VII. БУРЯТА

Този смерч бе истински бич за моряците, плаващи в тази част на Тихия океан. Беше божие наказание и почти винаги се стоварваше безмилостно върху безпомощните кораби. Той настигна „Полумесец“ и връхлетя неочаквано върху него със страшна сила. Дежурният наблюдател и човекът на кормилото бяха готови да се закълнат, че до вика на Териер небето и хоризонтът бяха съвършено чисти. Така си беше, стихията винаги нападаше ненадейно, не предупреждаваше, не даваше признаци за настъпващия ад.

Териер достатъчно бе плавал, за да разбере какво ги очаква. Той не криеше тревогата си, когато заповяда на моряците да се съберат, когато поиска да събудят капитана.

Симс се измъкна навън и видя, че хората вече трескаво работят: прибират платна, връзват въжета, вземат всички мерки да обезопасят кораба. Но колкото и да бързаха, не можаха да изпреварят бурята. Вихреният стълб на смерча налетя страховито. Морето и небето някак внезапно се сляха в едно, станаха кално жълти. Над водата се изви черен гъст облак, който стремително се носеше към кораба. Вятърът сякаш се освободи от сковаващите го до този момент вериги и побесня, започна да мята „Полумесец“ като празна кибритена кутийка. Потопяше го дълбоко във вълните, издигаше го на гребена на най-голямата, за да го запрати със страшна сила към следващата.

Само за един кратък миг платната бяха откъснати и отнесени надалеч. После във водата полетяха изпочупените реи^[1], следвани от въжетата, от всичко останало на палубата. Корабът се завъртя в ужасен водовъртеж.

Хората не се задържаха на краката си. Падаха, вятърът безмилостно ги блъскаше в борда, нараняваше ги. Всеки гледаше да се вкопчи и задържи за нещо по-здраво. В настъпилия ад никой не чуваше и не разбираше какво се говори. Вятърът отнасяше псувните на Симс, който стискаше здраво перилата на капитанския мостик и не

смееше да мръдне оттам. Умираще от ужас и не беше годен да даде една сваятна команда. Точно когато спасението им зависеше от това!

Териер го остави да псува и пое отговорността да командва. Викове му заставиха четирима от моряците да поемат кормилото и да маневрират по някакъв начин. Уорд и още няколко души размахваха брадви и се опитваха да свалят в морето счупената мачта, която натежаваше на единия борд и застрашаваше кораба. Вълните заливаха палубата, водата проникваше в трюма. Скелетът на кораба трещеше ужасно и можеше да се разцепи всяка секунда.

Помощник-боцманът, Симс, Уорд разбираха колко безнадеждно е положението им. Нямахше как да не го усетят и най-неопитните моряци. „Полумесец“ не беше в състояние да издържи повече от половин час. Корабът беше попаднал точно в центъра на ужасния ураган. Грамадни като планини вълни се сгромолясваха върху палубата и помитаха всичко пред себе си. Няколко души изчезнаха зад борда. Не знаеха кои са, а и не се интересуваха. Инстинктът за самосъхранение помете и последните остатъци от дисциплина. Всеки мислеше само за собствената си кожа и оставяше кораба на произвола на съдбата. В паниката хората ревяха, крещяха, вцепваха се с мъртва хватка за борда, перилата, мачтите, котвените вериги, за всичко, за което можеха да се държат...

Първи дезертираха капитан Симс и Уорд. Потърсиха спасение под палубата. Само Териер не се предаде, продължи да крещи и убеждава, но паниката и страхът са най-опасни, че така няма да се спасят. Той единствен полагаше усилия да задържи още малко кораба на повърхността. Само в това бе шансът им. Колкото по-дълго „Полумесец“ останеше здрав и що-годе управляем в ръцете им, толкова повече нарастваше шансът за спасение.

Били Бърн не изоставаше от шефа си. Това беше неговото морско кръщение и той за първи път се срещаше очи в очи със смъртта. Не бе подозирал, че морето може да бъде толкова свирепо. Но в същото време никога не беше изпитвал такава сила, такава желание да се пребори със стихията, да я победи. Безделието и общата паника бяха обстановката, която познаваше най-добре, която бе свикнал да презира. И наблюдаваше със зловна насмешка изплашените до смърт мъже, които пълзяха като червеи по палубата, стремяха се към каютите, търсеха спасение там.

Не изпитваше страх. Стоеше на палубата, държеше се с една ръка и наблюдаваше удивено как бурята троши кораба. Териер го съзря точно в този момент и си помисли, че се е смразил от страх. „Правилно прецених като мръсник и страхливец този земен плъх...“ Само това се мярна в съзнанието. После страшна вълна откъсна ръцете му от перилата, подхвана го и го понесе в буйния си поток по палубата. Един миг и мътната вода щеше да го хвърли зад борда...

Но мигът пропадна. Били Бърн съвсем не беше изплашен. Той се наслаждаваше на стихията и хазартно следеше шефа си. Бе готов да заложи на него цели три долара. Сигурен беше, че Териер ще положи усилия да се изправи, да избегне следващата вълна. Не, уличникът бе опиянен и затова стоеше като закован на мястото си!

Нова вълна издигна носа на кораба високо-високо. Всеки миг тонове вода щяха да се излеят върху палубата, да проникнат в каютите. С едно неуловимо и бързо движение Били затвори люка. Целият екипаж, начело с шефовете, примираше от страх под палубата. Навън бяха останали само Били и французина...

Териер правеше отчаяни опити да се изправи. Вълната бучеше, спускаше се над палубата. Нещо побутна Били Бърн. Побутна го така бързо напред, че той не успя и да го осъзнае. На никой от обитателите на Голямата улица нямаше да мине през ума, че уличникът, хулиганът, страшилището за мирните хора, е способен на това, което направи Били.

Помощник-боцманът не успя да се изправи. Можда да застане на колене и с последни сили запълзя като рак към спасителния люк. Вълната беше обляла Били, след секунда щеше да помете Териер, да го изпрати във врящия морски котел, в ада. Уличникът не помисли за собствената си безопасност, съвсем инстинктивно пусна перилата и се втурна на помощ на човек, който всъщност мразеше и презираше. Всичко стана за един светкавичен миг. Той сграбчи ръцете на Териер точно в момента, когато корабът потъна дълбоко под водата. И двамата се завъртяха във водния вихър, но Били не пусна ръцете на съвсем безпомощния французин. После „Полумесец“ изскочи нагоре към гребена на следващата вълна. Били държеше здраво Териер с едната ръка, с другата стискаше желязната халка на люка.

Водата с грохот изтече надолу. Били си пое въздух и издърпа Териер към себе си. Чак след това вдигна капака и двамата паднаха

долу. Капакът изтрака над главите им точно когато на палубата се изсипа нов водопад, нов страшен воден вал...

Териер опипа натъртените си кокали и смаяно погледна този непредсказуем човек, който беше направил невъзможното, за да го спаси. И стар морски вълк би го отписал, не би рискувал да направи това, което извърши Били Бърн.

— Не разбирам защо го направи — изхърка той и изплю солената вода, събрана в гърлото му. — Мислех, че си се сковал от страх...

— И аз не разбирам — въздъхна уличникът.

— Никога няма да го забравя, Бърн!

— Ваша работа — сви рамене Били.

Все още не можеше да се съвземе и осмисли това, което беше направил. Изобщо не се мислеше за герой. Напротив, срамуваше се от глупавата постъпка, от порива да спаси един давец се човек. Не разбираше защо го направи. Да спаси този французин, който не само беше реална заплаха за него, но бе и представител на омразната висша класа!

Териер беше поразен от откритието. Този младеж не познаваше страха, но бе чужд и на самохвалството. Били Бърн се оказа сложна натура, но така или иначе един френски аристократ си оставаше такъв, дори и когато се беше превърнал в разбойник. И аристократът се закле да се отплати. Той дължеше живота си на този побойник и уличен хулиган. Желанието да отмъсти за нанесения побой пред Барбара Хардинг изчезна. Били Бърн се превърна в брат, в приятел и съюзник...

... Цели три денонощия „Полумесец“ беше играчка на вълните и на природната стихия. Никой не се надяваше вече, че ще остане жив, че ще се задържи на жалките останки на кораба. Но на третото денонощие вятърът започна да утихва, вълните станаха по-малки и някак уморено кротки. И на сутринта първите смелчаги пропълзяха на палубата.

Това, което видяха, ги ужаси. Ураганният вятър беше отнесъл всички палубни постройки и съоръжения. Корабът се бе превърнал в безполезна дървена кутия. Нямаше мачти, нямаше кормило, нямаше котвена верига... Течението го влачеше на север и моряците за кой ли път потръпнаха от ужас. На три-четири мили белееха скалисти

брегове. Ако бурята не беше утихнала, корабът щеше да бъде запокитен на непознатия бряг.

Но в този бряг беше спасението им и вярващите в бога биха отпразвили благодарствена молитва. Само че сред екипажа нямаше такива. Страхът отмина, но дисциплината не се върна. Моряците станаха още по-нахални и самоуверени...

Капитан Симс беше възвърнал самочувствието си и нагло твърдеше, че корабът е спасен благодарение на неговия опит... Беше забравил или предпочиташе да забрави, че изостави всичко още в самото начало, че през цялото време стоя скрит под палубата. Но другите не забравяха.

Уорд, който беше показал известно дръзновение, проклинаше бурята и всичко на света, попречило в последния момент на опасното приключение. В съзнанието му вече се раждаха нови планове как да доведе авантурата до желаня край, как да обърне произшествието в своя полза. Бе захапал тлъстата плячка и само смъртта можеше да го накара да я пусне. Но тя го пощади...

Били Бърн нямаше задни мисли. Той шепнешком обсъждаше с негъра Бланко единственото нещо, което го интересуваше преди слизането на суша — капитанските запаси ром...

Течението бавно и сигурно носеше „Полумесец“ към брега. Барбара Хардинг не издържа повече в тъмната и тясна каюта и също се показа на палубата. Териер веднага се залепи за нея.

— Много се радвам да ви видя жива и здрава, мис Хардинг! — възкликна той. — Нямате представа колко се безпокоях за вас. Никой от „Полумесец“ не се надяваше на този все пак благоприятен изход. Оцеляхме просто по чудо!

— Оцеляхме ли? — учуди се девойката и показа с очи опустошената палуба. — Нима това наричате оцеляване? Няма нито една здрава мачта, липсват спасителните лодки, няма нищо... Ако не можем да акостираме, ако течението ни хвърли към скалите, тогава какво? Вятърът може да задуха в друга посока и да ни подгони пак в открити води... Какво ще стане тогава с нас? Какво ще стане, ако се разбием в скалите?

— О-о, виждам, че разбирате някои неща по-добре от моряците! — засмя се удивеният Териер. — Но вие забравяте човешката воля, която е в състояние да действа и да се бори със стихията. Инстинктът

за оцеляване и надеждата могат да направят чудеса! Ако бурята не започне до два часа, аз съм уверен, че ще намерим място, където да слезем на брега. Откъм морето сушата винаги изглежда непристъпна, но тя осигурява тихо заливче за корабокрушенците.

— Дай боже, да се окажете прав! — въздъхна Барбара. — За мен това е без съществено значение. Положението ми няма да се промени към по-добро, възможно е да стане и по-лошо. Нали си оставам пленница? Не виждам как ще овладеете моряците на сушата. Те и сега не се подчиняват. Честно казано, страхувам се от брега повече, отколкото от бурята!

— Не се бойте, мис Хардинг, няма за какво! — започна да я успокоява помощник-боцманът. — Щом слезем на сушата, ще обявя, че сте под моя лична закрила. Знам, че няколко души от екипажа ще ме подкрепят. Мисля, че и Дивайн няма да посмее да възрази. Ние ще си построим наш лагер, по-далеч от капитан Симс и хората му. Ще бдя над вас, докато ни открият и дойдат на помощ.

Барбара Хардинг внимателно следеше изражението на лицето му. Той беше сдържан, отнасяше се почитателно както през последните седмици и това приспиваше донякъде подозренията ѝ. Освен това я беше впечатлил със смелостта и великодушието си след сблъсъка с Бърн. Смяташе, че може да му има доверие и все пак нещо я спираше да се довери напълно. Знаеше и какво е. Блясъкът, дивият блясък в очите му, който я беше поразил и изплашил в онзи паметен ден, когато подслуша разговора на Дивайн с капитана. О-о, тя чудесно разбираше какво означава този блясък! Това, че беше успял да се справи със страстта си, говореше в негова полза, но не разсейваше страховете ѝ.

Страхуваше се и в същото време усещаше, че няма друг защитник, освен Анри Териер, граф Кадене. Той имаше някаква власт и бе единственият ѝ покровител... Ако и той я изоставеше, другата сбирщина от негодници щеше да я погуби.

— О-о, мистър Териер! — отрони доверчиво. — Много ще се радвам, ако успеете в това начинание. Просто не зная как ще ви се отплащам за добрината... Кълна се, че ще получите отплата!

Очите на французина блеснаха. Девојката потръпна. Нямаше съмнение, този човек беше влюбен в нея. Само че тя нямаше достатъчно опит да отличи любовта от престъпната страст...

— Мис Хардинг — започна глухо той, — няма защо да ме питате, как да се отплатите. Аз... аз... О, за мен най-голямата награда е да ви направя услуга и да не ме мислите за престъпник като останалите! Знам подозренията ви, вероятно още си мислите за ужасната роля, която изиграх и с която помогнах за превземането на „Лотос“. Ще ви закрилям с надеждата да осъзнаете някога грешката си. И в деня, когато ми кажете, че съмненията са се разпръснали, аз ще смятам, че съм получил най-голямата награда...

Успя! Отново успя да се овладее, не поиска мечтаната отплата. Тя не разбра с каква мъка сдържа страстта и каква малка крачка я делеше от най-голямата опасност. Но Териер ясно осъзна заплахата за него и плана му и сподави страстта в поток от нищо незначещи думи.

— В такъв случай — засмя се тя, — мога да ви възнаградя моментално! Смятам ви за истински приятел и се отнасям към вас с пълно доверие. Наистина не ви вярвах в началото, не можех да вярвам на никой от „Полумесеца“. И как да вярвам след предателството на Дивайн? Сега ми се струва, че знам кои са приятелите и кои са враговете. Приятелите за съжаление са малко — само вие!

Девойката стремително подаде ръка. Французинът плахо стисна тънките пръсти. В непосредствения, открит порив имаше нещо дълбоко смущаващо. То пробуждаше в душата отдавна потъпкани чувства, човешкото у човека, живял дълго във от законите на честта и благородството. Пробуденият благородник в него поднесе ръката ѝ към устните и развълнувано зареди:

— Мис Хардинг, години наред съм плавал, водих кучешки живот и не мисля, че съм извършил постъпки, с които да се гордея. Но понякога си спомням, че моят праядо е бил един от великите маршали на Наполеон и че нося име, което от векове се почита във Франция. Тогава се срамувам от живота си. Вие, без сама да разбирате това, разбудихте в душата ми чувства, които смятах за мъртви... Надявам се да оправдая доверието ви, мис Хардинг!

Девойката не издърпа ръката си. В този вълнуващ миг очите на французина я гледаха честно и открито и тя му вярваше. „Този човек е бил друг на млади години — помисли си горестно. — Той е станал жертва на нещастни обстоятелства и ако те позволят, сигурно може да заживее по-друг начин. Той има толкова качества!“

Тази мисъл я наведе към друга и тя стана алена, издърпа ръката си, отдръпна се. Териер наистина притежаваше очарование, което можеше да развълнува всяко женско сърце. Били Бърн стана свидетел на сцената. Това, че спаси французина, не пробуди обич в душата му, нито прогони съмненията и подозренията. Той продължаваше да счита този порив за слабост и да се ядосва за постъпката си. Дори двамата му приятели опитаха тежестта на юмруците му, затова че си позволиха да го похвалят. Били прие похвалата като подигравка. Той си оставаше детето на улицата — непросветено, жестоко, наивно и простодушно, дръзко и неподкупно, ненавиждащо тези, които го бяха онеправдали още при раждането му.

Уличното дете усещаше раздвоението си и се измъчваше. Да повали Териер, да го ритне в лицето както лежи в краката му, това според понятията на чикагската улица беше постъпка на истински мъж. Но да рискува и измъкне французойчето от стихията, да го крие в каютата... Не, това беше недопустимо за истинския мъж. Бе се държал като баба... Беше изменил на правилата и се чувстваше опозорен. А това, че госпожицата продължаваше да се отнася с уважение към офицера, който той бе унижил, го караше да беснее от безпомощен гняв.

Били Бърн беше ужасно раздвоен. Той мразеше и госпожицата. Не ревнуваше, не мечтаеше тя да му обърне внимание, не даваше пукната пара за нея, самата мисъл за подобно нещо го озлобяваше. Но с удоволствие щеше да пререже гърлото на умилкващия се около момичето Териер...

Не разбираше чувствата си, ядосваше се на поривите... Били не беше способен да се задълбочава до такава степен и да разсъждава. Той действаше по силата на навика или на подбуди, за чийто произход не се замисляше. Ръководеха го инстинктите, мозъкът спеше девствено чист. Не го беше упражнявал така, както мускулите. Не, вече сам не се разбираше...

Били Бърн не подозираше, че има душа, че прави плахи опити да се рови в нея. Така или иначе, но Териер беше много близо до смъртта в този момент. Само с факта, че съществува, че е различен от другите, че го кара да мисли, той ставаше опасен за Били...

Били Бърн искаше да живее само с инстинктите си. Всичко друго беше празна работа, глупаво и опасно за човека. Териер му пречеше,

французинът предизвикваше непонятни пориви и трябваше да умре...

Капитан Симс се показа на мостика и повика помощник-боцмана. Териер така и не разбра, че той спаси живота му, че е задължен на още един човек за този живот... Били изчака французина да се скрие и тръгна към девойката. В сърцето му клокочеше бясна злоба.

Барбара Хардинг инстинктивно се обърна. Видя срещу себе си едно изкривено от омраза лице и потръпна, мислено се прости с живота. Тя веднага схвана опасността. Не знаеше защо я мрази толкова този моряк, но от цялото му същество лъхаше жестока, неумолима омраза.

Били Бърн втренчи очите си в нея и не ги откъсна в продължение на една мъчително дълга минута. После заговори грубо, отсечено, лаейки като куче:

— Виждам, че кроите нещо с този тип, не можете да ме метнете! Казвам ти това, за да знаеш с кого имаш работа, разбра ли? Били Бърн не позволяваше на никой да го менти! Разбра ли? Ако не беше ти, нямаше да попадна на този проклет кораб. Всичко стана заради теб... И малко е да те убие човек заради това! Но ако още нещо се случи по твоя вина, то обещавам да те задуша като кокошка ей с тези ръце... Разбираш ли? Аз на тебе...

Били Бърн се обърка. Изведнъж забрави неизчерпаемия запас от груби думи. Защото тази девойка се сърдеше, но не се страхуваше. Тя не сваляше от него своя гневен, презрителен поглед. Устните ѝ се изкривиха в презрителна усмивка и тя най-спокойно отговори.

— Вие сте подлец! Само подлец и страхливец може да заплашва жена! Вие сте подъл, долен убиец. Вие убихте на „Лотос“ един човек, а не струвате колкото единия му пръст... Вие подло го убихте, защото не спазвате и не познавате правилата на честния двубой. Бедният очакваше точно това и сигурно добре щеше да ви нареди! Но вие го убихте подло, способен сте да нападате жертвата само отзад, в гърба! Така нападнахте и мистър Териер... Искате да ме сплашите, но ви предупреждавам, че това няма да стане... Страх се изпитва пред човек, а вие сте тъп, безмозъчен звяр! Нима човек може да ритя в лицето безпомощния си противник? Знам, че можете да ме убиеете за тези думи, знам, че сте способен да вдигнете ръка на една беззащитна жена, но не се страхувам от вас! Вие искате да ме сплашите, за да проявите

своята мъжка сила... Каква подлост, каква низост! В това ли откривате мъжката сила? Никога не съм си представяла, че съществуват хора като вас. Но аз бързо открих кой сте, мистър Бърн, разбрах, че принадлежите към онези хора, които израстват в големите градове и които са известни като „синове на улицата“. По-рано не знаех какво значи това, но вече отлично разбирам. Хора като вас се раждат в тинята, съществуват само в дъното на човешкото общество. Не мога да ви виня за участта, подготвена от немилостивата съдба, но ви виня, че не сте пожелали да станете друг, по-добър и по-човечен!

Били слушаше и очите му се превръщаха в тесни цепки. Но не защото се готвеше да се нахвърли като звяр към жертвата, а защото отчаяно се мъчеше да проумее думите ѝ. За пръв път в живота си трябваше да помисли затова че хората могат да имат друго мнение за него, различно от това, което го изпълваше с гордост, което градеше самочувствието му. Никой до този момент не го беше казвал така ясно и открито.

Били Бърн беше страшно объркан. И друг път бе чувал силни, остри думи, но при сбивания. Но малко ли неща си казват хората, когато се разгорещат! А тази девойка говореше студено и спокойно, с някаква безпощадна откровеност. Сякаш поставяше етикет, надпис под позорна фотография и го заклеяваше, казваше му направо: „Ето, това си ти!“. Тя не се горещеше, не се караше, а обясняваше и ако наистина мислеше така, то беше съвсем естествено да го смята за подлец, страхливец, истински звяр...

Старите познати на Били Бърн биха се заклели с чиста съвест, че след тези думи Барбара Хардинг ще бъде разкъсана на парчета. Старите познати! Били Бърн неусетно се беше променил и думите на девойката не го гневяха, а го парализираха. Той стоеше глупаво пред мис Хардинг и само я гледаше. И друг път се бе случвало. Можеше да стои така самовглъбен в себе си с часове. Но този път беше различно. Нещо се бе случило вътре в него, нещо го вълнуваше, невидимата завеса, която го правеше сляп и глух за много неща падна и той внезапно видя това, което беше избягвал да види: една красива и крехка девойка му говореше неприятни неща и го гледаше смело в очите. Никой друг не би посмял да му каже тези думи, но тя не се страхуваше от заплахите му, не викаше за помощ...

Сърцето на уличника бясно биеше. В душата му продължаваше да кипи старата омраза, но той усещаше, че вече не може да вдигне ръка и да я удари, както не би вдигнал и срещу всяка друга жена. Били не разбираше откъде се появи това чувство. Той просто установи факта: не можеше да удари госпожицата... Затова предпочете да направи нещо като поклон (несръчен поклон, защото никога не се беше кланял), да се усмихне злобно и да се махне. Трябваше да надникне в душата си и да открие това ново, което се зараждаше в него, което го правеше друг и го подтикваше към постъпки, които считаше недостойни за истинския мъж.

---

[1] Рея — малка напречна мачта, чрез която платната се закрепват на главните мачти. — Бел.ред. ↑

VIII. НЕОБИТАЕМИЯТ ОСТРОВ

Слабият вятър, който започна да настига „Полумесец“ от югозапад впрегна на работа целия екипаж. Спасението на всички зависеше от умелото маневриране с разбития кораб и намиране укритие в някой тих залив.

— Отваряйте си очите на четири! — ревеше капитан Симс и обсипваше хората с ругатни. — Можем да разбием кораба и да потънем точно, когато се мислим за спасени.

— Само да не се засили вятърът! — изрази опасенията си Уорд. — Ако задуха, не виждам как ще спрем на брега. Проклетите скали стоят изправени като гигантски стени.

Брегът наистина изглеждаше непристъпен. Направо от океана започваха стръмни скалисти склонове. Само птица би могла да кацне върху тях. Нямаше къде да се опре и малка лодка. Не можеха да акостират, да слязат на брега, да се почувстват в безопасност. Капитанът мрачно погледна боцмана и заповяда да променят курса, да обиколят брега и да търсят тих залив, пролука в скалите.

Вятърът се засилваше, подмяташе „Полумесец“ във всички посоки, а той и без това беше почти неуправляем. Оставаше да се натъкне на подводни скали или риф и да се пръсне като яйчена черупка.

По-сръчните моряци проявяваха чудеса и се трудеха около кормилото, мъчеха се да го поправят. Уорд и Териер, въоръжени с дълги куки, отблъскваха кораба от скалите, щом той се приближаваше прекалено близко до тях. Това обикаляне изглеждаше безкрайно, съвсем безнадеждно и действаше отчайващо. Внезапно пред очите им се откри тесен проход, отвеждаш навътре в сушата. Водата кипеше и бучеше между скалите и опитът да извият, да се пхнат в протока изглеждаше безумен. Но всички разбираха, че в това е единственият шанс да се спасят. Гибелта бе неизбежна в открито море, вятърът тъй или иначе щеше да ги разбие, можеха да опитат.

Капитан Симс изгуби самообладание. Беше си страхлив по душа и във върховни моменти на напрежение можеше да мисли само за себе си. Егоистичната му природа отхвърляше грижата за другите. В такива моменти той не знаеше какво прави — луташе се като малоумен по палубата, крещеше, ругаеше, обещавахе планини от злато на този, който поеме отговорността. А страхът е заразителен и екипажът пак изпадна в паника. Моряците вече не вършеха нищо смислено, тичаха като безумни и не чуваха заповедите...

Барбара Хардинг наблюдаваше това безумие от малкото прозорче на каютата си и беше отвратена от сцената. Тя видя каква борба се водеше за единствената оцеляла лодка и как Уорд я завладя. Той забиваше гвоздеи и винтове по разсъхналото се корито с бясна скорост. После се помъчи да я спусне във водата, като в същото време се отбраняваше от налитащата тълпа с дълга тояга.

Лари Картрайт Дивайн представляваше отблъскваща гледка. Беше седнал пред вратата на каютата си и плачеше с глас.

Моряците изоставиха кормилото, избягаха от командния пункт и корабът веднага изви нос към скалите. Териер изруга и увисна с цялото си тяло на голямото колело. За съжаление не можеше да се справи сам.

Барбара Хардинг забрави страха и не сваляше възхитените си очи от французина. Този човек проявяваше огромно себеотрицание с желанието да спаси отчаяната сбирщина страхливци. Не, той искаше да спаси нея и тя се гордееше с неговото мъжество, с решителността му. Само той се държеше като мъж! И този мъж я обичаше... знаеше го!

Моментът беше прекалено опасен да се мисли за любов и за това дали една благовъзпитана девойка споделя тази любов или не, дали това е редно или не. Знаеше само, че трябва да е до него и да го ободри, да му вдъхне кураж с присъствието си, дори да се помъчи да му помогне.

Тя затича. Териер я посрещна с усмивка.

— Боя се, че няма надежда! — извика. — Дявол да го вземе, още не съм се отказал, още мога да се боря! Видяхте ли как постъпиха тези страхливи кучета?

Барбара не отговори, хвана колелото, наблегна с цялото си тяло. Французинът подсвирна и кимна с глава: И най-слабата помощ беше от значение, бе важна в този страховит миг.

— Какво се стремите да направите? — попита задъхано тя. — Да проверете това корито между скалите, да навлезем в пролома?

— О, да! — ухили се Териер. — За безумство ли го смятате?

— Почти! — отвърна с усмивка Барбара. — Само много смел човек може да поеме този риск. Смел и опитен! Смятате ли, че ще успеем да завием?

— Не зная... Ако някой от моряците би се осмелил да помогне, може би...

Нямаше желаещи. Моряците продължаваха да тичат по палубата, да се блъскат и бият, осигурявайки си малка сигурност за собствения живот — парче въже, остатъци от мачтите, дъски... Сред този хаос подскачаше смешно една великанска фигура. Черният Бланко се мятеше с гротескни пируети и размахваше кухненски нож. С помощта на този нож той се добираше до всяко парче дърво — събираше материал за сал.

Само един човек стоеше настрана. Не изглеждаше обхванат от паника. Високата, широкоплещеста фигура се открояваше на капитанския мостик и той наблюдаваше с презрение човешката блъсканица. Барбара Хардинг случайно погледна към него и погледите им се срещнаха, сблъскаха, кръстосаха.

Уличникът! Учудващо беше, че именно най-подлият и най-страхливият от моряците (тя го смяташе за такъв) стоеше съвсем равнодушно на мостика и сякаш се наслаждаваше над страховете на останалите. Не, сигурно не можеше да мръдне от страх и само външно изглеждаше безразличен...

Били не изпитваше подобни душевни вълнения. Само един поглед му беше достатъчен, за да разбере какво прави Териер и колко отчаяно се нуждае от помощ, от сила, физическа сила. Той се втурна напред и девойката уплашено се притисна до рамото на Териер. Нима и в този момент хулиганът е в състояние да извърши нещо отвратително? Обветреното му лице стана още по-мрачно, когато видя жеста и отгатна какво се крие в него. Силната му ръка я откъсна от рамото на Териер и се вкопчи в кормилото. Той просто зае нейното място.

— Махнете се! — изръмжа. — Тук няма място за жени!

— Правилно, Бърн! — извика французинът. — Вие сте ми много нужен!

— Защо не ме извикахте?

Териер не отговори. Гледаше с ококорени очи стоманените мускули, които стискат кормилото. Едно наглед слабо усилие и корабът плавно зави. „Полумесец“ пак заплава успоредно с брега. Но беше толкова близо до скалите, че всяка минута можеше да се разбие. При най-малкото невнимание. Териер трепереше. Ръцете му безсилно повтаряха ритъма на ръцете на Били. Очите му помръкнаха. Надеждата да се вмъкнат на тихо между скалите гаснеше бързо.

Но корабът се промъкна... Били не изпусна кормилото... Моряците посрещнаха маневрата с див, ликуващ вик. Защото надеждата пламна с нова сила. Протокът беше къс, водата в него вреше и кипеше, но той отвеждаше до тих залив с полегат песъчлив бряг.

— Можеш ли да удържиш кормилото още малко, Бърн? — закрещя Териер. — Сега ще се наложи да завием. Ще се опитам да отблъсквам кораба от скалите с помощта на куката... Още малко, Бърн! Дръж здраво кормилото! Сега всичко записи от теб, не позволявай на течението да ни отнесе! Разчитам на теб, Били Бърн, ти си истински мъж!

— Добре — отговори сухо уличникът. — Ще удържа!

Щом Териер се откъсна от кормилото, Барбара зае неговото място.

— Нека да ви помогна! — извика възбудено. — Слаба съм, но все пак мога да прибавя малко към вашата силач.

— Оставете! — озъби се Били. — Не ми трябва женски...

Девојката почервения, очите ѝ се напълниха със сълзи, ръцете увиснаха. После се загледа в Териер. Той мятеше куката, мъчеше се да я закрепил в скалната издатина. Били натисна малко по-силно и корабът затрещя, запука. Търкаше се в скалите на прохода. Териер се хвърли към другата страна, метна отново куката. „Полумесец“ наведе носа, сякаш заора в морето. Илюзията, че потъва беше пълна.

Симс бе ужасен. Не схващаше маневрата и се хвърли към помощника си.

— Глупак! Дръвник! — закрещя и го задруса яростно. — Какво правите? Хвърляте ни право към скалите! Назад! Всички ще потънем, ще ни погубите! Обезумелият от ужас върховен шеф на кораба размаха дебелата си тояга. Барбара прехапа устни, затвори очи. Не можеше да помогне, но можеше да не гледа.

Уличникът доволно се ухили. Нищо не го радваше повече от един хубав бой, това беше най-прекрасното зрелище. Той дори съжеляваше, че не може да участва. Симс щеше да бъде добре наложен и това щеше да му донесе огромно удоволствие.

Корабът напредваше в провлака. Бордовете му се триеха в скалите, жалостиво скърцаха. Най-малката грешка щеше да доведе до катастрофа.

Били въртеше кормилото. По челото му се стичаха струйки пот. Напрежението беше огромно, отговорността също. От неговата сила, неговото внимание, неговата сръчност зависеше оцеляването на целия екипаж. А екипажът впиваше очи в брега и се трупаше на носа, моряците гледаха като омагьосани Обетованата земя, към която се приближаваха. Наистина Обетована: тих залив, обкръжен с ярка зеленина, земен рай...

Симс продължаваше да беснее и да се бори с помощник-боцмана. Не беше видял още гостоприемния бряг и лееше мътния си поток от ругатни.

Девојката въртеше глава. Гледаше ту брега, обръщаше очи към Териер, спираше ги задълго върху Били Бърн. Неговото поведение беше необяснимо. Барбара Хардинг недоумяваше, не разбираше как този страхливец и звяр в човешки образ се бе преобразил само за един ден. Оказа се, че този уличен младеж е строен като древен бог, че лицето му има правилни, красиви черти... Как така се беше преобразил?

Услужливата памет върна в съзнанието обезобразеното лице на Били Малори, падналият Териер и кракът на този бог, който рита безпомощния човек. Красотата му помръкна и тя отвратена обърна очи, загледа към брега, към Териер.

Французинът бе успял да се справи донякъде с положението. Беше хвърлил надалеч дебелия тояга, държеше капитан Симс за гърлото и се стараеше да се освободи от ръцете на безумеца. Имаше много по-важна работа от разправията с един страхливец и глупак.

Откъм морето задуха вятър и „Полумесеца“ полетя. Но това беше опасно, много опасно. Вълните издигаха кораба нагоре, пречеха на управлението. На такова място се искаше опит, удивителна прецизност, пълно хладнокръвие. Никой не рискува да навлиза в непознат залив без лоцман. Но обстоятелствата не бяха нормални и спасението

зависеше само от хладнокръвието на Били Бърн. Защото той нямаше опит.

Една огромна вълна застигна кораба и го хвърли право към скалите. Брегът, ярък и зелен, беше много близко, спасителният бряг бе пред тях. Но корабът не издържа последното изпитание. Разнебитеният скелет се разпука, пръсна се... Всички се намериха във водата...

Барбара почувства някаква невидима сила да я издига във въздуха. После полетя стремглаво надолу и пенещата се вода се затвори над главата ѝ. Не беше успяла да си поеме дъх и потъваше като камък към дъното. Един опитен плувец можеше да се отблъсне и да се измъкне от водовъртежа. Девојката беше плувала само в басейни, нямаше надежда, не беше в състояние да си помогне сама. Но тя все още не беше изгубила съзнание и си спомни думите на Териер: „Няма надежда... Но ние още можем да се борим...“ Не бе по-слаба или по-лоша от този изпаднал френски аристократ. Тя напрегна мускули и изскочи на повърхността, размаха безпомощно ръце. Морската пяна я заслепяваше, устата ѝ се пълнеше с вода, вълните я подмятаха и затрудняваха движенията ѝ. Защо Териер не беше наблизо? Той щеше да я спаси...

Пламъчето на надеждата се бе разгоряло в гърдите ѝ. Откакто Териер спечели доверието и приятелството ѝ, то не изгасваше. А с надеждата пламна и желанието да живее, да се бори за живота си. Тя храбро посрещаше вълните, стараеше се да се държи на повърхността, но силите ѝ бързо се изчерпваха. Движенията на ръцете станаха по-вяли, в дробовете и въздухът не достигаше, вълните я обливаха една след друга и тя с мъка и само със силата на волята се задържаше на повърхността. Но борбата ставаше все по-безсмислена, безрезултатна...

Изведнъж една силна ръка я подхвана и тя пое въздух. После инстинктивно се вкопчи в широкия гръб, впи ръце в грубата, мокра риза. И силите ѝ се възвърнаха. Заедно със спасителя си се бореше с вълните, стараеше се да не бъде в тежест, да не пречи на мощните движения на ръцете му. Минутите се превърнаха във векове. Един размах, още един, после трети, четвърти... Човекът упорито се държеше на повърхността, държеше и Барбара Хардинг и бавно напредваше към пясъчния бряг.

Девојката, останала сџвсем без сили, загуби сџзнание. Последното неџо, което усети, беше силната рџка на спасителя, обгрџаџа тџлото ѝ... А когато се свести, разбра, че лежи на пџсџка и сџс страх и безкрайна изненада видџа лицето на уличника надвесено над неџа. Лице, изразџваџо само тревога...

IX. МАЛКИЯТ ЯПОНЕЦ

Сблъскването беше очаквано и неочаквано, катастрофата също. Все пак хората бяха горе-долу подготвени и само четирима души от екипажа не намериха спасение на острова. В момента на разцепването те се намираха в трюма и загинаха. Останалите, кой по-рано, кой по-късно излязоха на острова.

Лари Картрайт Дивайн, който така шумно бе оплаквал гибелта си, изведнъж почувства прилив на нови сили. Капитан Симс, както обикновено, поиска да вземе отново властта в ръцете си. Дори обвини Териер за разбиването на кораба.

— Щом се доберем до пристанище, където има съд и полиция, ще ви тикна в затвора! — закрещя той, щом почувства твърда почва под краката си и разбра, че е спасен. — Да погубите такъв кораб! Ако не се бяхте разбунтували, ако бяхте се подчинили на заповедите ми, аз щях да вкарам „Полумесец“ в залива здрав и невредим, както го спасих и по време на бурята. И вие смеете да се наричате моряк! Та едно момченце, което пуска хартиени корабчета в локва, щеше да се справи по-добре! Да погубите такъв кораб! О-о, аз ще ви дам да разберете!

— Стига! — озъби се Териер. — Престанете с вашите глупости! Вие сте един фукльо и можете да дрънкате сега каквото си искате, но всички знаят, че се изплашихте и избягахте в най-важните минути. Защо не останахте да давате команди? Кораб вече няма и вие не сте капитан, помнете това! На сушата сме и на ваше място бих внимавал как разговарям с хора, по-достойни от вас.

— Какво? — ревна капитанът. — По-достойни ли? Ах, вие, мръсен, гаден французин! Та аз ще ви стрия на прах! Мокро място няма да остане от вас! Ама че тип! Ей, момчета, задръжте този бунтовник, оковете го във вериги! Ще му покажа аз кой командва тук!

Териер се изсмя в лицето му. Знаеше какво е направил и разчиташе, че хората ще оценят самоотвержените усилия, които беше положил за спасението им. Но Уорд и неколцина моряци, които

предпочитаха властта на капитана пред високомерните разпореждания на помощник-боцмана, тръгнаха заплашително към него.

Французинът мигновено прецени положението. Човешката памет беше много къса, моряците бяха на суша и не се нуждаеха от такива като него. Процесът на естествения подбор, когато оцелеят най-силните и най-бруталните, започваше. Той не се изненада, дори беше доволен. Колкото по-рано изясняха новите си отношения, толкова по-добре.

— Почакайте! — извика властно, вдигна ръка. — Жив не можете да ме заловите, а аз съм ви необходим жив. Ако сте решили да ме убиете, то предупреждавам, че доста от вас ще си отидат от този свят заедно с мен. По-разумно е да се разделим още сега и да си устроим отделни лагери.

Били Бърн стоеше близо до него. Французинът се обърна, нехайно попита:

— Ти и приятелите ти още ли сте с мен или ще останете с тези негодници?

— Аз съм против Симс — отговори лаконично уличникът.

Сайер Кокала, Червеният Сандерс, негърът Бланко, Уилсън и още двама моряци застанаха плътно до него. Това беше достатъчно, но великанът негър счете за необходимо да обяви:

— Ние сме с Били!

Дивайн и Барбара наблюдаваха сцената отстрани. И двамата бяха разтревожени от неочаквания и опасен обрат на отношенията. Началническата група имаше малко предимство, но все пак предимство. Симс и Уорд бяха въоръжени. Пистолетите висяха на коланите им. Другите хем бяха по-малко, хем нямаха оръжие — само Териер беше с пистолет. Всички останали не се бяха сетили да вземат дори джобните си ножчета. Равносметката бе проста: петима моряка при Симс и Уорд плюс два пистолета срещу четирима при Териер и неговото оръжие.

Уорд пръв се сети за Лари Картрайт Дивайн и попита:

— Вие въоръжен ли сте, мистър Дивайн?

Това си беше ясна и открита покана да вземе стана. Младият мъж кимна с глава и боцманът го посъветва:

— По-добре е да се присъедините към нас. С три пистолета ще се справим бързо с бунтовниците.

Но Дивайн не бързаше с решението си, колебаеше се. Не бе сигурен коя страна ще вземе надмощие и предпочиташе да не рискува. И щастливата мисъл веднага му дойде на помощ, както при всички лукави и страхливи личности.

— Вашият спор не ме засяга — вдигна рамене той. — Нали съм ваш пленник, как мога да взема страна? Може да ме наричате и пасажер, ваша работа, но това не променя нещата. Не желая да заставам нито на едната, нито на другата страна, решавайте си проблемите сами, те не ме интересуват.

— Я гледай, я гледай! — усмихна се криво Уорд. — Вие сте нагазил доста дълбоко, мили мой, не можете да ни изоставяте точно сега. Знаете с кого сте още от самото начало, нали? Какви са тези фасони сега? Ако не ни подкрепите, ще ви считаме за бунтовник и ще постъпим с вас също така, както и с останалите!

Дивайн се изправи, направи крачка напред, накани се да отговори и смисълът на този отговор беше съвсем ясен, защото крачката бе към Симс, Уорд и компания. Но го спря шепотът на Барбара:

— Лари, аз зная всичко... Знам за участието ви в заговора. Ако у вас е останала поне капчица чест, ще се постараете да поправите донякъде това, което сте извършили. Никога няма да се омъжа за вас! Кълна се, че ще се самоубия! Вие няма да получите богатството, но запазете поне малко човешко достойнство. Готова съм да простя и забравя всичко, ако помогнете да се справим с тези разбойници... Лари, трябва да изкупите вината си! Застанете на страната на мистър Териер. Той обеща да ми помогне, да ме защити.

Лицето на Лари Картрайт Дивайн стана тъмночервено. Предателската червенина запълзя и по врата му. Не посмя да се обърне и да погледне девойката. Никога, ако остане жив, нямаше да посмее да срещне очите ѝ. После наведе глава и мълчаливо се присъедини към групичката на Териер.

Уорд моментално схвана, че силите не са разпределени така, както на него му се искаше. Пистолетите ставаха два на два. Ясно беше, че и девойката ще застане до бунтовниците и че ще се брани като дива котка. Ясно бе и защо Териер се разбунтува. Дружбата между него и богатата щерка, възникнала на кораба, не беше останала незабелязана. Освен това при Териер бяха по-решителните хора. Симс

беше страхливец и Уорд чудесно знаеше това. При една открита схватка тяхната група бе обречена на поражение, нямаше защо да се самозалъгва.

Уорд обаче не се предаде лесно. Беше опитен интригант и винаги преценяваше, действаше според ситуацията, очаквайки удобен момент за нанасяне на удар. Затова веднага смени тактиката.

— Боя се, че излишно се разгорещихме, господа — измърмори примирително. — Защо изобщо се караме? Аз например с чиста съвест признавам, че именно Териер направи всичко зависещо от човешките възможности за спасяването на кораба. Не споделям мнението на капитан Симс. Корабът загина, но ние сме живи и това е за предпочитане. Няма защо да се избием взаимно, след като едва останахме живи. Не виждам защо трябва да се делим? Заедно ще свършим повече работа, ще извадим всичко, което е останало от „Полумесец“, ще построим лагер на брега...

— О-о, правете си го сами! — прекъсна го Териер. — Оставяме ви дървениите, предпочитаме да сме по-далеч от вас.

Симс закима важно с глава. От години плаваше заедно с Уорд и беше свикнал да следва съветите на своя хитър помощник, макар и да не разбираше всичките. Затова така важно заклати главата си. Боцманът по-добре щеше да защити интересите на капитана, отколкото самият капитан.

Уорд се обиди от грубото прекъсване, продължи:

— Но защо трябва да се отделяте веднага? Не е ли по-разумно да извадим имуществото на „Полумесец“, всичко, останало от него и после да го поделим честно и почтено? Това ще е полезно и за вас. Аз предлагам да отделим по един човек от всяка група и заедно с мистър Дивайн да ги изпратим да търсят вода. Нека пообиколят и огледат какво има зад хълмовете. В това време ние ще се заемем да вадим от водата това, което е останало от „Полумесец“.

Предложението наистина беше разумно. Останките от кораба, храната, която намерят, щяха да им позволят да преживеят дните на острова, да дочакат помощ. Териер се съгласи и заповяда на двама от моряците да се подготвят за пътешествието, за изследването на острова. Уорд също отдели двама души. Лари Картрайт Дивайн щеше да падне прекалено ниско в очите на всички, ако пак откаже помощта си. Той не възрази, поведе моряците към вътрешността на острова.

Доста далеч от корабокрушенците, на един от хълмовете, намерил удобна позиция и добро прикритие, дребен жълтокож човек следеше с полегатите си черни очи моряците. Изглеждаше странно: на рамото си носеше някакво средновековно оръжие, на пояса му висяха два меча — дълъг и по-къс. Изглеждаше не само странно, имаше крайно войнствен вид.

Темето и слепоочията му бяха обръснати. Останалата коса беше вързана на тила и се спускаше на гърба му в стегнато снопче, нещо като плитка. В краката му лежеше метален шлем. Истински войн, излязъл от страниците на някой приключенски роман.

Войнът дочака групата да се приближи достатъчно, за да я огледа по-добре и безшумно потъна в храстите, скри се в гората. Наричаше се Ода Иоримото. Беше потомък на шогунни, на клон, напуснал Япония с преданите си самураи преди триста и петдесет години, след свалянето на династията Ашикага. Живееше с миналото и в миналото.

Шогуните имат много строги правила и канони, които стриктно спазват. Хората, които се бяха заселили на този индонезийски остров, където много рядко се появяваше човек от новото време, живееха още в Средновековието. Нищо от новата цивилизация не беше проникнало при тях, нищо не бе променило бита и обичаите им. Борбата с туземците ги беше закалила. Бяха си извоювали жизнено пространство с много кръв и не се отказваха да пазят малкото си царство пак с кръв. Браковете с туземките бе смесила кръвта и годините си казаха своето. Гордите шогунни, изолирани от целия свят, възприеха първобитния начин на живот на местното население, превърнаха се в същите диваци като тях. Традицията се спазваше само във военното обучение и новите полудиваци — полушогунни живееха в строга дисциплина.

Това бяха жестоки, лукави, диви хора, които се кланяха на древен бог, спазваха древни обичаи, защото нямаха нови, а и не бяха в състояние да си създадат самостоятелна култура. В изроденото им съществуване от миналото беше останало само безпрекословното подчинение и култът към човешките черепа, възприет от местното население. Гордите шогунни се бяха превърнали в обикновени ловци на черепа.

Съдбата си поигра с корабокрушенците и хвърли във властта на тези войнствени и диви хора спасените от „Полумесец“. Какво можеха да направят шестнадесет души с четири пистолета срещу хиляди диви самураи?

Никой на брега не подозираше опасността. Моряците, ръководени от Симс, Уорд и Териер, се заловиха да вадят от водата оцелялото от „Полумесец“. Постепенно на пясъчния бряг се издигна могила от бурета с прясна вода и ром, сандъци с бисквити, консерви, дъски и други вещи, които успяха да уловят.

Работата беше тежка и изтощителна. Бореха се с течението, гмуркаха се в дълбочината... Така цял ден. Привечер се върнаха Дивайн и моряците. Бяха открили извор с прясна вода на пет километра от брега. Там беше най-удобното място за устройване на лагер. Шефовете се посъветваха и решиха да пренощуват на брега и рано сутринта на следващия ден да започнат с пренасянето на вещите. Знаеха, че им предстоят много дни на този остров и искаха да се настанят както трябва.

Териер и Дивайн направиха нещо като колибка заслон под една скала, на значително разстояние от брега и настаниха там девойката. Бяха доволни, смятаха, че мис Хардинг е в относителна безопасност, щом е по-далеч от останалите. Нямаха представа, че действията им внимателно се наблюдават от върха на скалата. Ода Иоримото и десетина предани самураи, застанали съвсем неподвижно, следяха всяко тяхно движение.

Войните бяха въоръжени. Освен мечовете, носеха и копия. Чакаха заповед за атака. Ода Иоримото наблюдаваше белите хора на брега и се мръщеше. Най-много го интересуваше бялата жена. Видя как ѝ построиха колибката, как тя се вмъкна вътре. Разбра, че само тя ще нощува в убежището.

Ода Иоримото облиза с език тънките си устни и те се превърнаха в цепка. Очите му се присвиха, станаха по-тесни, много по-тесни, отколкото беше предопределила природата. Но пак блестяха с хищен блясък.

Пред входа на колибката пламна огън. Друг, по-голям, се разгоря на брега. Там свещенодействаше черния Бланко. Приготвяше вечеря от

сланина, сушено месо и зеленчуци. Моряците го бяха заобиколили с празни канчета и лакомо следяха огромните ръце, въоръжени с черпак.

Бяха гладни и вечеряха заедно. Хранеха се и сякаш нищо не ги разделяше. Но щом свършиха. Териер събра своите хора и ги разположи на лагер между големия и малкия огън. После нареди да се запали още един огън на самия бряг. Предохранителна мярка, светлината на този огън трябваше да прогони тъмнината на тропическата нощ, нищо друго. Не очакваха нападение нито от морето, нито от вътрешността на острова.

Всички бяха изморени, изтощени, измъчени. Едва налягали, хората заспаха тежък, непробуден сън. Но Ода Иоримото не помръдваше, самураите му не бяха променили позата си. Той продължаваше да наблюдава от скалата необикновените пришълци.

Така измина повече от час. Най-после шогунът направи неуловимо движение с ръка. Беше се убедил в пълната неподвижност на хората в лагера, в дълбокия им сън. Устните му помръднаха, произнесоха някаква заповед и той пръв се насочи към пътеката, отвеждаща надолу, към брега. Диваците самураи го последваха. Не бяха изменили и стотина крачки по скалистата пътека, когато той спря, вдигна ръка. Войните безшумно налягаха по земята, скриха се в тревата. Ода Иоримото остана да наблюдава. Точно под него, долу в ниското, се беше появила човешка фигура. Тъмната сянка сновеше между двата лагера.

Беше Териер. Той предпазливо побутна един от спящите, прошепна:

— Ей, Бърн! Аз съм Териер... Помогни ми да събудя другите, но без шум! Внимавай!

— Какво има? — попита със сънен глас младежът.

— Трябва да се махнем отгук и да си намерим подходящо място, докато онези още спят. Ще задигнем запасите с храна и ще отведем госпожицата по-далеч.

Уличникът се събуди напълно, дори подсвирна от удоволствие.

— Чудесно! — одобри идеята той. — Ех, има да се чудят утре!

Нямаше нужда от повече приказки. След минута приятелите на Били Бърн бяха на крак. Сънливостта им попречи да разберат веднага какво се иска от тях, но щом и това стана, мъжете се разпъргавиха. Мисъл, за да устроят тази „шегичка“ на капитан Симс и останалите

беше приета с възторг. Решиха да отмъкнат най-напред провизиите и ако остане време, всичко друго.

Сенките безшумно се плъзнаха напред, към брега. Но две от тях останаха пред колибата. Бяха Свенсон и Милър. Те трябваше да помогнат на девойката да изкачи скалите и да останат на стража при нея. Дивайн щеше да ги води към извора.

Териер даваше шепнешком заповед след заповед. Работеше наравно с другите и следеше нищо да не наруши покоя на спящите, да не провали нощната му разходка до могилата от вещи.

Най-напред бяха прехвърлени буретата с вода и храната. Носеха ги към скалите, криеха ги там. Чак когато всичко беше на сигурно място, Териер направи знак да събудят Барбара.

Ода Йоримото следеше човешките сенки, които се открояваха на светлината на огньовете. Не помръдваше. Чакаше.

А Барбара изплашено скочи, щом чу познатия глас.

— Тихо! — зашепнаха отвън. — Аз съм Лари. Облечена ли сте?

— Да — отговори девойката. Въпросът я беше развеселил. — Но какво се е случило? — попита, щом се показа навън. — Какво ще правим?

— Трябва да се махнем оттук по-бързо. Мистър Териер иска да ви отведе по-далеч от Симс и компанията му. Аз също... Устройваме нов лагер край брега на една рекичка и там те няма да посмеят да ни закачат. Ако ви е нужно време да се пригответе, гледайте да е по-малко. Всяка минута е скъпа. Трябва да бързаме. Усети ли ни някой от хората на Симс, загубени сме.

Девойката мълчаливо се върна в колибата и прибра малкото лични вещи, спасени от кораба. Трябваша й няколко секунди да се приготви и да застане до Дивайн. Тя видя сенките на Териер и останалите, които се въртяха около огъня и натоварени се насочваха към скалите и поклати глава. Този нощен грабеж не й харесваше особено.

А французинът се тревожеше от друго. Нямаше да успеят да отнесат всичко. Беше планирал това да стане с едно отиване във вражеския лагер, но бързо стана ясно, че това е невъзможно. Той изпрати Били да повика Милър и Свенсон. Трябваша му повече човешки ръце, ако искаше да свърши навреме. Дивайн можеше да пази Барбара и сам. Нямаше да е за дълго.

— Ще трупаме всичко на скалите — разпореди Териер. — Най-напред продуктите и водата. Ще ги скрием там и ако има време, ще се върнем за останалото. Повече от два курса не можем да си позволим, ще ни усетят. После ще примъкнем нещата в новия лагер.

Били и другите двама още не се бяха присъединили към групата. Решиха да ги изчакат и да започнат пренасянето. Точно тогава някой от лагера на Симс се размърда, изправи се, разкърши рамене. Териер и хората му се снишиха зад сандъците. Пламъците на огъня осветиха ранобудника и всички видяха прозяващия се Уорд. Той бавно тръгна към складираните вещи. Териер свали предпазителя на пистолета. Очите му се насочиха към колибата. Ако боцманът погледнеше нататък и видеше фигурите на девойката и другите, веднага щеше да вдигне тревога. За щастие Дивайн изглежда също го беше забелязал и сенките край колибата изведнъж изчезнаха.

Уорд застана край сандъците. Не подозираше, че от другата страна са притаени враговете му. Териер здраво стисна дръжката на пистолета. Ругаеше на ум. Беше сигурен, че хитрият като пор боцман е усетил движението им. Нямаше време за губене. Французинът без никакво колебание бе готов да убие Уорд, но се плашеше от шума, скърцаше ядно със зъби, че планът се проваля...

Уорд спря до едно буре с вода, издърпа запушалката и започна да пие с шумни глътки. Напи се, изпръхтя като кон и без да се обръща се насочи към лагера.

Териер се отпусна, пое дъх. Боцманът не подозираше нищо! Просто беше ожаднял. След секунда щеше да потъне пак в прегръдките на съня... Били не се бе върнал още, когато хъркането на Уорд се смеси с общия хор, изпълнявайки басова партия.

Първият рейд до скалите приключи благополучно. Моряците внимателно носеха тежките сандъци, Дивайн пазеше девойката. Вторият поход също мина, без произшествия. Хората на Симс не подозираха какво става, спяха със съня на праведниците.

Трети тур не се предвиждаше. Моряците поеха с товара по скалистата пътека. Териер и Дивайн също носеха по едно буре на гръб, Милър и Свенсон водеха и охраняваха Барбара.

Ода Иоримото и хората му безшумно напуснаха пътеката, скриха се встрани, пропуснаха край себе си нищо неподозиращия отряд.

Най-трудно беше изкачването. След това стана много по-лесно, макар че гъстата и преплетена тропическа растителност да затрудняваше крачките. Но Дивайн бързо намери пътеката. В своята наивност той смяташе, че е отгпкана от зверовете, отиващи на водопой. Нехайство, неведение, свята простота! Но откъде можеше да знае човек като Дивайн за съществуването на ловци на черепи, за това, че води другарите си по тяхната пътека?

Вървяха един след друг. Внимаваха да не се изгубят в тъмнината. Лари Картрайт Дивайн водеше. Териер беше някъде по средата. Трябваше да се откаже да следи движението на малката експедиция. По тясната пътека не можеха да се разминат двама души. Движеха се в тънка нишка, един след друг.

Най-после първите достигнаха рекичката, мястото, определено за нов лагер. От всички страни ги заобикаляха гъсти гори, приличаха на тъмни стени. Оттам започваше непроходимата джунгла. Но край рекичката храстите бяха ниски и се образуваше нещо като малка полянка. А водата беше бистра и студена.

Хората въздъхнаха с облекчение. Освободиха се от товара, натрупаха го на голям куп и се хвърлиха на земята. Трябваше да починат. Само Териер крачеше неспокойно, обикаляше полянката. Чакаше изостаналите. Барбара Хардинг, Свенсон и Милър.

Те не се появиха.

Териер отново вдигна хората.

Потънал в тревожно, напрегнато мълчание, отрядът пое обратно по пътеката. Стигнаха до залива и не срещнаха никой.

Барбара Хардинг и двамата моряци бяха изчезнали!

Х. ОТНОВО В ПЛЕН

Барбара Хардинг и стражите ѝ — Свенсон и Милър — изкачиха стръмната част от пътеката и застинаха за кратък отдих на скалата. Беше прекалено тъмно, бяха страшно уморени, а нямаха опит, не можеха да усетят присъствието на превърналите се в безплътни сенки човешки същества, които пълзяха из храсталаците съвсем близо до тях.

Териер беше разменил няколко думи с девойката. Попита не е ли изморена, ще издържи ли още малко и след като получи утвърдителен отговор, продължи с основната група. Бе предупредил да внимават. Затова Милър вървеше отпред, на двадесетина крачки след последния моряк от групата. Малко след него, не повече от четири-пет крачки, пъплеха Барбара Хардинг и Свенсон.

Девойката дишаше с мъка и моряците забавиха ход. И съвсем неочаквано, без да извикат, двамата рухнаха, пронизани от копия. В същия миг железни пръсти уловиха Барбара, грапава длан запуши устата и.

Всичко стана съвсем безшумно. Барбара не можа да извика. Видя само и потрепери от ужас, проследявайки с очи изчезващия гръб на последния моряк от групата. Тя осъзна факта на нападението чак след няколко минути. Не знаеше кои са похитителите. Съвсем естествено очакваше това да са хора на Симс и Уорд и макар да се страхуваше, не изгуби духа си — Териер щеше да организира нападение на следващия ден и да я измъкне от ръцете им. Истински се ужаси, когато похитителите вместо към брега, тръгнаха към гората. А щом спряха на малка полянка и зърна лицата им, се почувства почти мъртва. Сред тях нямаше нито един от хората на Симс.

Девойката беше пътувала много. Бе търсила приключения в три околосветски пътешествия и малко бяха расите по света, които не беше виждала, не познаваше. Това, което видя, я порази. Тези хора сякаш бяха възкръснали, напуснали своя петнадесети или шестнадесети век. Старинното въоръжение, мечовете, шлемовете всичко приличаше на

внезапно оживяла японска гравюра. На поясите на двама от войните висеше нещо кръгло. Бледата лунна светлина ги огря и Барбара Хардинг с ужас и отвращение разпозна главите на придружаващите я моряци.

Тя се вкамени от страх, за малко не загуби съзнание. Беше си мислила, че няма нищо по-лошо от пленничеството на „Полумесец“, а съдбата ѝ подготви нещо много по-лошо. Дългокосите войни, които бяха изникнали сякаш от земята, изглеждаха много по-страшни и опасни от морските разбойници. Бе невероятно, но Барбара Хардинг отправи молба към бога да я върне в лагера, в морето, на разбития кораб, където и да е, при когото и да е, но сред бели хора, били те и негодници!

Дребните жълтолики мъже не знаеха какво е умора. Вървяха като машини и мълчаха, не нарушаваха тишината, покоя на джунглата дори с дихание. Небето започна да се прояснява и да залива с дрезгава светлина земята, когато стигнаха някакво малко селце, разположено на високо плато, далеч от брега.

Селото изглеждаше странно. Къщите бяха вдълбани в земята, издигаха се на около метър и половина височина. Приличаха на земянки, на първобитни хижи. Блъснаха Барбара в една от тях. Тя се озова в едно-единствено помещение, пълно със спящи направо на пода мъже, жени, деца, кучета, прасета, пилета...

Мъжете, които я бяха водили и пазили, се оттеглиха.

Барбара Хардинг остана сама с водача. Беше успяла да забележи как всички безпрекословно му се подчиняват.

Бе в „двореца“ на Ода Иоримото, кралят на Йоки, така неговите прадеди бяха кръстили царството си на острова. Но още не го знаеше.

Стоеше срещу своя господар и повелител, а семейството му спеше на пода, заедно с животните.

От тавана висяха животински кожи и насищаха спарения въздух с ужасна миризма. В дъното на стаята се виждаше груба врата, която очевидно отвеждаше в други помещения.

Барбара не успя да разгледа както трябва новия си затвор, когато Ода Иоримото я хвана за ръка, направи знак, че трябва да върви. Той каза нещо и девойката остана учудена, че го разбра. В говора му имаше някаква странна смесица от японски и английски думи, достатъчни за проумяване на това, което искаше да каже. Заповядваше ѝ да го следва.

После я накара да се качи на нещо като подиум в ъгъла на стаята. Черните му зли очи следяха всяко нейно движение и чудновато блестяха...

Териер и другарите му не намериха и следа от изчезналите. Всички бяха единомисленици, че заговорът е разкрит, че нощната експедиция е проследена, а Симс и Уорд са взели Барбара и моряците като заложници. Единствен Били Бърн сви скептично устни и забеляза иронично, че това е „дяволски чудновата история“. Но и той последва другарите си към брега.

Вървяха много предпазливо. Очакваха нападение от засада и бяха нащрек. Симс — не, беше достатъчно глупав, но Уорд вероятно бе взел всички мерки за защита на лагера!

Бяха изумени, когато стигнаха безпрепятствено до лагера. И изумлението надвиши всички допустими граници при откритието, че там всички спят, че са също така спокойни, както и преди няколко часа.

Моряците мълчаливо и угрижено изкачиха обратно стръмния склон. Скупчиха се на скалите. Териер и Били Бърн завършваха шествието.

— Какво мислиш за това, Бърн? — попита тихо французинът, преди да приближи останалите.

— Ако желаете да знаете мнението ми, мога да ви го кажа съвсем откровено — усмихна се с крива, зла усмивка уличникът. — Мисля, че вие знаете много повече за тази работа, отколкото останалите от групата. Но при нас такива номера не минават и вие трябва да признаете...

— Боже мой, какви ги говориш? — възмути се Териер, хвана го за ръката.

— А защо да не говоря? — дръпна се грубо Били. — За толкова глупав ли ме смятате? О, аз всичко забелязвам! Не току-така оставихте Милър и Свенсон при момчето. Защо точно тях, а не други? Ами защото никога не са принадлежали към моята компания! За вас е лесно да се разберете с тях, отколкото с другите момчета. С една дума, вие отлично знаете къде да търсите онази фуста! Но внимавайте, предупреждавам ви, че този номер няма да мине! Въобразявахте си, че лесно ще ни водите за носа, нали така? Как да не е така? Е, ще трябва

да се откажете! Вече знаем какъв мошеник сте и разговорът ни с вас ще е много прост и кратък!

— Бърн! — извика приглушено французинът, сдържайки с огромно усилие на волята гнева си. — Не ставай глупав, Бърн! Ти имаш право да подозираш всеки от „Полумесец“, не се сърдя. Но вникни в това, което ще ти кажа. Времето, когато исках и се готвех да те измамя, вече отмина, потъна в миналото. Това беше преди да спасиш живота ми. Оттогава се държа честно не само в мислите си, но и на дело. Можеш да вярваш на човек, който някога се славеше с твърдо спазваната дума или клетва, както искаш го наречи. Аз водя честна и почтена игра... Само в едно съм нарушил договора между нас и сега ще ти кажа какво е то... Аз... аз промених отношението си към мис Хардинг, а оттам и намеренията си. Признавам, че исках да получа парите ѝ и... останалото. Но повече не искам, не ми трябва. При първа възможност ще върна мис Хардинг в Америка, на баща ѝ, ще я предам жива и здрава и няма да поискам нищо за спасението ѝ. Защо реших така си е моя работа. И да ти кажа, няма да ми повярваш. Казах ти достатъчно, за да не мислиш, че съм те измамил. Не зная как и къде изчезна мис Хардинг! Нямам понятие какво се е случило с нея, с Милър и Свенсон! Бог ми е свидетел, че това е чистата истина и че съм изплашен, разтревожен! И не желая човекът спасил живота ми, да ме смята за измамник, да ме подозира в предателство. Живях като негодник, но по дяволите, още не воня, не съм се вмирисал окончателно и знам какво е почтеност!

Били Бърн дълго обмисля монолога на Териер. Беше го изслушал внимателно и си даваше сметка, че много от мислите им съвпадат. И той, бившият хулиган и уличник, не бе „вмирисан“ окончателно, и той си имаше свои понятия за чест, мечтаеше да провери на дело дали е достоен мъж или страхливец и вонящ подлец. Защо и французинът да не изпитва същите чувства? Смешно беше, че те се пораждат едновременно в съзнанието и душата на един низвергнат „син на улицата“ и на един изгонен от лоното аристократ.

— Добре — отрони накрая той. — Ще ви повярвам. Ще ви вярвам дотогава, докато не се убедя с противното. Ще трябва много да се пазите, ако това стане!

— Благодаря! — извика Териер. — Благодаря, Бърн, ти си свестен човек! А сега да помислим за мис Хардинг! Трябва да я

намерим, но къде да я търсим, това е задачата!

— Ще започнем оттам, където я видяхме за последен път — посъветва Били. — От горната пътека...

— Докато не съмне и не стане светло, нищо няма да видим — прекъсна го Териер.

— Когато съмне — продължи невъзмутимо уличникът, — ще е късно. Тези долу ще ни създадат работа, няма да ни оставят време за госпожицата. А и похитителите ще са далеч.

— Най-напред ще се въоръжим с тояги и камъни — влезе в ролята на военачалник Териер. — Позицията ни е отлична. Пътеката може да се защитава и от сам човек. Ако се подготвим добре, част от моряците ще се отбраняват от хората на Симс, другите ще търсят следи от мис Хардинг.

Моряците не чакаха покана. Заловиха се да кършат и режат по-жилави клони, да правят остри, дебели тояги. После събраха купища камъни и това бяха артилерийските им снаряди... После издигнаха истинска крепост на скалата и барикадираха пътеката пак с камъни. Териер ги подреди така, че с един слаб натиск да полетят със страшна сила надолу по пътеката, да се изсипят като лавина над главите на евентуалните нападатели.

Бяха напълно изтощени, когато свършиха с всички военно отбранителни работи. Оставиха на пост Бланко и Дивайн и се натъркаляха на земята, трябваше поне малко да поспят, да съберат сили. След няколко часа щяха да се разделят. При крепостта оставаха Дивайн, Бланко и Сайер Кокала. Другите тръгнаха да търсят мис Хардинг.

Дивайн разбуди Териер на развиделяване. Бланко беше приготвил закуска и всички хапнаха с вълчи апетит. Неприятно бе, че нямат прясна вода, но това не беше сериозен проблем — рекичката бе наблизо. Всъщност това се отнасяше само за защитниците на крепостта. Другите, тези, които щяха да търсят Барбара Хардинг, разчитаха да намерят вода по пътя си. Запасиха се с малко сухари и поеха навътре към гората. Сайер Кокала вървя донякъде с тях. Дивайн го беше изпратил за вода. Денят щеше да е горещ във всяко отношение и новият „командващ“ бързаше да се запаси с всичко.

Малкият отряд се движеше към рекичката и внимателно оглеждаше пътеката и пространството от двете страни, търсеше следи.

Териер бързо установи, че девойката е изминала стотина метра от скалата в посока към рекичката. Бяха я отвлекли от „Лотос“ с меки тенисни пантофки, които почти не оставяха следи и все пак французинът откри. Той заповяда на хората да се пръснат и да претърсят внимателно храсталаците от двете страни на пътеката. Взе със себе си Червения Сандерс и запълзя между храстите. От другата страна същото правеха Били Бърн и Уилсън.

Търсиха дълго и упорито. От време на време Териер се връщаше назад, проверяваше, съветваше се с останалите. Но следи нямаше. Така изминаха повече от километър, когато Били Бърн глухо извика. В гласа му се прокрадваха нотки на ужас и всички хукнаха към мястото, където беше приклеknал.

— А-а! — проточи той. — Тук са Милър и шведът... Ужасна картинка... Кой ли ги е подредил така?

Териер вдигна ръце нагоре и промълви нещо на френски. Откритието беше страшно и насочваше мислите му към нещо още по-страшно. В същото време Червения Сандерс, който не беше толкова образован, гледаше с открито подозрение към Били и питаше:

— Кой ги е заклал?

— Ловците на черепи! — прошепна ужасено французинът. — Боже мой, не разбирате ли? Нещастната девойка, какво ли я очаква?

Сандерс не разбираше, гледаше изумено и клатеше глава. Но Били пребледня и гласът му странно потреперваше, когато запита:

— Вие мислите, че и с нея са постъпили така?

Сърцето му биеше учестено, в душата му ставаше нещо, само че нямаше кога и как да се ориентира в чувствата си. Мразеше тази префинена девойка, но мисълта, че е застигната от такава ужасна и мъчителна смърт му беше непоносима. Вече не се радваше на нещастията ѝ.

— О-о, боя се, че е жива! — простена Териер и моряците смаяно впериха очи в него. Познаваха само острия и властен глас, не този полуплач.

— Вие се боите, че не са я заклали, правилно ли съм разбрал? — извика Били Бърн, не вярвайки на ушите си.

— За нея щеше да е по-добре — обясни по-спокойно Териер. — Ако са я оставили жива, съдбата ѝ ще е още по-ужасна.

— Вие мислите...

Уличникът потресено замлъкна. Беше разбрал какво влага в думите си Териер и потръпна от отвращение и гняв.

Не, той нямаше защо да изпитва по-топли чувства към жените и да ги отделя от мъжете. Напротив, до този момент той презираше всички жени без изключение. Знаеше, че сред мъжката половина могат да се срещнат и „детински мъже“, но жените? Те не бяха свестни, всички до една! Били смътно помнеше майка си. Тя често се напиваше и се превръщаше във вещица. Мислеше само за шишето ракия, до което може да се докопа. Детето Били ужасно се страхуваше от нея и покрай нея намрази всички жени. Никога не бе чул ласкава дума от майка си, нямаше понятие, че могат да съществуват и други отношения между майка и син, чувства на обич и уважение. А когато поотрасна и се откъсна от майчините поли, трябваше да се защитава и от жените, и от мъжете. Жените от неговата среда, от неговата улица, биеха също така жестоко, както и мъжете и той се защитаваше като отвърщаше на ударите с удар. Единственото, което можеше да изтъкне в своя защита, беше фактът, че го е правил само когато се защитаваше. Иначе не вдигаше ръка на жена.

Женската чистота и порядъчност беше постоянна тема за подигравки. Били Бърн искрено вярваше, че те не съществуват. За жените съдеше от единствения нему образец — майка си. И тъй като в нея нямаше нищо хубаво, тъй като я мразеше, мразеше и всички жени...

Барбара Хардинг мразеше два пъти повече, защото освен че е жена, бе представител на ненавистната по-горна класа. И му беше чудно, самият той не можеше да си обясни, защо така го потресе участта на тази девойка. Не се замисляше за причините, породили новите чувства. Просто се задушаваше от безсилна злоба и гняв към диваците, осмелили се да вдигнат ръка върху нея, да я отвлекат... Външно с нищо не издаде потресението си. Каза сухо, делово:

— Трябва да я намерим, боцмане! Трябва да отгървем момичето!

И това беше ново за него, някаква непонятна сдържаност, лаконичност. При друг случай би избухнал, би излял поток от ругатни и кресливи закани, че ще се справи с черните муцуни, веднага щом ги намери. Този път премълча. Веждите му страшно се свиха, челюстта излезе напред, сивите очи гледаха сурово, заприлича на булдог, готов да се хвърли и разкъса неприятеля.

Териер продължаваше да оглежда трупове. По едно време посочи едва различими отпечатъци и глухо обясни, че други следи няма, че тези ще ги отведат навътре в гората.

Трябваше да вървят. Били Бърн пръв тръгна срещу неизвестността, размахвайки тоягата си, готов да срази армия от диваци.

— Що за хора са тези? — обади се предпазливият Сандерс.

— Малайски ловци на черепа — отговори лаконично Териер.

Сандерс изостана. Беше чувал за малайските ловци и това, което му бяха разказвали, бе повече от ужасно. Той улови Уилсън за ръката и зашепна в ухото му. Двамата гледаха глупаво в гърба на Териер, но не помръдваха, стояха като вкопани на пътеката.

XI. БОЯТ ПРИ СКАЛИТЕ

Териер тичаше, за да настигне Били Бърн, който вече се беше скрил в гората. Обърна се един-два пъти, подкани моряците да го следват и изчезна между дърветата. Чак тогава Червения Сандерс помръдна, почеса се по тила.

— За какъв дявол ни е притрябвало да се пъхаме в огъня! — промърмори неуверено. — Да имаше защо, а то само за една фуста!

— Която сигурно вече са убили — допълни флегматично Уилсън.

— Разбира се, че са й видели сметката! — потвърди Сандерс. — За какво им е? А като се пъхнем там и нас ще убият! Горкият Милър, горкият Свенсон! Каква страшна картинка! Настръхвам от ужас, като си спомня... Видя ли колко майсторски са им отрязали главите?

Събеседникът му изплашено се озърна, преди да потвърди с глава. Жестът стресна Сандерс и той се втренчи в посоката, където гледаше Уилсън.

— Какво има? — раздруса го за раменете. — От какво се изплаши така?

— О-о, стори ми се, че има някой в храсталака и ни дебне! Не ми харесва това място, Сандерс, да бягаме, да се махаме по-скоро оттук!

Сандерс не чу последните думи. Вече летеше по пътеката. Уилсън дишаше тежко във врата му, но не изоставаше. Бягаха от невидимия преследвач, не смееха да се обърнат. И поеха дъх чак когато стигнаха крепостта.

Сайер Кокала тъкмо се готвеше за втори поход до рекичката. Видът на другарите му го разтревожи. Изплаши се и Дивайн.

— Какво се е случило? — извика той. — Защо сте пребледнели така? Къде са другите?

— Мъртви са — съобщи задъхано Сандерс. — Главите им са отрязани. Ние се натъкнахме на диваците, които бяха заловили Милър, Свенсон и госпожицата. Тъкмо пируваха с човешкото месо. Не успяхме да се опомним, когато повече от хиляда души ни нападнаха, бяха като рояк скакалци. Трябваше да се пръснем. Когато се убедихме,

че Терьер и Били са убити, хукнахме насам, за да предупредим. Господи, ужасен бой беше! Спасихме се просто по чудо!

Червения Сандерс лъжеше вдъхновено и сам си вярваше. Дивайн веднага се разтрепери.

— Преследват ли ви? — попита изплашено. — След вас ли са?

Главите на моряците се обърнаха като по команда към пътеката. Точно тогава остър вик разцепи тишината. Диваците бяха забравени. И петимата се втурнаха към скалата. Трябваше да надникнат, да видят какво става долу при залива.

Всъщност знаеха, предусещаха сцената. Капитан Симс крещеше като луд и тичаше по пясъка. Бяха открили бягството и липсата на голяма част от сандъците — най-важната, с храната. Но Уорд се оглеждаше на всички страни и пръв забеляза надничащите глави. Извика, посочи ги на останалите. Най-напред към скалите долетя ехото на проклятията и ругатните на капитан Симс.

— Мерзавци! — ревеше той. — Подлеци! Крадци! Предатели! Ще ви дам да разберете! Ще ви избия до един, ще ви избяса по дърветата! Бъдете проклети, проклето да е и потомството ви... Напред, момчета! Ударете ги...

Уорд го спря, махна властно с ръка и на останалите.

— Почакайте! — каза ясно. — Не можем да хукнем просто така. Ще се води истински бой и трябва да сме подготвени. Съберете се под скалата, момчета! Ще потеглим в боен ред... Вие, капитане, сте твърде дебел, за да ни водите. Ще останете в лагера, а пистолета ще дадете на някой от моряците.

Боцманът чудесно знаеше от какво тесто е замесен неговият началник и предпочиташе той да не се пречка в краката на останалите. Освен това знаеше колко заразителен е страхът и не желаше да види как и другите бягат по примера на достойния си шеф. Пистолетът на капитан Симс щеше да е по-полезен във всяка друга ръка, освен в неговата.

Уорд не обичаше битките. Печелеше сражения или си отмъщаваше със съвсем други средства, не в открита борба. Но обстоятелствата в момента налагаха бой, друг изход нямаше. Ако не успееш да си върнат припасите обратно, бяха обречени на гладна смърт. Заради храна и пари и хора по-страхливи от Бендер Уорд са

отивали срещу смъртта. Злобата щеше да тласка напред и другите моряци...

Те се скупчиха под скалата. Изслушаха внимателно нарежданията на боцмана, започнаха да ги изпълняват.

Дивайн и останалите с тревога и страх следяха тези приготовления. Бяха много смутени. Усещаха се в капан, попаднали между два огъня.

Уорд изкачи половината пътека, но защитниците не направиха нищо. Дивайн гледаше повече назад към гората, очаквайки диваците да ги нападнат в гръб. И трепереше все повече и повече.

— Предайте се, мръсници! — изрева отдолу Уорд. — Иначе ще ви изгърбушим червата и ще ги хвърлим на дивите кучета!

Дивайн трепереше и мълчеше. Негърът Бланко отговори по друг начин — бутна огромен камък, засили го по нанадолницето право към Уорд. Боцманът едва успя да отскочи встрани. Камъкът прелетя край него и със страшен тътен спря на брега на залива. Той вдигна пистолета и стреля. Куршумът мина край главата на Дивайн.

Лари Картрайт Дивайн, този маскараден вожд и началник на крепостта, зарева с глас, рухна на земята, заби нокти в пръстта. Сайер Кокала и Червения Сандерс моментално последваха примера на доблестния военачалник. Но Бланко и Уилсън успяха да отблъснат нападението.

Великанът изтича при хленчещия Дивайн и черната ръка сграбчи пистолета. Върна се светкавично на мястото си, намери пролука и стреля по Уорд. Куршумът пощади боцмана, но улучи следващия го моряк, който падна с жалостив вик. Всички хукнаха надолу в безреден, панически бяг. Уилсън мятеше хазартно камъни след тях и чудесно са забавляваше. Първата атака беше отбита.

— Избягаха ли? — попита Дивайн и с мъка се надигна от земята, краката и ръцете не го слушаха, тресяха се от страх.

— Ах, ти страховито куче! — изрева срещу него негърът. — Как така ще избягат? Нима се въобразяваш, че само двама души ще се бият, а ти ще изчакваш скрит в миша дупка? Двама срещу петима, как стана така? Ако не бяхте такива подли страховици и се биехте като хората, можехме да ги заврем в морето и да ги издавим. Уууу! Не мога да ви гледам! И това ми били мъже! Малко е да те убия, лигав заек! Ако не беше ти и другите нямаше да се крият като страхови псета!

Лари Картрайт Дивайн трепереше и стискаше с ръце главата си. Беше прекалено изплашен, за да се обижда, но можеше да хленчи жаловито:

— Защо да се бием с тях? Не трябваше да се делим... Имаме пострашни врагове. Този глупак Териер е виновен за всичко! Как ще се справим с диваците, ако воюваме едни срещу други? Ще ни изколят като пилета... Нали изклаха другите? Трябва да предупредим Уорд и да се помирим с капитана...

— Прав е — поде Сайер Кокала. — Къде се е видяло да се бият свои хора, когато черните муцуни могат да ни нападнат в гръб и да ни клъцнат главите? Не, не разчитайте повече на мен! Отивам долу при другите! Главата ми е по-мила...

— О-о, и аз идвам с теб! — подкрепи го Червения Сандерс.

Бланко и Уилсън се спогледаха. Досега случилото се им изглеждаше като игра, но вече ставаше опасно и страшно. Негърът нямаше нищо против да получи повече сигурност в по-голяма група, но при условие че нощният инцидент се забрави. Можеха да върнат провизиите и водата... Само че капитан Симс и Уорд не бяха хора, на чиято дума се вярваше ей така, без условия. И двамата веднага щяха да се откажат от обещанието...

Но щом чуеха разказа на Сандерс и Уилсън, те сами щяха да се зарадват на завръщането на дезертъорите. Пред новата опасност нямаше място за наказания. Заедно по-лесно ще се защитават от диваците и вече всеки човек беше от значение. От двете злини трябваше да се избере по-малката или поне известната.

— Аз също не виждам причини да се бием — обади се Уилсън и мнението му натежа на везните. — Госпожицата не е вече между живите, няма за какво друго да спорим и да се караме, няма и какво да делим. Да се опитаме да поговорим и да видим какви условия ще ни предложи боцманът.

— Добре — съгласи се мрачно черният великан. — Не мога да се бия сам, макар че предпочитам боя. Ей, Кокал, какво правиш?

Сайер беше намерил дълга пръчка и привързваше бял парцал в края ѝ. Беше откъснал ръкава на ризата си за тази цел. Той свърши работата си, без да дава обяснения и издигна предпазливо пръчката нагоре.

Отдолу долетя гласът на Уорд.

— Предавате ли се? Вразумихте ли се, дяволи проклети?

Лари Картрайт Дивайн изведнъж се съживи. Не го заплашваше повече куршум в главата и той се наведе над каменната стена, извика силно, постара се гласът му да звучи любезно.

— Трябва да ви съобщим нещо важно, мистър Уорд!

— Добре, да ви изтърбуши дяволът дано! — долетя не толкова любезен отговор. — Говорете, слушам ви!

— На острова има диваци, сър — направо проплака Дивайн. — Мис Хардинг, Териер, Бърн, Милър и Свенсон загинаха. Диваците ги взеха в плен и ги избиха...

— Видяхте ли какво направихте, глупаци! — изрева злобно боцманът. — Загубихте кокошката, която щеше да снесе златните яйца и сега се молите за закрила! Но доскоро не мислехте така, нали? Искахте сами да пипнете всичко! Сега заради вашата глупост и алчност никой няма да получи нищо... Струваше ли си да се мъчим толкова? За кой дявол сме им сега? Смрадливи глупаци и страхливци! Вървете по дяволите! Но преди диваците, аз ще ви видя сметката, после ще ви слагат на трапезата си!

Той вдигна пистолета и Дивайн се строполи с ужасен рев на земята, преди да е чул изстрела.

— Почакайте, боцмане! — извика Сайер Кокала. — Не трябва да се сърдите така, по-добре първо чуйте това, което ще ви кажа! И моля ви не ни ругайте! Този проклет пуяк и Териер ни завъртяха главите... Казаха ни, че капитан Симс иска да ни изостави на острова. Разправяха ни, че имате намерение да задигнете целия откуп за госпожицата и да ни оставите с празни ръце... Какво трябваше да направим според вас? Защитихме правата си както можахме! Но нещата се промениха... Диваците могат да ни нападнат всяка минута. И за нас зле, и за вас, защото след като ни изколят, ще се нахвърлят върху вас. Червения Сандерс и Уилсън са видели с очите си хиляди чернокожи. Това са истински човекоядци! Ще ни излапат вместо прасета! Можем да се надяваме на спасение само ако сме заедно!

Уорд подозрително въртна глава. Кокала беше практичен човек и мислеше трезво. Всеки човек бе от значение. Имаше време за разправа с бунтовниците, диваците бяха по-страшни... Повечето ръце означаваха по-голям шанс за спасение.

— Ще се закълнеш ли в библията, че ще се подчиняваш на мен и капитан Симс, ако те приемем при нас? — извика той.

Сайер тържествено се закле. Останалите закимаха с глави. Лари Картрайт Дивайн пръв изскочи от укритието и се втурна към боцмана.

— Не, господинчо, ти ще почакаш — озъби се Уорд и спря радостния порив на страхливеца. — Условието не се отнася за теб. Договорът е между капитан Симс и моряците, които ти си подвел с приказките си. Ти не си от екипажа, а тъкмо ти започна бунта. Ако се предадеш, ще те съдим, разбра ли?

— Не се предавайте, мистър Дивайн — посъветва го флегматично Уилсън. — Ще ви обесят.

Дивайн обречено спря. Лицето му стана мъртвешки сиво, безкръвно. Не можеше да очаква пощада от Уорд и Симс. Щяха да го осъдят и да го обесят. Но гората беше по-страшна. Там също го очакваше смърт и то много по-ужасна... Той падна на колене. По лицето му се стичаха едри сълзи, но не ги усещаше, вдигна умолително ръце към боцмана.

— За бога, мистър Уорд! — изплака. — Пощадете ме! Териер ме подлъга... Той ми наговори ужасни лъжи за вас. Кълна се, че е така. О-о, той жестоко ме измами, излъга всички ни! Вие няма да посмеете да ме лишите от живот! Това ще си е чисто убийство! След време вас ще обесят заради това деяние...

— Нас ще ни обесят и без това — ухили се със зла усмивка боцманът. — И трябва да ви кажа, че вие ще сте виновен за смъртта ни, както и за всичко, което ни се случи до този момент. Ако не бяхте изпуснали момичето, щяхме да имаме достатъчно пари да се изнижем някъде, да се запилеем по света. По ваша вина всичко пропадна. Не, преди да обесят нас, ние ще те обесим, куче сине!

— Вие можете да получите откуп и за мен! — умоляваше Дивайн. — Ще ви дам сто хиляди долара в деня, когато ме оставите на някое пристанище.

Уорд се изсмя в лицето му.

— Ти нямаш пукнат цент! Клинкер ни каза това, когато тръгнахме от Сан Франциско.

— Клинкер лъже! Клинкер нищо не знае... Аз съм богат!

Бланко презрително мина край пълзящия по земята нещастник и отвратено се изплю. Знаеше, че думите, които ще каже, ще харесат на

Уорд и Симс и това ще намали донякъде вината му. Знаеше, че ще ги каже и не изпитваше никакви угризения. Това пълзящо страховито влечуго представляваше омерзителна гледка.

— Обесете го, боцмане — каза отчетливо. — Стига сме си губили времето с това нищожество. Обесете го на първото дърво, ние ще ви помогнем! Но преди това искам да чуя обещанието от устата ви. Нали няма да ни закачате и мислите за наказание, ако се подчиним, ако ви служим честно?

Уорд вдигна ръка, закле се. Бланко хвана Дивайн за раменете и го повлече като кукла надолу по пътеката.

С бунта беше свършено. Лари Картрайт Дивайн беше новият пленник. Не, не пленник, а истински затворник, обвинен в престъпление, което по всички морета се наказва със смърт. Богатият и изискан джентълмен от Сан Франциско се беше превърнал в дрипа, в отчаяна човешка отрепка, която никой не желаше да погледне...

ХІІ. ОДА ИОРИМОТО

Малкият японец улови ръката на Барбара Хардинг и повтори:
— Да вървим!

Гласът му събуди една от жените. Тя вдигна глава, огледа равнодушно девойката и се обърна на другата страна, сякаш американските красавици са всекидневен явнение в „двореца“ на Ода Иоримото.

— Какво искате от мен? — попита Барбара, сглобявайки с мъка японската фраза.

Ода Иоримото пушна ръката ѝ, слисано я погледна. Чудно беше, че тази девойка знаеше да говори неговия език! Наистина, говореше някак странно, но все пак това бе неговият език! Но той беше княз и владетел и бе неприлично да се показва изненадан.

— Аз съм княз Ода Иоримото — заяви с достойнство. — Това са моите жени. Те спят. Ти също ще бъдеш моя жена, да вървим! После ще спиш.

— Почакайте, моля ви! — извика отчаяно Барбара, хвана се за последната примамка, както давецият се за сламка. — Ако ме пуснете, баща ми ще ви плати голям откуп. Ще получите десет хиляди йени, ако ме заведете при него жива и невредима!

Ода Иоримото поклати глава.

— Двадесет хиляди! — наддаде девойката.

Князът вдигна рамене.

— Сто хиляди! — изплака тя. — Помислете, това са сто хиляди йени! О, кажете сам колко искате, всичко ще ви се даде!

— Замълчи! — заповяда той. — Пари! За тях знам само от разказите на дедите си. Йени! Не съм виждал! За какво ми са пари? Земята ми е пълна с жълт метал, който струва повече от вашите пари. Ти си моя жена! Да вървим!

— Почакай! — примоли се Барбара. — Искам да ти кажа нещо, но... не в присъствието на тези жени...

Тя погледна многозначително към грубата врата. Ода Иоримото вдигна рамене с пълно безразличие. Бялата пленничка проявяваше капризи, но това беше по-добре от борба и отчаяна съпротива. Той кимна с глава и бутна вратата, поведе я в стаята.

Там царуваше непрогледна тъмнина, но князът вървеше спокойно и уверено, без да изпуска от железните си пръсти ръката на девойката.

— Е? — попита в средата на стаята и сграбчи раменете ѝ.

— Мълчи! — изсъска тя и Ода Иоримото почувства ръката ѝ на своя пояс.

За миг, само за миг, той остана много доволен. Бялата жена щеше да му достави удоволствие без съпротива... Друго не успя да помисли... Преди да усети опасността, острият меч беше измъкнат и гърлото му прерязано.

Дребното костеливо тяло рухна на пода.

Барбара Хардинг, изтънчената и благовъзпитана американка, дъщерята на милиардера Хардинг, изгуби самообладание и пак размаха меч. Продължи така, докато не се убеди, че е мъртъв, докато не видя как го е накълцала, превърнала в кайма. Чак тогава изохка и рухна до мъртвото тяло на японеца. Беше останала съвсем без сили.

Лежа като мъртва повече от десетина минути. Помътеното ѝ съзнание отказваше да ѝ напомни къде се намира и какво е станало. По едно време ръката ѝ докосна мъртвото тяло и тя ужасено извика. И викът я накара да се опомни, да скочи на крака. Все още не можеше да се овладее. Трепереше и гледаше с широко отворени очи японеца. Но постепенно мозъчните клетки сигнализираха опасността, напомниха за положението и това върна донякъде самообладанието ѝ, способността да чувства, да разсъждава. Тя се огледа, пристъпи на пръсти и надникна в голямата стая. Жените на княза очевидно бяха свикнали с всичко и спокойно спяха, не очакваха някой да вдигне ръка над повелителя и господаря.

Барбара ясно чуваше равномерното дишане, но не се решаваше да мине край тях, да прескочи телата им. Щеше ли да успее да се промъкне, без да закачи някоя от тях, без да я събуди? Щеше ли да бъде на свобода? Не искаше да мисли какво я очаква навън. Ако можеше да се измъкне невредима от „двореца“ щеше да бяга право

към джунглата и там вече да търси път към морския бряг... Териер сигурно е вдигнал тревога, върви по следите... Може би ще го срещне?

Тя стисна здраво късия меч и предпазливо прекрачи прага. Една от жените се обърна в съня си, изохка и Барбара замръзна. Жената стана, примъкна се към огнището, започна да прави нещо там с глинените съдове. Беше съвсем ясно — приготвяше закуската на огромното семейство.

Девојката се върна назад, внимателно притвори вратата. Надеждата за спасение угасна. Обиколи стаята в напразно дирене на по-тежки вещи, с които да барикадира вратата. В един ъгъл откри куп дрехи, в друг — сушени зеленчуци, само това... Сети се за тялото на мъртвеца. То можеше да задържи дете или куче, но и това беше нещо и то отлагаше за малко откриването на деянието. Само не знаеше ще има ли сила и смелост да се допре до тялото...

Чувството за самосъхранение върши чудеса, превръща крехката и безпомощна жена в героиня, ако тя има дух и кураж. Барбара Хардинг притежаваше и двете. Тя преодоля отвращението си и с доста усилия примъкна тялото до вратата, затисна я. Не свали втория подълъг меч. Стисна здраво своето оръжие и се притаи зад трупа. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да продаде скъпо живота си. Не искаха йени, щяха да получат кръв, много кръв... Спомни си пак думите на Териер: „Ще се борим... Дявол да го вземе, още можем да се борим!“. О, тя имаше сили, още можеше да се бори!

Зад вратата шумът се усилваше. Явно хората се събуждаха. Заплакаха деца. Чува се женски крясъци. Барбара разбираше повечето от думите, макар там да говореха странен японски език. В стаята просветля. Лъчите на изгряващото слънце и светлината проникнаха през един отвор под покрива. Това сигурно беше прозорец...

Девојка с два скока се намери там. Надигна се на пръсти, хвана с ръце долния край на прозореца и видя зелената стена на гората на стотина крачки от своя затвор. Но прозорчето беше много малко, за да се промъкне през него.

На вратата се почука. Женски глас канеше нея и княза на закуска. Любезен глас. Барбара се върна на мястото си и вдигна късия меч, пригответи се да посрещне първия, който влезе в стаята. Жената почука още веднъж и гласът ѝ се извиси. Викаше Ода Иоримото. Девојката отпусна меча. Трепереше от страх и в същото време се ядосваше, че не

се е досетила по-рано — можеше да разшири отвора с помощта на този меч и беше изгубила ценно време.

Жената вече натискаше вратата, когато ѝ хрумна лудата идея. Девојката прехапа устни, за да не избухне в истеричен смях. Надеждата бе много слаба, но нищо не пречеше да опита.

— Тихо! — прошепна тя през вратата. — Ода Иоримото спи. Той заповяда да не го будим.

От другата страна на вратата се чу лек, изненадан вик, после двусмислен смях и стъпките на жената се отдалечиха. Девојката дълбоко въздъхна. За момента опасността беше отминала.

Тя пак застава под прозореца. Започна мъчителна борба със здравето дърво. Не усети, не разбра как измина повече от час. Стресна я ново почукване. Този път отвън се обади мъжки глас.

— Ода Иоримото спи — прошепна пак тя и добави властно. — Махни се и не му пречи! Той е изморен и ще се разгневи, ако го събудиш.

Отвън се чу отново учудено възклицание. Нейният японски явно плашеше и шокираше подвластните на княза. Освен това мъжът беше по-настойчив.

— Князът заповяда да отидем днес на лов за главите на белите хора — отговори с настойчив шепот той. — Той ще се разгневи още повече, ако тръгнем без него. Пусни ме да поговоря с него, жена! Не вярвам, че Ода Иоримото може да спи толкова много. Защо трябва да вярвам на една бяла жена? Може би ти си омагьосала княза.

Той натисна вратата и мъртвото тяло се размърда с едно ужасно движение. Косите на Барбара настръхнаха. Но тя натисна с рамо вратата и гневно изсъска:

— Върви си! Заповядвам ти да си вървиш! Ако събудиш Ода Иоримото, той ще те убие! Ще убие и мен, ако вдигате шум.

Войникът се отдалечи. Барбара чу как говори с жените, но не разбра думите. После изглежда се засили и натисна с цялото си тяло вратата. Тя зейна. Но верният войн само прекрачи прага. Ножът веднага се заби във врата му, главата увисна. Той рухна до своя княз, без да издаде звук. Но жените видяха всичко. Девојката не успя да затвори вратата. Голямата стая изведнъж се разбуни, изпълни се с пискливи, изплашени викове. След малко виковете се чуха отвън.

Жените ревяха за помощ, призоваваха войните да ги защитят, крещяха, че бялата жена е убила Ода Иоримото и Хава Нишо.

Улицата за един миг се изпълни със самураи, пищящи жени и виещи кучета. Войните започнаха да размахват мечовете, да питат какво точно е станало, да се приближават с дебнещи стъпки към вратата.

Барбара Хардинг я натискаше от другата страна, облегна се с цялата си крехка сила. Съзнаваше колко малка е тази сила и се прощаваше с живота. Оставаха ѝ може би няколко минути. Очите и бяха притворени, устните шепнеха молитва. Беше опряла ножа на Ода Иоримото в гърдите си. Чакаше войните на княза да нахлуят вътре, за да го забие в собствената си плът. Нямаше да попадне жива в ръцете на тези средновековни самураи.

Териер тича няколко минути, докато настигне Били Бърн.

— Нали не си загубил следите? — попита задъхано.

— Как да ги загубя? — отвърна спокойно уличникът. — Никой не си е направил труда да ги заличава. Ясни са като на длан. Мога да кажа колко са били — дванадесет души! И слепец ще върви по такива следи.

— Трябва да сме много предпазливи, Бърн — зашепна французинът. — Случвало ми се е и друг път да имам работа с тази пасмина от главорези. Промъкват се като котки в гъсталаците и могат да ти забият копие в гърба, без да усетиш. Трябва да бързаме наистина, но ползата от нас ще е малка, ако попаднем на засада или загубим главите си.

Били Бърн оцени мъдрия съвет. Внимаваше за всяка своя крачка, оглеждаше се на всички страни. От булдог се превърна в гъвкава пантера. Новото, непознато чувство го гонеше, тласкаше напред, караше го да забравя за предпазливостта и да желае страстно среща с диваците.

Чувстваше се отговорен за това момиче. Един или два пъти му мина през ума защо трябва да изпитва отговорност, защо рискува главата си заради една жена, която мразеше, но мисълта не му харесваше и той я отпъждаше, залъгваше се, че прави това заради...

откупа. Ако я спаси лично той, щеше да иска лъвския пай. Мисълта беше глупава и смешна и уличникът тихо ругаеше...

Териер едва го настигаше. Недоумяваше, не разбираше как така точно Били Бърн, човекът, който явно демонстрираше омразата си към мис Хардинг, как така точно той тича пръв напред.

— Ей, Бърн — опита се да го спре, — не трябва ли да почакаме Сандерс и Уилсън? Прекалено много изостанаха от нас. Четирима преследвачи са по-голяма сила от двама.

— Когато Били Бърн е един от двамата, можете да считате, че вече са четирима — отговори студено младежът и не спря.

Териер поклати глава и тръгна след него. По-добре беше да не изостава, да не се разделят поне двамата.

След половин час излязоха на платото и видяха селото. Били шумно въздъхна. Намерението му бе да тръгне направо и да устрои „генерална чистка“, но Териер рязко се възпротиви.

— Това е лудост, най-глупавото нещо, което можеше да направиш — започна да го убеждава. — Рискуваш не само нашия живот, Бърн, но и живота на момичето. Вече знаем, че е в селцето. Но преди да се тикнем там, трябва да открием в коя колиба са я затворили... По дяволите! Ама че скапана история! Можеш ли да си обясниш какво е това?

— Не мога да разбера — сви рамене уличникът. — Какво има толкова?

— Виждаш ли онези тримата, които вървят по улицата? — шепнеше развълнувано французинът. — Та това са японци, Бърн! И са толкова ловци на черепи, колкото и ние с теб! Вероятно сме объркали следите и сме попаднали не където трябва. Японците не се занимават с лов на черепи.

— Нямаше други следи — възрази Били. — Аз не съм сляп! Не ме интересува какви са, ловци на черепи или нещо друго, знам със сигурност, че те са отвлекли момичето. Това е неоспорим факт! Възможно е да са минали през селото и да са продължили по-нататък в гората, но не ми се вярва...

— Спри за малко, Бърн! — дръпна го Териер. — Идва някой, залегни бързо в храстите!

И двамата се притаиха, зачакаха. От джунглата се показва полуголо момче, слабо и дребно, с трудно определяема възраст, което

носеше сухи клони на рамо. Териер изчака да се изравни с него и скочи, запуши устата му, излая някаква заповед, останала неразбрана за Били. Уличникът не беше образован, но от един аристократ и пътешественик можеше да се очаква да знае и японски. Точно това обясни той на младежа и се обърна към момчето:

— Ако стоиш мирно и тихо, няма да ти сторим нищо лошо — прошепна властно. — Отговаряй точно и честно на въпросите, иначе ще те убием! Какво е това село?

— Не е село — започна гордо то, — а градът на Ода Иоримото, князът на Йоки! Аз съм Ода Исека, неговият син!

— Голямата колиба, тази сред селото, това ли е дворецът на княза?

— Да — отговори с достойнство момчето. — Дворецът на Ода Иоримото е в средата на града.

Териер беше пътешествал много из Далечния изток и познаваше не само езика, а и много от обичаите на източните народи. Той бързо съобрази, че девойката е още жива, но тя се намира в двореца на вожда. Но искаше да узнае повече, преди да предприеме нападението. Знаеше, че и разпита ще е много труден. Хората на Изтока от малки се възпитаваха да дават уклончиви отговори или да мълчат.

— Ода Иоримото ще убие ли бялата жена, която доведоха през нощта? — попита предпазливо.

— Синът не може да знае за намеренията на баща си — заяви детето.

— Тя жива ли е?

— Как мога да знам? Спях, когато са я довели. На сутринта чух от жените, че Ода Иоримото има нова жена.

— Ти видя ли я?

— Моите очи не можеха да проникнат през затворената врата. Тя беше вътре в стаята с баща ми, а аз трябваше да вървя за дърва.

— Какво дрънка тази майmunка? — попита нетърпеливо Били.

— Според думите му мис Хардинг е още жива и се намира в задната стая на най-голямата колиба, която за него е „дворец“ на княза на Йоки. Колибата се вижда... С мис Хардинг се е... затворил Ода Иоримото, хм-м-м, вождът или князът...

Уличникът скочи като ужилен, започна яростно да ругае. Беше готов да хукне към селото, но Териер увисна на гърба му, спря го със

сила.

— Вече е излишно да бързаме, приятелю — отрони тъжно. — Каквото е станало, станало е. Ако сме предпазливи, ще спасим живота ѝ, а за другото... за другото ще отмъстим след това. Трябва да се успокоиш и добре да помислим. Не си струва да се хвърляме с главите напред. Шансът ни е малък, трябва ни много късмет, за да проникнем в селото и да се измъкнем невредими заедно с мис Хардинг.

— Добре — съгласи се с въздишка Били. — Какво трябва да правим според вас?

— От другата страна гората почти влиза в селото. Оттам полесно можем да стигнем до „двореца“ на вожда. Трябва да се доберем до тази гадна колиба, наречена дворец, абсолютно незабелязано. За другото ще мислим на място.

— Ами китайчето?

— Не е китайче, японче е — въздъхна още по-дълбоко французинът. — Това е по-лошо. Ще трябва да го вземем с нас. Много странно село, странни, някак древни японци, никак не ми харесва това! Не мога да разбера...

— Не е ли по-добре да го удушим? — прекъсна го уличникът и злобно побутна момчето.

— Не си струва — възрази Териер. — Защо да убиваме едно дете, каква полза от това? Ще пролеем достатъчно кръв, когато влезем в селото.

— Все едно — настоя Били, — аз не бих се церемонил много с тази маймуна. Предпочитам да ги смачкам като червеи, всички до един!

Каза го, но така сякаш се оправдаваше. Виждаше му се чудовищно да се убие дете. Испита срам, че беше принуден да го предложи. И пак потръпна, не можеше да се разбере сам... Ако постъпва все така, много скоро ще се докара с бели панталони и ще обуе обувки за тенис. Превръщаше се в изнежен лигльо... Били се отвори сам от себе си и сърдито плю на земята. Той беше мъж и щеше да забрави всички сантиментални глупости.

Териер хвана здраво момчето за ръка и тръгна към северния край на селото. Били, сърдит и намръщен, се повлече след него. Стигнаха безпрепятствено до задния двор на „княжеския дворец“, започнаха внимателно да се оглеждат, да се ориентират в обстановката.

Уличникът по стар навик откри най-напред мястото, през което можеше да се проникне вътре в странната къща.

— Виждате ли онова малко отворче, прозорчето високо на стената, задната стена? — посочи той.

— Вероятно тя е там.

— Да, да — съгласи се бързо Териер. — Това очевидно е онази задна стая, за която говори момчето. Сега ще го вържем и ще му запушим устата, за да не ни издаде, след това ще разузнаем обстановката.

Бившият помощник-боцман натъпка кърпата си в устата на момчето, овърза краката и ръцете му със здрави моряшки възли.

— Ще трябва да търпиш, момченце — говореше кротко и си вършеше делово работата. — Ние ще изпълним задачата си, а теб вероятно ще те намерят след известно време и ще те освободят. Хайде, Бърн!

— Аз ще направя опит да мина през прозореца — предложи младежът. — Вие ще чакате тук и в случай че се явят други жълти маймуни, ще ги задържите. Ако ми потрябвате, ще махна с ръка. Тогава ще пристигнете на помощ с артилерията. С една дума аз отивам напред, а вие оставате да прикривате тила.

— Вие поемате голям риск, Бърн — промълви Териер. — Не е справедливо.

— Не се знае къде е по-големият риск — възрази сухо уличникът. — Един от нас няма да излезе жив от тази проклета история. На госпожицата ще е по-приятно да убият мен, не вас. Аз не ѝ харесвам, тя се бои от мен. Вие сте от едно тесто и за нея ще е по-приятно като се измъкне от онази дупка и от целия този панаирджийски цирк да е с вас. Бедната, ще има нужда от утеха! Е, по-просто е да се каже, че не ми се иска много да се занимавам с нея. Жал ми е за женската, това е! — подсмръкна стеснително той. — И по дяволите откупа! Да не мислите, че на мен много ми е притрябвал!

— Почакай, Бърн — започна с трескава възбуда французинът. — Аз също трябва да ти кажа нещо. Не знам ще ми повярваш ли, но моментът не е подходящ да се лъжем един друг. Може би ще убият и двама ни, но ако загина аз, а ти останеш жив, то знай — аз наистина не искам проклетия откуп! Стремя се само да оправя бъркотията, подлостта, в която ни принудиха да участваме. Теб принудиха по-

точно. Но аз... аз я обичам, Бърн! Тя все едно няма да узнае това, защото една почтена девойка не може да се омъжи за човек като мен. Аз се промених чрез любовта, никога няма да ѝ призная чувствата си, но искам тя някак да разбере, че съм изкупил вината си. Само да я спасим и останем живи! Тогава при първа възможност ще я отведа до първото цивилизовано пристанище и ще я предам на властите, на баща ѝ, без да поискам и цент... Може би това няма да се случи... Ако ме убият, кажи ѝ това! Искам да го знае! Бях отвратителен негодник, но тя ме преобрази, родих се отново. Бърн, няма друга подобна девойка на света! Ние сме недостойни да дишаме един и същ въздух с нея, разбра ли? Разбираш ли защо настоявам аз да отида?

— А-а, отдавна забелязах колко сте затънали — ухили се Били, — и точно затова смятам, че не трябва да се пъхате пръв там! Впрочем защо да спорим? Имате ли монета? Дайте я, нека тя или съдбата решат кой да върви!

Териер показа монетата, определи: ези — тръгва Били, тура — походът е за него. После подхвърли монетата, остави я да падне на дланта му.

— Ези! — възкликна тържествуващо уличникът. — Отивам аз! А-а, почакайте! Какъв е този шум? Какво става там?

И двамата едновременно се обърнаха. Гледката ги развълнува. Към колибата на вожда отвсякъде се стичаха хора. Всички ръкомахаха оживено, крещяха, плачеха, надаваха някакви пронизителни стонове.

— Нещо лошо е станало — промълви глухо младежът и подуши около себе си като звяр. — Трябва да побързам... Хайде, доскоро!

Той кимна приятелски на другаря си (това също му се случваше за пръв път: да изпитва симпатия и приятелство към някой не от неговия кръг) и прелетя като стрела, като хищна птица откритото пространство между джунглата и колибата, прилепи се до възделената стена на „княжеския дворец“. Стената с прозорчето...

ХІІІ. ГЕРОЙСТВОТО НА УЛИЧНИКА

В голямата стая на княжеския дворец изплашените и плачещи жени разказваха какво се е случило. По улицата се носеха разтревожени хора, оттам долиташе глух шум. Барбара Хардинг стисна още по-здраво дръжката на меча.

Самураите бяха озадачени. Бялата жена, донесла нещастieto в тяхното село, разбираше езика им, същата бяла жена придумала Ода Иоримото да влезе в малката стая и го убила, а после прерязала гърлото и на Хава Нишо. Слушаха и глухо ръмжаха, струваше им се невероятно техният велик вожд и повелител да бъде сразен от една жена. И не бързаха да влязат. Бялата жена и без това беше в ръцете им, а князът може да е жив и страшно да се разгневи за нахлуването.

Някой тежко похлопа по вратата и девойката я затисна с тялото. Чукащият се отдалечи и тя въздъхна. Но друг шум привлече вниманието ѝ, накара я да погледне към прозорчето. Не можа да съдържи вика си. То беше изпълнено с широките рамене на уличника, главата му бе вече промушена и той се мъчеше някак да промъкне и тялото.

Барбара Хардинг не знаеше дали да се радва или плаши от новата опасност, дали да го счита за спасител или нападател. Спомни си поведението му при потъването на кораба, самоотверженото управление на „Полумесец“ до последния момент, собственото си спасение и надеждата припламна в гърдите ѝ, за да угасне веднага при следващия спомен: размазаното лице на Били Малори, побоя над Териер, омразата, изпитвана и показвана към самата нея. И като заобиколена от кучета сърна, отскочи в ъгъла на стаята. Струваше ѝ се, че със самураите щеше да се оправи някак, но не и с жестокия уличник.

Били Бърн само с един поглед беше схванал обстановката. Видя мъртвите тела и меча, опрян в гърдите на девойката и глухо, тревожно извика, защото разбра намерението ѝ:

— Не правете това, мис! Сега ще ви помогна. Отвън чака Териер. Той ще довърши работата, ако аз не успея.

Барбара Хардинг чудесно го разбра. Били Бърн висеше на прозорчето и я гледаше с блестящи от възхищение очи. Тази изтънчена госпожица за пореден път го изненада с хладнокръвието и куража си. Тя отпусна меч и излая (на Били този език му звучеше като лай) японските думи. Извика на хората отвън:

— Почакайте, сама ще отворя. Трябва да махна мъртвите тела, те пречат на вратата да се отвори.

Голямата стая потъна в гробно мълчание. До този момент войните не приемаха разказа на жените за истина. Страхуваха се от Ода Иоримото. Нахълтването в малката стая щеше да им струва главите. Князът нямаше да им го прости. Но бялата жена сама им каза, че той е мъртъв. Тишината се разцепи от див вик и по вратата се изсипаха множество удари. Здравото дърво затреця.

Девојката натискаше с цялата си тежест. Помагаха ѝ телата на мъртвите японци. Зад гърба ѝ Били Бърн яростно разрушаваше прозорчето, бързаше да разшири отвора, за да провере вътре огромното си тяло. И щом скочи на пода, грабна дългия меч на Ода Иоримото, опря широките си рамене във вратата и побутна Барбара, сочейки прозорчето.

— Бягайте! — прошепна трескаво. — Там ви чака Териер. Той ще ви види, когато се покажете на прозореца и ще ви помогне. Бягайте!

— А вие? — заекна тя. — Какво ще стане с вас?

— О-о, не се безпокойте за мен! — захили се уличникът с вълча усмивка и пак я побутна. — Хайде, ще ме слушаш ли! Бягай, бързо!

Вратата трещеше и се чупеше от дружния външен натиск. Барбара още се колебаеше. И видя как първият самурай, който се втурна в стаята, беше разсечен буквално на две с дългия нож на Ода Иоримото, княза на Йоки. Вторият остана с едно ухо и спря с полета си устрема на другите. Те крещяха, размахваха мечовете си, но не смееха да прекратят прага, мъчеха се да достигнат врага с дългите остриета. Били скачаше и се извиваше като котка, играеше някакъв див танц на смъртта, отблъскваше ловко ударите и ругаше с пълно гърло. Не толкова самураите, колкото девојката, която продължаваше да се колебае.

Барбара се втурна към прозореца. Показа се и видя позната фигура, стаена между дърветата.

— Мистър Териер! Мистър Териер! — извика с всички сили. — Те ще убият мистър Бърн! По-скоро! Мистър Териер!

Не, това момиче се държеше мъжествено като истински мъж! Изобщо нямаше намерение да бяга. Тя скочи обратно в стаята и въоръжена с късия меч застана до младежа. Той я погледна някак изплашено и смутено, умоляващо извика:

— Ей, оставете това, откажете се! Бягайте! Не разбрахте ли какво ви казах?

Девојката само се усмихна в отговор и застана така, че да посреща тези от самураите, които се промъкваха изотзад и можеха да ударят Били в гърба. Войните се бяха превърнали в някаква плътна маса със стърчащи остриета. Отзад го натискаха други и първите прекрачиха прага. Бяха трима и успяха да засегнат уличника. По широкия му гръб потече гъста струя кръв. В краката му вече лежах няколко трупа, но отвън напиреха още и още дребни жълтокожи човечета. Барбара ги гледаше с ужас и отвращение, но забрави за страха. Мяташе се като дива котка от една страна на друга, размахваше своя меч и пречеше на войните да заобиколят Били. Справяха се, но беше ясно, че няма да е задълго. Силите бяха неравни. Стаичката се изпълваше с още повече войни и кръгът около Били постепенно се стесняваше.

Барбара Хардинг помагаше с всички сили и с възхищение следеше как върти меча, как посича поредния самурай и пак замахва.

Той беше великолепен! Мигът бе страшен, но тя го видя някак прероден. Не грубият, злобен моряк от „Полумесец“, а могъщ великан, който се сражава с пигмеи. Мечът в огромните, покрити с червеникав мъх ръце, правеха чудеса: поваляше враговете на земята, избиваше оръжието от ръцете им, отблъскваше тълпата, караше я да отстъпва, да мачка стоящите отзад. Били се беше изхитрил и си помагаше и със свободна ръка. Железният юмрук успяваше да нанесе по някой страхотен удар в нечие жълто, скулесто лице.

Били тъкмо бе забил меча си в гърдите на поредния японец, когато един тъмнокож войн, приличен по-скоро на малаец, отколкото на японец, подскочи към него отстрани и вдигна дългия си нож, замахна към незащитения гръб. С лявата ръка младежът отклони

удара, но изпусна меч. Тогава той сграбчи малаеца и вдигна тялото му над главата си. Човекът ужасено запищя. А уличникът го използва като щит ли, като боздуган ли, но го използва, хвърли го в купа от врагове, повали няколко души наведнъж.

Тълпата мигом се разпръсна. Великанът изглеждаше като страховито божество, което ги косеше един по един. Но някой от задните редици хвърли копие, което улучи рамото му. Били падна. Самураите извикаха като един, готови да се полепят към грамадното тяло като скакалци, да удрят и режат. В същия миг отекна изстрел. Териер скочи през прозорчето и прекрачвайки тялото на уличника, застана отпред, прикри го.

Това, което последва, беше и смешно, и страшно. В стаичката замириша на барут, но не това изплаши войните, а екота, божествения гръм. Дребните човечета панически се втурнаха към вратата. Териер стреля още два пъти и двама от враговете паднаха. Другите се тъпчеха помежду си, проправяха си с бой път към вратата, бягаха.

Стаята се изпразни за един миг. Но беше още много рано да празнуват победа.

Девојката коленичи пред тялото на Били, а Териер попита през зъби:

— Жив ли е?

— Да — отговори лаконично тя и на свой ред попита: — Ще имаме ли сили да го измъкнем през прозорчето?

— Трябва да имаме. Хайде да опитаме.

Двамата го домъкнаха до прозореца, но въпреки неимоверните усилия не можаха да повдигнат тежкото, голямо тяло. Безчувствената маса от мускули не можеше да се помръдне.

— Нямаме много време — прошепна Териер. — Какво да правим, боже мой?

— Нищо друго, освен да чакаме да се свести — заяви спокойно Барбара Хардинг. — Не мога да изоставя човека, който рискува живота си, за да ме спаси.

Французинът се усмихна.

— Не вие, а аз няма да го изоставя... Преди време той рискува живота си и заради мен, сега заради вас. Искате ли жертвата му да е безполезна?

— Знаете, че не мога да бягам сама — възрази простичко тя. — В джунглата ще загина така сигурно, както и тук. Значи спорът е излишен, оставам с вас. Може би той ще дойде бързо в съзнание.

Провидението я чу, защото при последните й думи младежът отвори очи и съвсем по детски попита:

— Кой ме фрасна по муцуната? Здравата ме удари!

Териер неволно се усмихна. Барбара се наведе над него.

— Никой не ви е бил, мистър Бърн — каза тихо. — Раниха ви с копие. Много ли боли?

Уличникът я погледна с широко отворени очи. За миг те се задържаха на развълнуваното красиво лице, после се затвориха.

— А-а — проточи отвратено, — не понасям това „мистър Бърн!“ Оставете тази работа. Вие си мислите, че аз съм същият като вашите пуяци с колосани яки!

Не, тя съвсем не мислеше така и никога не беше уважавала „пуяците с колосани яки“, но не му го каза. Той направи усилие да се изправи. Кръвта от раната прокапа по пода. Две малки рани на главата — над очите и до лявото ухо — също кървяха. Не помнеше кога точно ги е получил, вероятно в началото на боя, но си помисли, че както е изплескан с кръв сигурно прилича на току-що одран добитък в кланица. Тази мисъл го развесели и засрами в същото време. Огромният юмрук размаза кръвта по лицето още повече, но поне очите виждаха по-ясно.

— Здравно накълцахме китайците, нали? — усмихна се широко и разтърси рамене като бик. — Добре, че пристигнахте — обърна се към Териер. — Съвсем навреме беше. Иначе щяха да направят от мен огромно кюфте. Дали можех да ги заситя като обяд?

Барбара не сваляше възхитените си очи от него. Той беше вече прав и се шегуваше, сякаш нищо не се е случило, сякаш са играли детска игра. Бе великолепен! Не обръщаше внимание на кървящите рани, не усещаше болка...

— Ти си много изранен, приятелю — започна Териер, — но трябва да събереш силите си. Ще можеш ли да минеш през прозореца и да дотичаш до гората? Японците пак ще се върнат и това може да стане всяка минута.

— А-а, как така няма да мога! — извика Били и застана под прозорчето. — Сега ще видите!

Един лек подскок и той беше вече горе, протягаше ръце.

— Подайте ми момичето! — заповяда. — Бързо! Китайчетата вече тичат като луди насам.

Териер повдигна девойката и уличникът внимателно я спусна отвън, до стената. След това протегна ръка и на французина. Операцията беше мигновена. След секунда и тримата бягаха към гората. Десетина самураи тичаха след тях и яростно крещяха.

— Бягайте, мис Хардинг! — извика Териер. — Хайде, това е заповед! Аз ще ги задържа с пистолета, ще ви прикривам. Били направи едно неуловимо движение и я метна на широкия си гръб, затича с огромни крачки към гората. Не можеше да постъпи по друг начин, а и беше сигурен, че французинът ще се справи.

— Дръжте се здраво! — помоли по едно време и се засили още повече, без да обръща внимание на кръвта, която шуртеше и обливаше и девойката.

Териер тичаше след тях и от време на време се обръщаше да види преследвачите, които ги гонеха с настървени викове. Не стреляше, пестеше патроните до последния момент, когато нямаше да има друг избор.

Фантастична картина! Едно изтънчено същество, родено в златна люлка и живяло в разкош, прегръщаше здраво с двете си ръце силния врат на детето от големия град, на момчето, израснало в най-тъмните му дупки. След тях размахваше пистолет един френски граф, живял дълго време като негодник и сред негодници. А преследвачите бяха дошли от петнадесети век — тълпа жълтокожи войни, истински самураи от далечното минало...

Войните ги настигнаха на двадесетина крачки от гората. Първият спря за миг и вдигна копие, за да го хвърли. Териер стреля и самураят падна с вик на земята. Но към бегълците полетяха рояк от други копия. Едно от тях засегна французина. Бърн стигна първите дървета. Беше готов да потъне навътре, когато девойката извика:

— Чакайте! Териер е ранен!

Младежът я пусна, бавно се обърна. Териер беше застанал на колене и стреляше.

— Почакайте тук! — каза властно той и посочи гъстите храсталаци. — Скрийте се и чакайте!

После затича обратно. Второ копие беше ударило Терьер в гърдите и той лежеше на земята. Били разбра, че трябва да финишира пръв, да спечели състезанието, защото и самураите тичаха към ранения. Успя! А французинът пък беше сварил да смени пълнителя, да зареди пистолета, преди да падне. Младежът изпрати четири точни изстрела. Четирима самураи заораха с глави земята и останалите спряха. Уличникът предизвикателно изруга и изстреля целия пълнител.

Врагът отстъпи. Беше зашеметен. Били бързо смени пачката и се огледа. Копията не можеха да го настигнат в този момент. Затова прекрати стрелбата и метна безчувственото тяло на Терьер на гърба, затича към гората и не спря, само извика на девойката да го следва.

Бягаше и не чувстваше нито раните си, нито умора. Очите му шареха, търсеха удобно място. И след известно време го откриха — малка полянка с голямо дърво точно по средата. Сложи тялото на ранения под дървото, така че то да го прикрива поне от две страни. Девойка се наведе, разтвори ризата, изплашено извика, щом видя кървавата дупка на гърдите му. Струваше й се, че нейният приятел и защитник вече не диша.

Били Бърн не погледна към ранения. Бързаше да свали пояса с патроните от кръста му, да презареди оръжието. Тогава си спомни за плененото момче, което лежеше наблизко и го пренесе до дървото. Огледа се. Като че ли всичко беше свършено както трябва, можеше да чака атаката на самураите. Но му хрумна една нова мисъл и той се обърна към девойката.

— Говорите ли техния език или на мен само така ми се стори? — попита напрегнато и въздъхна, щом тя поклати утвърдително глава. — Вижте, измислих един трик... Но той зависи доколко можете да се разберете с тях, искам да кажа, те да ви разберат.

— Мисля, че ще ме разберат — прошепна тя.

— Тогава им кажете, извикайте високо, че ще откъсна главата на хлапето, ако те продължават да настъпват към нас и не ни позволят да се измъкнем. Маймунката май е новото им князче. Терьер казваше така и щом баща му е предал богу дух, то князът е в наши ръце. Кажете им го, изплашете ги, че ще изпратим князчето да ври в дяволския котел, в ада, ако ни закачат!

Барбара оцени находчивостта му. Грубият речник този път никак не я подразни. В тази идея беше шансът за спасение и тя мислено

подреди фразите, искаше да прозвучат убедително и категорично. После високо и отчетливо обяви, че синът на Ода Иоримото е при тях, че е пленник и ще заплати с живота си, ако войните не прекратят веднага преследването.

Новината спря самураите на почетно разстояние. Ужасна новина, която ги смути, разбърка редиците им. Десетина войни се обърнаха и хукнаха към селото — да проверят. А един от тях извика в отговор, че не вярват: Ода Исека, синът на Ода Иоримото е жив и здрав, намира се в селото и след малко ще, ги поведе, за да отмъсти за баща си.

Барбара извика, че са готови да покажат пленника. Били измъкна момченцето от храстите, вдигна го високо. Но във вражеските редици вече беше настъпил ужасен хаос. Войните, които бяха изтичали до селото, съобщиха, че князът го няма. А първите, които го видяха, нададоха отчаяни, ридаещи викове.

— Ако се откажете от преследването — зареди отчетливо Барбара, — ние няма да го докоснем! Ще ви го върнем жив, здрав и невредим, когато напускаме острова. Но ако вие посмеете да ни нападнете отново, този бял човек, който го държи, ще изтръгне сърцето му и ще го даде на дивите кучета. Той е страшен великан, ще го направи. Избирайте!

Уличникът беше очарован от речта, когато тя му преведе. Никога не си бе представял, че тя така красноречиво ще опише кръвожадните му намерения. Сваляше шапка пред нея, тя беше истински човек, а не префърцунена лигла. А Барбара достатъчно бе живяла в Япония, за да знае колко суеверни са японците, достатъчно познаваше историята ѝ, за да се досети, че само така ще изплаши до смърт тези излезли от древността самураи. Да хвърли сърцето на княза на дивите кучета, това означаваше проклятието да падне върху цялото племе и да го унищожи.

Войните започнаха нещо като военен съвет. После се изправи един стар, побелял самурай, приличащ на човек с по-висш ранг и бавно заговори:

— Ние няма да ви навредим, ако вие не направите нищо лошо на Ода Исека. Ще ви следим постоянно и ще ви следваме, докато напуснете острова, но няма да нападаме. Ако само един косъм падне от главата на княза, няма да ви пуснем. Ще ви убием!

Барбара тихичко превеждаше.

— Може ли да им се вярва? — попита Били.

— Донякъде — отговори девойката. — Мисля, че няма да посмеят да ни нападнат открито. Заложникът е много важен за тях и те наистина са ужасно суеверни. Но през цялото време трябва да сме нащрек, сигурна съм, че ще се опитат да си вземат момчето и да ни убият.

— Аха-а! — озъби се младежът. — Ще видим кой кого! Свършихте голяма работа, мис! По-добре от рота стрелци! Да идем и видим сега как е боцманът. Тогава ще решим какво да правим по-нататък.

Боцманът беше в безсъзнание. Младежът измъкна кърпата от устата на момчето и нареди на Барбара да попита, да го накара да им посочи къде има вода.

— Той казва — преведе тя, — че близо до нас има някакъв дол и в дъното му тече поток, малка рекичка.

Били освободи краката на момчето и го привърза към колана си като кученце, оставяйки му свободни един-два метра за движение. После вдигна Териер на могъщите си рамене и побутна япончето — то трябваше да ги заведе до този дол, до водата.

— Вървете до мен — нареди на Барбара, — и внимавайте да не ни нападнат в гръб!

Тръгнаха по тясна пътека, вървяха и се заплитаха в пълзящите растения, спъваха се в буци и камъни, а след тях също като зверове пълзяха и дебнеха самураите. Били инстинктивно ги усещаше, те сякаш лазеха по кожата му, но не това го тревожеше в момента, а отслабването на силата му. Беше изгубил много кръв и това се отразяваше, накърняваше физическата му мощ. В един момент се закашля, задави се, кръвта от раната на гърдите бликна с нова сила. Усещаше, че няма да издържи дълго. Външно си оставаше силен, направо величав и много спокоен, но си знаеше, че няма да е за дълго. За Барбара неговата физическа издръжливост беше истинско чудо. Виждаше, че той напъна последните си сили и се молеше в душата си да не падне на пътеката. Защото тогава върху тях щяха да се хвърлят стотици хищни животни и мигом да ги разкъсат.

Били Бърн удържа победа. Стигна до дола, до водата, намери входа на малка пещера, където можеха да се скрият, остави ранения на земята и сам рухна до него, потъна в страшен мрак.

Девојката се изплаши. Беше започнала да вярва, че младият великан е непобедим. Той бе направил и невъзможното за нейното спасение, за спасението на Териер и тя с цялото си сърце и душа се възхищаваше от несъкрусимата, свръхестествената сила на този младеж. Не че не разбираше какво е изпитал великанът, не че не знаеше защо рухна, нали виждаше как изтича кръвта му. И все пак неистово вярваше, че е непобедим... Той наистина беше направил и невъзможното. Но силите му стигнаха до тази пещера, където девојката можеше да се скрие. Тя оставаше сама в джунглата, с двама умираци мъже край себе си и едно момче, което я гледаше враждебно. Със стотици кръвожадни врагове, които я дебнеха от всички страни.

Сърцето ѝ кървеше, душата ѝ отчаяно молеше: „О, Били, не умирай! Не ме оставяй, Били!“.

— Войни! — стресна я викът на момчето заложник, което се опитваше да прегризе със зъби здравото въже. — По-скоро елате тук, войни! Двамата бели мъже умират!

Откъм джунглата се донесе дружен, ликуващ вик и Барбара Хардинг се опомни. Чуваше като ехо, като ужасна монотонна песен речитатива на японците: „О, Ода Исека, идваме! О, княже на Йоки, твоите верни синове и самураи идват!“. Този отвратителен речитатив я накара да скочи и да изтръгне от безчувствената ръка на Били пистолета. После като шибната с бич, като тигрица се хвърли към момчето, изправи го, опря дулото на пистолета до главата му и заповяда:

— Бързо, кажи им бързо да спрат, да се върнат назад! Ще те убия с вълшебното оръжие, ако те дойдат наблизко! Заповядай да спрат или ще умреш!

Детето се ококори, изплашено отскочи от бялата жена, толкова, колкото позволяваше въжетото и отчаяно закреця на самураите да спрат, да не идват, ако искат княза им да остане жив.

Джунглата внезапно потъна в тишина. Ужасна, зловеца тишина.

XIV. СМЪРТТА НА ТЕРИЕР

Барбара Хардинг дълбоко въздъхна. Беше се справила с непосредствената опасност, но докога. После доста немилостиво блъсна момчето на земята, заповяда да мълчи, ако иска да живее и се зае с ранените. Струваше ѝ се, че и двамата издъхват. Погледна към Териер и очите ѝ се напълниха със сълзи. Но кой знае защо се зае първо с Били. Сама не можеше да си обясни това, но намокри със студена вода най-напред неговото лице, избърса кръвта, почисти раните на гърдите и рамото и ги превърза с дълга ивица плат, откъсната от полата на роклята ѝ. Парцалът на гърдите бързо се напои с кръв и Барбара с много усилия и страх развали превръзката, помъчи се да спре кръвта с помощта на студената вода. Друго нямаше. Най-после постигна успех и се разтрепери от радост, когато Били отвори очи.

Младежът видя надвесеното сияещо лице на девойката, почувства докосването на нежните ѝ пръсти и изпита такова чувство на блаженство, че пак затвори очи. За пръв път усещаше ласката на женските ръце и това беше приятно, много приятно... После очите му яростно блеснаха. Бе си спомнил чии са тези ръце и мислено се наруга. Проклетата слабост, която му навяваше такива мисли! Моментът не беше подходящ за чувствени наслади... Направи огромно усилие и се подпря на ръцете, повдигна тялото.

— Оставете, не се занимавайте с мен! — простена. — Не съм свикнал на такова отношение... Не съм дете! Оставете ме на спокойствие, моля ви!

Барбара се обиди. Много повече, отколкото ѝ се искаше да признае пред себе си. Обърна му сърдито гръб и насочи вниманието си към Териер, като продължаваше да се ядосва и проклина грубостта на уличника. Но можеше ли да очаква друго от един хулиган?

А хулиганът почувства обидата ѝ и вече съжеляваше, че е оскърбил девойката. Той смутено се прокашля и се загледа в ръцете ѝ, които внимателно изследваха раната на Териер. От гърдите на

французина, заедно с водата, изтичаха тъмни късчета съсирена като кал кръв. Били виждаше колко неловки са движенията на нежните пръсти, разбираше, че девойката няма никакъв опит и не е свикнала на такава непривична работа, усещаше как тя с мъка сподавя страха и от вратата от кръвта. И не спираше да се възхищава на куража и себеотрицанието ѝ. Ама че белоръка госпожица! Никога не беше помислял, че на света могат да съществуват и такива жени. Никога не бе считал, че думите му могат да прозвучат оскърбително за една жена. Женският смут и свян го забавляваше. Но дойде време, когато мъжественният, твърдият, грубият Били Бърн трепереше от вълнение и търсеше думи за извинение. Думи, които да не накърнят достойнството му на мъж, но някак да изгладят грубостта. Що за глупава промяна се извършваше в сърцето и душата на възпитаника на Голямата улица, на уличника от бандата на Кели?

— Слушайте! — обади се и не позна гласа си.

Девойката се обърна и въпросително повдигна вежди. Очите ѝ блестяха със същата презрителна и високомерна светлина, с която го беше гледала и на „Полумесец“. Думите останаха в гърлото на уличника. Какво можеше да каже на такава... Той нервно се прокашля, намръщи се.

— Какво има? — попита студено девойката.

Били Бърн прочисти гърлото си и от устата му се посипаха порой от мръсни, отвратителни думи, които се изляха от само себе си, които не искаше да каже и които изговаряше някой друг вътре в него, не новият Били. Поне така му се струваше. Всъщност беше произнесъл шест, само шест отвратителни думи. Беше попитал:

— Тази мърша още ли не е пукнала?

Барбара скочи и ужасено го погледна. Нима този негодник, към който доскоро беше гледала с възхитени очи, имаше до такава степен загрубяла душа, ако въобще имаше душа? Как смееше да говори така за верния и предан другар, за един умирац? Очите ѝ пламнаха гневно, на устните ѝ напиреха други обидни думи, с които да го нарани. А той изведнъж заприлича на дете, хванато в бяля и тя си спомни какво беше направил същият този груб негодник за нея, за Териер, спомни си как бе носил другаря си с последни сили и не го беше изоставил... Не каза нищо. Постъпките и думите на този младеж бяха несъвместими, непонятни. Изглежда в тялото на Били Бърн имаш две души — борещи

се, противоречащи си непрекъснато и, слава богу, че добрата вземаше надмощие, когато трябваше да се прояви самоотверженост, а лошата се проявяваше, когато говореше...

Девојката имаше известно право. И Били си мислеше, че в него има един нов непознат човек, който изтласка стария и при това нито знаеше кога се е появил, нито разбираше откъде се е пръкнал. Гневът в очите на девојката премина в упрек, недоумение. Били не издържа това и обърна глава. Барбара пак се надвеси над раната на Териер.

Французинът едва дишаше, пулсът му беше много слаб, но и той след време отвори очи, студената вода съживи и него. Дори направи опит да вдигне глава. Видя Барбара и поиска да каже нещо. Вместо думи от устата му рухна кръв и той безсилно отпусна глава. Дишането му стана пресекливо, тялото конвулсивно потреперваше. Девојката разбираше, че това е агония и плачеше с гневни сълзи заради безсилието да помогне.

Били също не помръдваше. Барбара не знаеше жив ли е още. Гледаше как умира Териер и постепенно изпадаше в паника. Тя се изправи с усилие и отиде при Били, докосна рамото му, прошепна името.

— Какво има? — попита той и обърна към нея измъченото си лице. — Какво ви плаши? — попита меко, съчувствено.

— О-о, мистър Бърн! — изплака тя, трогната от новия тон. — Териер... той умира! Не мога! Аз... аз ужасно се страхувам!

Лицето на Били се наля с кръв. Беше казал ужасни думи, но нямаше представа, че Териер наистина умира. Внезапно изпита остра мъка. На „Полумесец“ щеше да се изсмее и да прогони бързо това чувство, но вече не се срамуваше от него и не считаше болката по другаря за немъжествено държание. Той искрено му съчувстваше и се надяваше да оцелее, да не умре. Беше съвсем непонятно, но уличникът най-после си бе намерил верен другар, най-после изпитваше истински приятелски чувства към някого и трябваше да загуби човека, който му беше вдъхнал тези чувства. Не се разбираше, но напрегна мускули и допълзя до французина.

— Териер! — прошепна в ухото му, завъртя нежно главата му към лицето си. — Познавате ли ме, стари приятелю?

Барбара долови скрити сълзи в този трескав шепот. А Териер кой знае как намери сили и хвана ръката на Били. Умираще, но очевидно се

радваше на промяната, станала с уличника.

— Да, приятелю, чувам... — простена. — Вода, моля за малко вода!

Девојката намокри посинелите устни, изсипа няколко глътки от манерката в жадно отворената уста. Това сякаш ободри французина и той заговори по-ясно и съвсем спокойно.

— Това е краят, Бърн. Но преди да умра, искам да кажа, че ти си добър човек, макар да криеш тази доброта под плътна, груба обвивка. По-добър и по-смел от теб не съм срещал, а съм видял много народ, какви ли не хора... Преди седмица те смятах за страхливец и подъл мръсник... Моля те да ми простиш.

— Оставете това — прошепна Били. — Преди седмица сте бил напълно прав. Това е минала работа.

— Бърн, не забравяй какво ти казах, не забравяй думите, които чу, преди да... влезем в колибата...

— Няма да забравя!

— Прощавай, Бърн! Ти сам не се разбираш още, но си великолепен човек, истински мъж. Пази мис Хардинг!

— П-прощавайте! — заекна Били и разбра, че плаче.

Едри сълзи обливаха лицето на „най-коровия жител на Езерния квартал“ и той не се срамуваше от тях...

— Прощавайте, приятелю! — зашепна Барбара. — Бог ще ви възнагради за добрината, смелостта и предаността! За такива благородни хора като вас има специално място на небето... Сигурна съм!

Териер горчиво се усмихна.

— Бърн ще ви каже всичко... О-о! Всичко... Но той... той не знае кой съм... Никой...

— Искате ли да предам на някого последните ви думи? — попита с трепет девојката. — Слушам ви, приятелю!

Французинът дълго събира сили, за да може да говори по-дълго и без да прекъсва, да каже всичко, което трябваше да каже, преди да умре.

— Наричам се Анри Териер, граф Кадене. Това е истинското ми име. Нямам последно желание, но ако вие срещнете някога моите близки, разкажете им... Те живеят в Париж. Брат ми Жак май е депутат...

Гласът заглъхна. Девојката едва чу и тези думи. Той отвори уста, за да добави още нешто и не можа. Изхърка ужасно и след минута затихна. Барбара се наведе, целуна го по устата.

— Сбогом, мили — прошепна през сълзи, — сбогом!

Анри Териер, граф Кадене, отлетя при прадедите си умиротворен и пречистен...

— Умря — съобщи тя с някакъв обречен глас.

Не, тя не беше влюбена в него, съзнаваше го. Тачеше го като единствения почтен и порядъчен човек сред сбирщината негодници и главорези, считаше го за верен и самоотвержен приятел. Не знаеше нищо за миналото му и не искаше да знае. Приемаше го като мъжествен, благороден човек и беше права, защото любовта бе преродила Териер, а смъртта изкупи греховете му.

Били Бърн беше потресен от тази смърт. Страдаше ужасно и не разбираше защо. Та нали той мразеше този човек повече от другите! Как се бе пробудила неочакваната обич в душата му? Стоеше с наведена глава и някак смътно усещаше, че неговото собствено прераждане беше започнало с този човек, с примера, който той му бе дал, с проникновеното разбиране на обърканата му душа. Териер беше прозрял доброто у него и макар че на Били още много неща не му бяха ясни, той му бе благодарен.

Денят потъмняваше, дрезгавата светлина се оттегляше към гората и скоро всичко щеше да потъне в непрогледна тъмнина. Били недоумяващо поклати глава. Не беше разбрал как е излетяло времето. После скочи на крака.

— Боже мой, не бива да ставате! — прошепна изплашено Барбара. — Какво ви разтревожи?

— Китайчето! — изръмжа той. — Къде е китайчето?

Ода Исека беше изчезнал.

Момчето беше използвало чудесно минутите или часовете, когато те се суетяха край умирация Териер и бе прегризало въжетото, беше избягало. Защо не се сетиха пак да запушат устата му, защо не го завързаха? Териер би се сетил, Териер щеше да бди над него и нямаше да забрави, че в това момче е единственият им шанс за спасение! Били яростно стисна юмруци, а девојката проговори с нещастен глас:

— Вече могат да ни нападнат, когато си поискат... Какво можем да направим?

— Да се скрием — отговори злобно младежът. — Противно ми е да се крия от едни китайци, от тези жълти маймуни, да бягам от тях, но нищо друго не ни остава.

— А Териер?

— Териер — повтори сподавено той. — О-о, ще се опитам да го заровя тук, няма да им го оставя! За съжаление няма да имам сили да го нося до залива. Още не съм се оправил. Нали не възразявате! Нали мога да го погребя тук?

— Да, приятелю, за съжаление нищо друго не можем да направим. Няма защо да го носите, мистър Бърн. Вие направихте толкова много за него и той ще ви разбере, ще прости и на двамата ни. Та вие сам щяхте да загинете заради него...

— Неприятно ми е да мисля, че китайците могат да се погаврят с тялото, да отрежат главата му — смотоледи Били. — Може би ще съумеем да го заровим така, че да не го намерят? — попита с някаква смътна надежда.

— Няма значение, мистър Бърн, това няма значение — каза му твърдо тя. — Ние ще пазим спомена за него в сърцата си. Не можем да го вземем с нас, не сте достатъчно силен в момента.

Били се изпъчи чисто по момчешки и се усмихна.

— Вие малко ме познавате, мис — заяви още по-смутен и грабна мъртвото тяло.

Барбара Хардинг вървеше след него и се чудеше. Той беше изгубил толкова много кръв и въпреки това крачките му бяха твърди и уверени, а орловия поглед обикаляше брега на поточето и търсеше подходящо място. Най-после откри едно закътано местенце. Почвата беше песъчлива и лесно щяха да изкопаят гроба, а гъстите храсти щяха да пазят навеки тленните останки на френския граф.

Двамата изровиха плитък изкоп с мечовете на Ода Иоримото. Били внимателно положи тялото, а Барбара каза с висок глас кратка молитва. После той несръчно се поклони и затрупа гроба, покри го с лиани и пълзящи растения. Това беше сбогуването му с Анри Териер, граф Кадене, с приятеля и другаря. Не промълви дума. Направи знак на девойката и тръгна нагоре, имаше намерение да изкачи платото, планината.

Тропическата нощ, осветена от пълната луна, беше някак призрачна, но достатъчно ясна, за да могат да виждат къде стъпват,

когато се катерят по скалите и да се промъкват или заобикалят бодливите храсталаци. Били помагаше на девойката да слиза или се изкачва на по-трудните места и направо я вдигаше и пренасяше на ръце при най-опасните участъци.

Около полунощ те достигнаха малък планински ручей. Тръгнаха по течението и скоро спряха пред някаква пукнатина в скалите. Ручейт се криеше някъде под нея. Мястото беше защитено от всички страни. Били се огледа внимателно и чак тогава призна, че силите му са изчерпани напълно.

— Никога не съм си мислил, че мога да се разкисна така — промърмори отвратително той.

— Какво говорите, мистър Бърн! — възмути се Барбара. — Вие сте изключителен! За мен е невероятно, че все още сте жив, след всичко, което понесохте през този ден! Всеки друг на ваше място отдавна щеше да рухне...

— Добре, добре, да не говорим за това — прекъсна я Били. — Нека да помислим как да се устроим за почивка, как да осигурим защита от внезапно нападение.

Той с мъка се изправи, затътри се към края на скалата и започна да събира мъх и сухи листа. Пригответи нещо като постеля и го посочи.

— Ето и леглото е готово. Лягайте и заспивайте веднага. Денят беше тежък и за вас, сигурно сте капнала.

— Благодаря — предаде се изведнъж тя — о-о, много ви благодаря! Буквално умирам от...

Девойката не довърши. Изтощението ѝ беше толкова голямо, че щом положи глава на сухия мъх, мигновено заспа...

Слънцето бе вече високо на небето, когато Барбара Хардинг се събуди и безкрайно се учуди на всичко, което я заобикаляше. Помисли, че е съвсем сама, но очите ѝ бързо откриха широкоплещестата фигура на Били Бърн, застинала пред тесния процеп в скалата и отчетливо си спомни всичко преживяно.

На светло и в състояние на относителна свобода то ѝ се стори още по-ужасно. До този момент просто не беше имала време за размисъл. Но вече разбираше окаяното си положение: бе на един неизвестен остров, населен с полудиваци, беше сама с убиеца на Били

Малори, разчиташе на закрилата му, но в същото време той можеше да направи с нея всичко, каквото си поиска. Трябваше ли да повярва, че този негодник, жесток звяр, който блъскаше и риташе без милост един безпомощен човек, се е променил? Но той бе направил още толкова неща! Как да се отнася с него? Да се довери или да се пази? Разбираше колко груб и първичен е този великан и че постъпките му зависят от настроението, в което се намира. Знаеше, че закоравелите пластове в душата му са се пропукали и че трябва да съумее да се възползва от това, да го опитоми. Така щеше да е спокойна и да си спечели не само сигурен защитник, а и предан другар. Трябваше да зарови дълбоко в паметта си спомена за миналата му жестокост, ако искаше да успее. И щеше да започне веднага.

Тя стана. Оправи роклята си и се приближи до него, докосна рамото му, пожела добро утро.

Били Бърн веднага се обърна. Лицето му беше сиво, отслабнало и тя изпита срам. Той я бе оставил да се наспи и беше пазил през цялата нощ.

— Добро утро — отговори на поздрава Били. — Добре ли си починахте?

— О, чудесно! — усмихна се тя и вече със строг глас попита. — А, вие? Вие починахте ли?

— Средна хубост — ухили се той.

Тя внимателно се взря в очите му и възмутено извика:

— Но вие изобщо не сте спали! Как можахте?

— Е-е, не ми се искаше...

— Не е истина! — възропта девойката и се изчерви. — Вие, вие цяла нощ сте пазили... Знаем! Това е точно така.

— Възможно е китайците да са ни проследили — призна неохотно Били. — Беше опасно да спим и двамата... Сега е мой ред да поспя малко и вие ще ме пазите. Но преди това ще закусим.

— Но ние нямаме...

— А ручеят? — прекъсна я със смях той. — Пълен е с риба. Ако имате някаква карфица, мога да направя въдица. Може някоя риба да е достатъчно глупава и да се жертва заради празните ни стомаси.

Девойката намери карфица. Били използва една от връзките на обувките и я разплете. После закрепил края на дълъг, гъвкав и тънък

клон. Получи се напълно прилична въдица, а във влажната пръст се намериха и червеи.

Рибата в ручея бе неопитна, глупава и гладна. Само след няколко минути на въдицата се хванаха две големи пъстърви. Били беше щастлив и се гордееше по момчешки с постижението, шегуваше се.

— Малко са — смееше се весело, — аз самият мога да изям десетина парчета! Умирам от глад! И вие няма да им простите, нали, мис?

Рибата кълвеше като полудяла. Били вадеше парче след парче и действаше сръчно с джобното си ножче. После направи нещо като шиш, набучи на него пъстървите и го постави над огъня, предварително разпален между два големи камъка.

Нямаше сол и други подправки, но за Барбара това беше най-вкусното ядене през живота ѝ. Рибите бяха изядени с необикновена бързина и вълчи апетит. Та те и двамата бяха толкова жизнени, толкова млади.

Били избърса устата си с ръкава на ризата (Барбара се направи, че не вижда) изпъшка доволно и заяви:

— Сега е мой ред да поспя малко. Вие си отваряйте очите на четири! Щом забележите някой от тези дяволски китайци, веднага ме събудете.

Не беше протегнал както трябва дългите си крака и юнашкото хъркане процепи въздуха. Барбара Хардинг го погледна с усмивка. Този широкоплещест великан бе просто едно голямо дете, момче, което тепърва ще се възпитава и подготвя за живота, благодатна глина за малките нежни и корави ръчички...

Тя посвети времето, докато той спеше, за изучаване на убежището им, на запознаване с околността. Били го беше избрал много сполучливо. Теснината осигуряваше идеални условия за защита. В тесния проход не можеха да проникнат повече от двама души едновременно. А водата и рибата в ручея щяха да им позволят да издържат и по-продължителна обсада.

Девојката не посмя да излезе от другата страна на процепа, но дълго оглежда простиращата се в ниското джунгла, синеещата в далечината морска ивица. На два пъти край нея минаваха диви кози. Не се плашеха, очевидно не бяха срещали човек и по-скоро бяха любопитни да разгледат новата жива твар. И това бе чудесно, можеха

да имат по-разнообразна храна. „Чудесно място за излет — помисли си с лека носталгия и си спомни за шумните и весели компании, с които беше обикаляла планините на Северна Америка. — Хубаво ще е да доведе приятелите тук, да прекарам с тях една безгрижна седмица в този земен рай!“

Уви! Това бе просто една мечта, съвсем безполезна и тъжна мечта... Защото не можеше да знае как ще продължи общият ѝ живот със спящия великан, докога той ще е добър и внимателен и кога ще изпадне в ужасното, необяснимо и злобно настроение, когато ненавистта вземаше връх над здравия разум. Вечно попадеше от трън на глог! Как ще се държи мистър Бърн като се събуди? А когато силите му се възвърнат напълно няма ли да се върне и старият полузвяр, получовек?

Беше съвсем сама на дивия остров в компанията на един хулиган от Чикаго... И все пак чувстваше известна сигурност, усещаше се защитена зад широкия му гръб. Господ трябваше да ѝ прости, но тя си мислеше дали щеше да е в безопасност на това място и с някой от най-благовъзпитаните си приятели. Ами ако и той се окаже като Лари Дивайн?

Барбара Хардинг неволно поклати глава и погледна към Били. Какъв великан! Колко момчешки изглеждаше лицето му в съня! Да, силата и бруталността му бяха сигурна защита срещу диваците и всички други опасности... освен една. Те си бяха на мистър Бърн и не можеха да я защитят от самия мистър Бърн, от уличника и хулигана, когато се превърне в такъв.

Мъчителен проблем и тя не виждаше разрешение. Впрочем то до някъде беше в ръцете ѝ и зависеше от собственото ѝ поведение. Тя обмисляше как трябва да се държи по-нататък и разсеяно гледаше към долината. Изведнъж ѝ се стори, че нещо се движи между дърветата. Напрегна се и втренчи очи в подозрителното място. После потрепери. Не се лъжеше. Там имаше хора и те се промъкваха към убежището им. Скочи като изплашена сърна и прибяга към Били, раздруса го. Врагът настъпваше.

Били Бърн моментално се разсъни. Разкърши могъщите си рамене и се озъби, ухили се с хищна усмивка. Беше готов да ги посрещне.

XV. ОПИТОМЯВАНЕТО НА БИЛИ БЪРН

Младите хора застанаха един до друг в тесния процеп. Били присви очи, огледа внимателно долината и поклати глава. Никъде нищо не се виждаше.

— Изглежда, че страхът ви е подвел — констатира сухо той.

— Не, не, видях ги! — възрази тя. — Гледайте, гледайте! Ето, там... хрсталака вдясно!

Били първо се възхити на ръката, която посочваше мястото и след това погледна. Веднага последва тиха ругатня.

— Китайците! Дявол да го вземе този проклет народ! Май са повече от стотина! Глупава работа! — извика горестно и огледа малката площадка. — Ще ни изловят тук като пилци... А-а, ще ги излъжем, ще ги метнем! Хайде да се опитаме да преминем от другата страна! Да вървим!

Той закрачи с големи крачки напред и Барбара послушно тръгна след него. Цели два часа се катериха по скалите, подхлъзваха се, задържаха се като по чудо, Били подлагаше рамо, за да се изкачи девойката по-горе или протягаше ръце и я издърпваше до следващата скална площадка. Понякога бяха принудени да удължават пътя, да избират опасни участъци, само и само да се скрият от вражеските наблюдатели. Най-последно хребетът беше преминал. Пред очите им се откри нова долина и нов ручей, течащ в дъното на малко дефиле. Можеха малко да отдъхнат. Били разпали огън, прикри го така, че пушекът да не ги издава, приготви нова въдица. Трябваше да се подкрепят, време беше да обядват. Работеше и поглеждаше крадешком към девойката. Любуваше се на красотата ѝ и вече не се гневеше на възхитата, както преди няколко дни. Все по-трудно откъсваше очи от нея. Дори на няколко пъти се улови, че я гледа прекалено втренчено и се смути, засрамено наведе глава.

Барбара нервничеше, ставаше напрегната в такива минути. Нима това, от което се опасяваше щеше да се случи толкова скоро?

Девојката не можеше да знае колко чисто е неговото възхищение и как сам тој го счита за ненавременно, как се бори и се старее да не го пројавява. Били не испитваше никакви чувствени пориви в моментата. Красотата ѝ го вълнуваше безкрајно многу и тој беше безкрајно објркан. В бедната му глава не се бе родила мисълта, че може да посегне.

Хранеха се мълчаливо. Били мрачно гледаше в една точка, а смутената девојка предусещаше какво го измъчва и се чудеше как да го отклони от тези мисли.

— Не е ли време да продължим? — попита по едно време с треперещ глас.

Младежът веднага скочи.

— Да, да, треба да се махаме отгук — каза бързо. — Не е удобно място за ношувка, прекалено открито е. Хайде да опитаме да намерим някаква пещера, сигурно ги има многу. Тоа ще е нај-доброто...

Отново се впуснаха в изтощително, безцелно лутане. И двамата отлично разбираха, че на острова нема местенце, кдето да са в безопасност. Те следваха една след друга. Едва избягваха една опасност и веднага се натъкваша на друга. Едно безкрајно мълчание!

Барбара вървеше след Били и сърцето ѝ все повеќе се свиваше. В душата ѝ нарастваше страха от уличника, недоверието, подозрителноста. А тој ја поведе надолу по течението на ручеј. Стигнаха долината и не спряха. Вървяха вече крај река, која ставаше по-пълноводна с всеки изминат километър. Девојката едва креташе, но Били не знаеше какво е умора, не ја щадеше, упорито търсеше безопасното място. Нај-накрај спря и посочи малко островче сред буйните води на реката.

— Ето какво ни треба! — изрече със задоволство. — Там може да се преживее цјл живот и никој да не ни открие.

— Да, закътано е — съгласи се неуверено Барбара. — Но как ќе стигнем до островчето?

— О-о, не е многу дълбоко! — извика безгрижно младежът. — Да вървим, ќе ви пренеса!

Тој безцеремонно ја взе на ръце и влезе във водата. Но внезапно почувства как крвта му кипи и главата му потъва в някаква сладка, омайваща мъгла. През целия ден го бяха преследвали мислите за

красотата ѝ, а нейният страх и старанието да отклони тези мисли пораждаха и други желаниа в душата му. Той я носеше, но да чувства в ръцете си, близо до гърдите си нейното младо и някак покорно тяло, беше извън силите му. Влачеше се, но сам си знаеше колко е трудно и как му се иска да я притисне още по-силно към гърдите, да я целуне. Ужасно искаше да направи това, а я носеше като скъпа кристална купа, крепеше я да не се счупи. Лошият му двойник лукаво нашепваше; Защо да се сдържа, защо да проявява кавалерство и благородство? Тя му беше чужда, нали ненавиждаше всички хора от нейната класа, от нейното общество, такива като нея? По нея може би бяха пълзели ръцете на японеца...? И на кого друг трябваше да принадлежи тя, щом той два пъти беше спасил живота ѝ? И изобщо имаше ли някакво значение това, щом никога нямаше да се измъкнат живи от този проклет остров?

Лошият двойник победи. Намираха се в средата на реката, преодоляваха най-буйното течение, но той не обръщаше внимание. Ръцете му изведнъж се склучиха около девойката, устните потърсиха нейните. Тя отдръпна глава, стисна своите и го погледна право в очите. Гледаха се дълго и двамата прочетоха по нещо там, което предпази Били от атака на грубо насилие и спаси нейния живот, защото тя се отказа от намерението да се хвърли в буйната вода.

Барбара видя в сивите очи онова, от което се боеше най-много, но прочете и нещо, което раздуха в душата ѝ пламъчето на надеждата. Сивите очи излъчваха, сияеха от пламенна, още неосъзната любов.

А Били прочете страха в очите на жената, която обичаше, без да знае още, че я обича и почувства в сърцето си остра, непозната болка. Железните ръце отпуснаха обръча около тялото на девойката и тя доверчиво прошепна:

— Не трябва, моля ви, не трябва! Не искам да се страхувам от вас!

Преди седмица Били Бърн би посрещнал със смях това признание. Най-после тя признаваше своя страх! Преди седмица той щеше да сломи съпротивата ѝ с един удар. Да, преди седмица... Но вече не можеше да ѝ причини зло, никога нямаше да се зарадва, напротив щеше да страда непоносимо, ако види сълзи в очите ѝ. Той не я пусна, не откъсна очи от нейните и цяла, съвсем невредима я пусна на брега.

В душата на младежа бушуваше буря. Незнайна сила не ѝ позволяваше да се изтръгне и развихри, да помете всичко. Страх! Боже мой! Безкраен, панически страх се четеше в очите на девойката! Нима той вдъхваше такъв ужас на хората? Нали точно тя декларираше, че не се бои от него и че той никога няма да я уплаши? Нали на „Полумесец“ той мечтаеше само за това — да я накара да се страхува? Тогава това щеше да му достави огромно удоволствие, удоволствие от победата на духа.

Настъпи времето, когато тя сама призна страха си и с това го направи много нещастен. Нямахте я радостта, нямахте го тържеството, остана само странната неловкост и раздражението... После се случи нещо, което преля чашата: красивите очи се изпълниха със сълзи и от гърдите на девойката се изтръгна глухо ридание...

— Точно когато започнах да ви вярвам — проплака тя и Били едва разбра думите ѝ. — Точно когато...

Били гледаше разтърсващите се от риданията нежни рамене, сведената глава. Беше я оставил под едно голямо дърво и тя му се виждаше малка, беззащитна, безпомощна... Страстното желание не го бе напуснало, разкъсваше го, но нейната сила не му позволяваше да вдигне дори ръка, да погали девойката, да я утеши. В ушите му звучеше последната заръка на Териер: „Пази мис Хардинг, Бърн!“ Този спомен го ужаси. Та той беше дал дума на умирация! Дума, която за малко да наруши... Преди една седмица... Не, не! Това искаше да извика... Стига с това „преди една седмица“, той бе вече друг, трябваше да го признае най-напред пред себе си и да го приеме, да се примири...

Той пак заприлича на наказано дете. Стоеше с отпуснати ръце до девойката, гледаше объркано встрани, избягваше очите ѝ. А тя, малко по-опитна в отношенията между мъжа и жената, разбираше как собственият ѝ страх е предизвикал бедата и неволно съжаляваше младежа. Но страхът в очите ѝ оставаше...

Били плахо я погледна. Идеше му да потъне от срам и мъка. Та тя се държеше като осъден на смърт, трепереше в очакване на ужасната присъда! Изведнъж истината блесна в съзнанието му. Той беше лудо влюбен в това момиче, обичаше я със страстна и вдъхновена обич и никога не би посмял да вдигне ръка, да посегне, да ѝ причини зло!

Само да не бе този страх в очите ѝ. Тя не биваше да се бои, любовта беше превърнала грубия мъж в роб.

Странно чувство, странна мисъл, причиняваща болка, защото предизвика и друга, още по-мъчителна: любовта му бе съвсем безнадеждна, тази девойка, тази изтънчена аристократка не можеше, нямаше как да го обикне. Те принадлежаха на два различни свята.

Барбара нямаше как да разбере какво става с него. Виждаше, че е отчаян, че страда, забеляза как пламъчето изгасна в очите му и те помръкнаха. Не разбираше вече и самата себе си, защото усети, че въпреки страха, се любува на мъжествената му красота.

— Моля ви да не се боите от мен — произнесе с ужасно усилие той. — Моля ви... Аз... аз никога няма да ви докосна...

Девойката изпита такава радост, че пак се разтрепери. Не се беше излъгала, Териер вярно бе прозрял. Този груб наглед великан всъщност беше порядъчен и добър. Можеше да му има доверие.

— Няма да се повтори, повярвайте ми — каза по-твърдо Били и протегна ръка. — Хайде да вървим! Трябва да се скрием във вътрешността на островчето, да построим някаква колиба и да преживеем на това място, докато те се откажат да ни преследват. Надявам се да не попаднат на следите ни... Знам колко сте изморена, аз също едва се държа на краката си. Хайде, след малко ще почиваме!

Барбара доверчиво пое ръката му и така ръка за ръка тръгнаха да търсят подходящо място. Бяха красиви като млади богове, като Адам и Ева в този райски кът и си търсеха място за колиба... Нямаше я само ябълката...

Полянката, на която попаднаха, хареса и на двамата. Барбара беше забравила умората. Някакъв бент се бе срутил, беше разрушил преградата на кастови предразсъдъци и недоверие между тях. Тя забрави предишната си сдържаност и весело командваше другаря си, възлагаше му задачи една след друга.

Били беше щастлив да ги изпълни с най-голямо старание. Не разбираше какво става с него, но изпитваше доволство, лекота и щастие. Неудовлетворената страст беше забравена, на душата му кой знае защо бе радостно и той възбудено сновеше около нея.

Дългият меч на Ода Йоримото вършеше прекрасна работа, беше направо универсален. С него Били насече клони и тънки бамбукови стебла. После с увлечение започна да строи колибата. Барбара

събираше мъх и сухи листа, постилаше „пода“, добре отъпканото пространство, за което Били доста се беше потрудил.

— Ривърсайд Драйв, номер едно! — обяви тържествено той, щом привърши работата.

Беше покрил колибата с големи листа и се радваше, че има къде да се скрият и от проливните дъждове.

— Вие от Ню Йорк ли сте? — попита учудено девойката.

— Нищо подобно — отсече гордо Били. — Аз съм гражданин на славния град Чикаго! В Ню Йорк съм ходил само два пъти, но го познавам добре: простият народ живее в Бовъри, а приличните, хм-м-м, хора на Ривърсайд Драйв, не е ли така? Което ще рече, че трябва да построим още една колиба. И тук ни се полага да живеем в различни квартали.

Барбара се смути, лицето ѝ стана алено, шегата не ѝ хареса.

— Нима вие не искате да станете „приличен“ човек и да живеете на една улица с мен? — попита строго тя.

— А-а, къде мога аз?

Били Бърн през целия си съзнателен живот беше презирал и ненавиждал „приличните хора“ и точно сега, на този остров, му предлагаша да стане като тях. Невероятно! В душата му пак трепна нещо, спомни си как бе посещавал гимнастическия салон и как още тогава му беше минало през главата да се отдели някак от бандата. После нещо друго се размърда там и той разбра, че би искал да прилича на Териер, че няма нищо против да е като онзи нещастник Били Малори, че дори е съгласен да вземе нещичко и от подлеца Дивайн. Щом жената, която обичаше, ценеше тези качества, той искаше да стане такъв. Истински, достоен мъж. Вече се досещаше, че грубостта и физическата сила не са единствените качества на истинския мъж, че жестокостта направо се отхвърля.

— Късно е! — отговори остро, точно защото страшно му се искаше да живее в един „квартал“ с любимата. — Вие сте се родили такава, за мен е късно да ставам друг! Можете ли да си ме представите с колосана яка на този врат и бели ръкавици на тези лапи? Можете ли да си представите как се кълча на паркета, как превивам кръст и ви питам: „Желаете ли да се поразходите с моята яхтичка?“. Та аз ще се пръсна...

Веселият смях на девойката го накара да замлъкне.

— Господи! — смееше се тя. — Аз съвсем не говорех за това и нямам никакво желание да ви видя точно такъв! Има толкова мъже, които не уважавам в моя кръг, които са много по-лоши... Не, нямах предвид облеклото... Но защо не желаете да заимствате някои неща, които, уверявам ви, ще ви дадат ново чувство за свобода. Защо да не научите да се държите прилично във всяко общество, да говорите възпитано, да сте непринуден, а не груб? Спомнете си мистър Териер! Нима той не бе мъж, не беше силен, смел, горд? Но по цялото му държание личеше, че освен всичко друго е и джентълмен, въпреки негодниците, сред които живееше!

— Аз не съм и никога не мога да стана джентълмен!

— О-о, това не е истина! Вие сте джентълмен по душа и в това се крие силата и обаянието ви. Трябва ви само шлифовка.

— Можете да си говорите, но това няма да промени нещата — поклати глава Били. — Господинчо от мен не става. Аз съм дете на улицата, вие сама го казахте на „Полумесеца“. Няма да забравя думите ви. Права сте. Аз съм син на улицата и нищо друго. До днешния ден не желаех да бъда друг. Сега може и да искам, но за съжаление е много късно.

— Защо да е късно! — не се предаде Барбара, една Хардинг никога не се предаваше. — Опитайте заради мен! Много ви моля!

— Добре — засмя се младежът. — За вас съм готов на всичко! Ако заповядате, ще си пусна и бакенбарди!

— Какъв ужас! Само да сте посмели, няма да ви погледна!

— Хайде, разправете ми тогава какво трябва да правя!

Мис Хардинг внимателно го погледна. Лицето му изразяваше пълна готовност да я слуша. Задачата никак не беше лесна, трябваше да нарани самолюбието на Били, без това нямаше да мине, но щом се налагаше, тя щеше да го направи. Налагаше се да кове желязото, докато е горещо и да не се плаши от риска... Но защо точно той, защо именно неговото превръщане в друг човек я вълнуваше така? Не се замисляше много над това, не можеше да отговори. Но добре помисли, преди да започне да говори.

— Най-напред, мистър Бърн — започна сериозно, — трябва да се научите да говорите прилично. Нужно е да се избавите от ужасното произношение, от жаргона, от грубите изрази и ругатните. Това е много важно. Във висшето общество мнозина не могат да се избавят от

диалекта, но трябва да се спазват определени граматически правила, да се обогати лексиката...

Били не я разбираше добре. Граматика, лексика, нямаше си понятие от тези думи, но не се обиди, изяви готовност да следва съветите ѝ.

— Добре — въздъхна комично. — Вие ще ме учите... Щом това ви харесва, готов съм да разговарям като вашите пуяци!

Барбара Хардинг нямаше още точен план, но знаеше, че е постигнала голяма победа. От тази минута започваше превъзпитанието на уличника.

Обучението се оказа забавно и за ученика, и за учителката. Нямаха много задължения. Природата ги обсипваше с плодовете си и уроците се очакваха с нетърпение и от двамата. Първите успехи се почувстваха много скоро.

Уроците забавляваха Били. Будният ум беше жаден за всякакви знания, а радостта, с която Барбара посрещаше поредния успех, му доставяше огромно удоволствие. Били преживяваше най-щастливия период от несретния си живот. Харесваше му да играе на Робинзон Крузо (девойката му разказа за него), приемаше с отворено сърце верния Петкан.

Нищо не ги разделяше вече. Отношенията между аристократката Барбара Хардинг и уличника Били Бърн станаха прости, откровени, изпълнени с чисто приятелство.

Живееха на островчето вече трета седмица. И двамата се освободиха от напрежението, лицата им загоряха, отпочинаха. Много рядко пресичаха реката и събираха плодове на другия бряг. Само когато искаха да разнообразят с нещо трапезата си.

Били Бърн укрепна, но раната на гърдите не заздравяваше. По едно време дори имаше опасност от заразяване на кръвта. Той вдигна висока температура, бълуваше, мятеше се в треска. Барбара прекара край леглото му цяла нощ. Слагаше студени компреси на челото му, мъчеше се да изцеди огъня от тялото му. И, разбира се, да скрие мъчителния страх. Били ѝ беше станал скъп, как можеше смъртта да ѝ го отнеме?

Силният организъм преодоля кризата. Но младежът беше изтощен и нито един от двамата не помисляше за напускане на убежището, докато той не се възстанови напълно. Освен това нищо не ги притесняваше, не тревожеше спокойните им дни. На два пъти съзряха туземци на брега на реката. Очевидно бяха рибари, не приличаха по нищо на ловците на черепи. Може би те бяха изгубили следите им?

Хранеха се с риба, диви плодове, сладки корени. От време на време Били хващаше за разнообразие някоя кокошка и още едно животно, което му приличаше на дива лисица, но с приятно месо. Той се гордееше много с примките, които беше направил. Изобщо младежът много бързо се приспособи към първобитния начин на живот. Неговата изобретателност често удивляваше Барбара. Но колкото и безгрижни и сигурни да се чувстваха на островчето, трябваше да го напуснат. Времето неумолимо им го подсказваше. Най-напред храната им стана по-оскъдна. Рибата не кълвеше така охотно, дивите животни започнаха да бягат от примките, а и липсата на сол скоро щеше да се отрази зле на състоянието им.

За Барбара беше по-леко, но Били с мъка издържа двудневната плодова диета и заяви, че има намерение да ловува на отсрещния бряг.

— Няма да е лошо да похапнем дивеч — подхвърли хитро той.

Барбара се хвана на уловката.

— О-о! — възкликна. — Мечтая за месо и ми се струва, че мога да го ям и сурово!

— На вас само ви се струва, а аз сигурно ще го изям — захили се доволно младежът. — Няма да мога да дочакам да се изпече... Не бих искал да съм на мястото на сърната или козата, които ще срещна. Те са любопитни и пистолетът на Териер ще свърши работа. Толкова съм гладен, че ще я изям с копитата, рогата, опашката...

— Няма ли да ми оставите поне едно парченце? — разсмя се девойката. — Желая ви успех! Само ви моля за едно — не отивайте далеч. Не знам как ще дочакам да се върнете, през цялото време ще се безпокоя.

— Елате с мен.

— Не, само ще ви преча. Не можете да ходите на лов за сърни и да ме влачите след себе си.

— Ще се навъртам само край брега — обеща тържествено Били.
— Освен това ще се върна преди залез-слънце.

Барбара го изпрати. Наблюдаваше го и весело се смееше на гигантските крачки, на босите крака, с които прецапваше брода. Нито единият, нито другият подозираше, че от храстите на отсрещния бряг две полегати черни очи ги следят, а една жълта, полудетска ръка здраво стиска копието. Девојката не откъсваше очи от стройната фигура на Били. Истински великан! Точно мъжът от мечтите ѝ! Звяр! Не си даваше сметка, че се възхищава от нещо, което преди беше събудило само страх и отврата в душата ѝ. Сърцето ѝ сладко замираше пред първичната му сила, пред мъжествената красота.

Били Бърн не усещаше възхитения ѝ поглед. Той излезе на другия бряг. И точно тогава девојката забеля за движението в храстите. Не знаеше какво точно мърда там, почувства съвсем инстинктивно опасността и извика с пълен глас предупреждението.

— Били! Били! — нарече го за пръв път по име и сърцето ѝ замря. — Били! — повтори. — Внимавайте! Погледнете... храстите вляво, о-о, Били!

Младежът трепна. Беше доловил само, че произнасят името му и веднага се обърна. Това спаси живота му. Защото видя пред себе си полугол дивак с копие в ръце. И копието бе вдигнато за удар. Той машинално сви глава между широките си рамене, също както при боевете в Езерния квартал, наведе се и копието със съскащ звук прелетя край ухото му.

Войникът нададе яростен вик, размаха меча и се хвърли напред. Барбара видя как Били вади пистолета и го насочва към дивака. Изстрел не последва, оръжието засече и тя ужасено затвори очи. След това изпищя. Жълтоликият войн размахваше меча над главата на Били. А той се измъкна от удара с ловкостта на маймуна и се нахвърли като звяр върху дивака. С лявата ръка сграбчи война за тила, а с дясната жестоко и методично започна да нанася удар след удар. Дивакът изпусна меча, загърчи се като червей, за да се освободи от железните ръце. Ударите продължаваха да се сипят...

Затаила дъх, Барбара наблюдаваше схватката. Лицето на дивака се превърна в кървава пихтия. С голи ръце уличникът от Чикаго убиваше един въоръжен дивак, самурай от древността... Беше нещо

невероятно! Никой не бе способен на такова нещо — нито Териер, граф Кадене, нито Били Малори!

Били Малори! Барбара се възхищаваше на неговия убиец!

А той най-после реши, че е приключил. Ръцете му се отпуснаха, но само след миг безжизненото тяло полетя в буйните води на реката. След него цопна тежко и стоманеното му въоръжение...

Били Бърн се върна на острова извънредно доволен от себе си. Първото нещо, което Барбара чу, бяха кротките, разумни думи:

— По-добре да се откажа от лова. Не бива да ви оставям сама, толкова много неща могат да се случат... Ужасно се радвам, че смачках тази жълта маймуна! Какво ли щеше да стане, ако се бях отдалечил, без да го забележа? Направо настръхвам от ужас!

Барбара мълчеше и трепереше. В очите ѝ се беше затаило някакво страхопочитание, непонятен израз, сякаш бе пред свръхчовек и сякаш неговата сила я измъчваше. По същия начин май го гледаше и на „Полумесец“.

— Какво има? — попита изплашено той. — Пак ли направих нещо лошо? Господи, не можех да помилвам китаеца по главата, той щеше да ме разреже преди това! А след това наред щяхте да сте вие! Как можех да ви оставя в ръцете им? О, никога, никога! Съжалявам, че видяхте всичко това.

— Аз... аз не ви упреквам — отговори с усилие девойката. — Вие ми изглеждате като великана от приказките, но неволно си помислих за Били Малори. О-о, Били, как можахте да постъпите така?

Младежът наведе глава.

— Моля ви, недейте! — промълви. — Готов съм да дам половината от живота си, за да го възкреса... Знам, че го обичахте и се старая с всички сили да загледа някак вината си. Тогава бях друг, а когато се бия, аз губя контрол... Така че вината ми е преди всичко към Малори, но аз искам да я изкупя пред вас. Стараех се да бъда честен и порядъчен с Териер, след като забелязах как ви обича той, колко иска да ви помогне... Териер беше човек като вас. Мислех си, че ако му помогна, вие ще ми простите за Малори, ще забравите, защото ще бъдете щастлива. Излъгал съм се... Повярвайте ми, ще съжалявам винаги...

Той преглътна, направи дълга пауза и бавно продължи мъчителното обяснение:

— Аз гледам на живота вече по съвсем друг начин и сам се отвращавам от това, което съм направил, гледам се през вашите очи. Но ще призная честно, че ако не бяхте вие, сигурно още щях да се гордея как съм го повалил с първия удар. Териер и вие ме научихте да мисля другояче... Лошо или хубаво е това не зная, но скъпо бих платил това да не се беше случило, да не го нося на съвестта си. Моля ви, мис Хардинг, много ви моля, не ме гледайте с такива очи! Ей богу, не мога да издържа този израз!

За пръв път Били Бърн откриваше душата си, говореше честно и откровено и което бе най-странно, изразяваше се правилно, почти изискано, като току-що завършил колежанин. Барбара беше дълбоко трогната.

— Глупаво е да ви казвам, че някога ще забравя онзи ужас — промълви тихо тя. — Но понякога ми се струва, че това не сте били вие, а друг човек... Вие сте толкова мил и грижлив, че аз...

— Не, това бях аз — прекъсна я остро Били, — не се самоизмамвайте! Няма как да си припомните мистър Малори и да не си спомните и уличника, който го преби... А аз, глупакът, си мислех тогава, че съм свършил хубава работа...

Той се усмихна и в сивите му очи се появи израз, който би поразил „силните мъже“ от Чикаго и Ню Йорк, всички до един.

— Вие сигурно не можете да си представите, мис Хардинг — продължи да излага съкровените си мисли, — колко много съм се променил. Не искам да се оправдавам пред вас, искам само да ви кажа, че вие наистина извършихте чудо с мен. Никога не съм си помислял, че мога да стана приличен човек, че това е приятно. Други, освен крадци, мошеници и убийци, не познавах, откъде можех да предполагам, че по света съществува и нещо по-различно? Други понятия за морал и чест, за приятелство и благородство. Та аз нямах и други приятели... Но аз не бях толкова ловък и хитър. За да не остана по-назад усъвършенствах тялото си, мускулите. Те бяха ловки и хитри, а аз силен, най-силният... Но никой не ме научи как се води честен бой. В Езерния квартал не можеше да се говори за правила на боя. О, ако бях съблюдавал правилата, поне едно от тях, щяха да ме пречукат още в първата тупаница! Да се удря и пребие падналия, това се считаше за съвсем правилно. Важното бе това, което си направил, а не как... Ще ви призная и друго. Можех да водя и друг живот, сигурно можех. Имаше

момчета, които напускаха квартала, намираха си работа, започваха да живеят по друг начин, имаха други интереси. Но на мен ми се повдигаше като ги гледах, презирах ги. Здравата бяха объркали мозъка ми. Въобразявах си, че съм неотразим, ходех по кръчмите, закачах жените, лъжех на карти. Противно ми беше да мисля за друг живот, много рядко подобни мисли минаваха през главата ми, докато... докато не срещнах вас и не... почувствах...

Той се заплете в думите, лицето му се обля с гъста червенина и някак безнадеждно довърши:

— С една дума, поиска ми се вие да промените мнението си за мен...

Не това искаше да каже и не това очакваше да чуе Барбара. Изведнъж дъщерята на милиардера закопня за думите, които някогашният уличник преглътна, не посмя да изрече. Този копнеж я накара да се засрами за себе си и тя побърза да се скрие в колибата. Били я следваше като провинено дете и мълчеше.

На Ривърсайд Драйв тя ласкаво му кимна с глава и сякаш нищо не се е случило, сякаш нищо не си бяха казали, го помоли да налови риба за обяд. После потъна в колибата... Много ѝ се искаше да се оправи в собствените си чувства и вълнения, преди да укорява или поучава някой друг. Мис Барбара Хардинг също минаваше школа за превъзпитание.

XVI. ЛЮБОВ

Дните минаваха в седмици, седмиците в месец, а бегълците не напускаха островчето. Били Бърн започна да измисля предлог след предлог, за да отложи пътешествието до морския бряг. Разбира се, той знаеше, че все някога трябва да напуснат убежището си, но също така знаеше, че с напускането ще свърши и щастливият живот, че с пътешествието за него ще започне едно ново съществуване, за което беше тежко и мъчително да се мисли, а и нямаше полза.

Все пак искаше или не, краят приближаваше. Шансът да привлечат вниманието на някой кораб зависеше от присъствието им на брега край морето. Барбара Хардинг не можеше да живее вечно при първобитни условия. Трябваше да мисли преди всичко за нея. Той правеше това постоянно и по едно време започна да мисли, че няма да е толкова страшно да стане жертва на диваците. Не можеше да живее без любимата. Губеше я и в двата случая, но в смъртта поне нямаше да страда така.

Били Бърн бе съвсем наясно с положението, съзнаваше, че в света на Барбара Хардинг няма място за него. Девојката бързо ще го забрави в привычната си среда, ще започне да го презира... О-о, той щеше да направи всичко, за да я върне в цивилизования свят, но защо трябваше да бърза, нима не заслужаваше малко щастие? Нима тези щастливи дни и седмици не са най-голямата отплата за спасението на жената, която губеше и която така безпаметно обичаше?

Барбара Хардинг не се измъчваше от подобни чувства. И тя изпитваше носталгия, но не насилваше събитията. Живееше тихо и щастливо на островчето, което беше нарекла Манхатън. Обитаваше колибата дворец на Ривърсайд Драйв, а точно срещу нейната бе колибата на Били. Беше допуснала роба си до квартала на „приличните хора“.

Така изминаха два месеца и Били изчерпи предлозите, с които отлагаше опасното пътешествие до морския бряг.

— Струва ми се, че не ви се иска особено да се върнете в Америка — забеляза веднъж Барбара. — Причините, които изтъквате за задържането ни тук, понякога изглеждат странни, друг път са смешни. Били, да си мисля ли, че вече се страхувате от опасностите, които ви очакват?

— Да, страхувам се — призна с горчива усмивка младежът. — Не от пътуването до брега, а от връщането в Америка. Боя се от... опасностите, които ме очакват там.

— Боже мой, какви опасности?

— О-о, най-различни! Не знам къде и как ще живея, не ставам за Голямата улица, не мога да ида и на друго място... Не, не от това ме е страх! Боя се, че там ще ви загубя... Господи! — извика отчаяно и презря всичките си клетви и добри намерения. — Господи, не виждате ли, че ви обичам?

Барбара се взря в смутеното му лице с широко отворени очи и без да съзнава направи това, което повече от всичко можеше да го обиди — разсмя се.

Лицето на Били стана аленочервено, после изгуби всякакъв цвят, пребеля, прежълтя.

Девојката веднага съжали за нелепия смях и понечи да каже нещо, но точно тогава от брега се разнесоха пушечни изстрели. Били Бърн скочи, не я погледна, побягна. Тя се втурна след него. Той я спря, прошепна:

— Почакайте тук, скрийте се в храстите. Първо трябва да разбере кой стреля. Сигурно са бели хора, но по-безопасно ще е за вас, ако преди това се убедя сам. Не искам да ви видят. Кой знае какви хора са?

Изстрелите спряха, зачуха се човешки гласове. Били Бърн се приготви да прекоси реката. Този път го спря девојката.

— Няма смисъл, Били — каза твърдо. — Все едно скоро ще ги видим, ще разберем кои са. Те идват насам.

Тя улови ръката му и го принуди да приклепне до нея в храсталака. Зачакаха мълчаливо появяването на гостите.

— Китайци — промърмори по едно време той, така и не пожела да направи разлика между самураите и жълтоликите синове на Небесната империя.

— Да, но с тях има и двама бели — отговори с треперещ от възмущение глас девойката.

— Пленници — изръмжа Били. — Сигурно са последните оцелели от „Полумесец“.

Странната група вървеше по течението, всеки миг щеше да мине край брода, край острова. Били и Барбара се снишиха.

— Тези ми изглеждат съвсем непознати — прошепна младежът. — Вашите, как ги наричате, самураи, са ги взели в плен и ги водят може би на острова, за да им вземат главите. Защо ли се церемонят толкова? Не съм забелязал друг път да си избират специално място.

Барбара Хардинг стисна силно ръката му, впи нокти в дланта.

— Не, Били — извика, — това са... това са... Боже мой! Капитан Норис и боцманът Форстер от „Лотос“!

Били подскочи като ужилен. Изправи се с цял ръст и огледа групата. После властно нареди:

— Ще стоите съвсем тихичко тук и няма да се показвате! Отивам на разузнаване... Правя го за вас и ще се постарая да доведа хората ви... Защото ви обичам! Можете да се смеете до припадък, обичам ви!

Тя не се засмя, но той вече не беше при нея. Снишаваше се под храсти и дървета, докато стигне до реката, премина я незабелязано, самураите бяха на двадесетина крачки от него, но не го усетиха. И той се бе научил да минава безшумно, да изненадва врага.

Били Бърн приличаше на древен войн. Не го съзнаваше, но си беше така, въпреки съвременните дрехи. Той се прокрадваше след диваците като дивак, стискаше копие и се готвеше да го хвърли по тях. На колана му висеше дългият меч на Ода Йоримото, от кобура се показваше дръжката на пистолета, оставен от Териер. Странна и абсурдна картина... невероятен образ!

Копието полетя във въздуха и детето на големия град, на улицата, Били Бърн, издаде войнствен вик, на който би завидял всеки от племето на апахите. Наистина абсурдна смесица от образи, епохи, нрави, страсти...

Един от жълтоликите падна, пронизан от копието. Другите светкавично се обърнаха. Били Бърн се върна в двадесети век и извади пистолета, започна да стреля. Пленниците се възползваха от суматохата и нападнаха внезапно. В един миг стражата се видя обезоръжена, почти обезоръжена, но не се предаде. Двама от тях бяха

убити. Пленниците размахваха техните оръжия, отзад тичаше големият бял човек и не спираше да стреля. Въпреки това самураите встъпиха в бой и то с яростта на прадедите си.

Били Бърн обратното — той изпитваше яростта на пленника, на защитника, на белия човек, който се бие за себеподобния. Насочи пистолета и в най-решителния момент оръжието пак засече. Той го захвърли встрани като ненужна вещ и размахна меч на Ода Иоримото. В това време капитан Норис прониза с копието му един от японците, който се промъкваше към гърба на великана. Шансовете се изравниха — трима срещу трима. Капитанът умело си служеше с копието и отблъскваше дългите мечове на самураите. Успя да се справи с противника си и се втурна да помага на Форстер...

Барбара Хардинг беше забравила заповедта на Били. Бе се изправила с цял ръст и наблюдаваше битката. Противникът на Били владееше меч по-добре и успя да го притисне. Напразно младежът се мъчеше да го хване, да го стисне с железните си ръце. Японецът ловко се отдръпваше, отблъскваше удари и сам нанасяше удари. Били започваше да губи. А една Хардинг не оставяше приятелите си в беда.

Девойката се въоръжи с късия меч и нагази в реката. Не беше я пресичала сама, не познаваше добре коварството ѝ. Течението за малко да я отнесе. Но тя пренебрегна тази „дребна“ опасност и упорито продължи към брега. Струваше ѝ се, че е изминала цяла вечност, докато се пребори с водата. Страхуваше се да погледне към Били, защото можеше да го види паднал, прободен, разсечен...

Младежът все още се държеше. Капитанът и боцманът имаха работа само с един японец и можеха да се справят. Това Барбара установи с един поглед и като стрела се впусна напред. Беше съзряла изкривеното в злобна, тържествуваща усмивка лице на самурая, забеляза лъжливата му маневра и как Били за миг се подлъгва и остава незащитен. Тежкия меч беше вдигнат. Барбара Хардинг закъсна само със секунда, за да предотврати удара и спаси Били, но не и за отмъщението. Войнът не можа да се порадва на победата. Едва беше нанесъл удара и късия меч на Ода Иоримото се заби в сърцето му.

Девойката се отпусна на колене, взе главата на Били в ръцете си, задави се от ридания. Изглеждаше, че животът е напуснал това грамадно, силно тяло. Отчаяна, ужасена, тя притисна ухо до устните му и не усети дихание.

— Били! — захълца. — Събудете се, моля ви! Съживете се! Простете ми за смеха... Били, о-о, Били, аз също ви обичам, затова се засмях. Отдавна копнеех да ми го кажете! Моля ви, Били, толкова ви обичам!

Дъщерята на милиардера Антон Хардинг, изтънчената млада дама, притискаше окървавената глава на уличника към гърдите си и ридаеше с глас. Целуваше тази красива глава със страстни целувки и високо оплакваше своя Били. Госпожицата, аристократката беше изчезнала, отстъпила място само на любящата жена...

Били Бърн отвори очи.

Барбара Хардинг поиска да избяга, но беше вече късно.

Две ръце нежно я привлякоха към могъщите гърди и тя сама поднесе устните си за целувка. Дълга целувка...

— Обичам ви, Били — промълви след време.

— Помните ли кой съм и какъв съм? — попита той и се изплаши, че щастието му мигом ще изчезне, ще се разпръсне, не посмя да произнесе и името ѝ.

— Всичко помня, Били — усмихна се щастливо тя, — но това няма никакво значение. Обичам ви такъв, какъвто сте.

— Завинаги ли?

— Навеки! До смъртта!

Той пак потърси устните ѝ, тя се сгуши до гърдите, потъна в сладката омая...

— Мистър, хм-м-м, ранен ли сте, мистър...? — извика капитан Норис и побутна Били.

Барбара изплашено се отдръпна и смотолевя:

— Не зная. Аз... аз исках да го свестя...

Капитанът се разсмя с висок, звънлив смях и това ядоса девойката. Тя тропна с краче и ядосано извика:

— Наистина исках да проверя дали диша, капитан Норис!

Той трепна, когато чу името си, погледна я учудено. Барбара вдигна косите си, даде възможност да разгледа лицето ѝ и капитанът смаяно запелтечи:

— Мис Хардинг! За бога, жива ли сте, мис Хардинг! Не мога да повярвам! Боже мой! Вие ли сте, мис Хардинг?

— Разбира се, че съм жива, капитане! — засмя се тя. — Съвсем жива, съвсем цяла и в добро здраве! А сега ще ми кажете ли как

попаднахте тук?

— Това е дълга история, мис Хардинг — въздъхна капитанът. — Не знам откъде да я започна, но вие трябва да сте готова за най-лошото.

— Татко! — олюля се девойката, в очите ѝ се появи див ужас. — Татко! Нима е умрял?

— Не, не! Какво говоря? Не знам точно, надявам се да е жив. Жълтите дяволи го плениха, страхувам се да не са извършили вече пъкленото си дело... Ние бяхме тръгнали на помощ, когато хванаха и нас. Вашият баща и мистър Малори изчезнаха преди три дни.

— Малори! — обади се Били Бърн и вдигна окървавената си глава. — Нима е жив?

— Вчера беше още жив — отговори Норис, погледна и не го позна, кръвта, стичаща се по лицето на младежа, му попречи. — Разбрах го и от разговора на японците, от които вие така мъжествено ни спасихте. Благодаря, мистър, е-е...

— Слава богу! Слава богу! — вдигна ръце мистър е-е...

— Но защо мислихте, че е умрял? — попита подозрително капитанът и внимателно се вгледа в лицето му, направи усилие да си спомни. — Познавате ли го?

Друг вероятно би избегнал отговора точно в този момент, но не и Били Бърн. Той изтри кръвта от лицето си и честно призна:

— Мислех, че съм го убил в деня, когато нападнахме „Лотос“.

— Вие? Вие сте били сред разбойниците? Вие сте един от тях? Значи вие сте негодникът, който преби мистър Малори? Мис Хардинг, той направил ли ви е нещо лошо?

Нещастният капитан не можеше да повярва, беше смутен и невероятно шокиран да намери дъщерята на господаря си в такава компания.

— Не бива да го съдите толкова строго, капитане — обади се тя. — Ако не беше той, отдавна да не съм между живите. Можеше да ме сполети и нещо по-лошо от смъртта. Мистър Бърн е мъжествен и благороден човек и аз никога няма да забравя неговата самоотверженост. Някога ще ви разкажа подробно какво е направил той за мен. Не забравяйте, че той спаси и вас!

— Вярно е и аз съм признателен. Не разбирам само защо той се радва толкова за мистър Малори?

— Не се мъчете — усмихна се Били, — няма да разберете. За мен е важно, че той е жив, че една безсмислена смърт не тежи на съвестта ми. Ще ни разкажете ли сега какво се е случило с вас?

— Ами не знам...

— Не съм от пиратите, капитан Норис, можете да говорите спокойно.

— Добре. Когато ни изоставиха така подло всред океана, ние сигнализирахме със запасната радиостанция. За щастие не подозираха, че я имаме. Започнахме да даваме сигнали за помощ. След няколко дни ни прибра военният кораб „Аляска“ Командирът на кораба ни даде хора и всичко необходимо, за да поправим яхтата. Пак той ни снабди с храна, въглища и вода и ние започнахме преследването... „Аляска“ ни придружи за всеки случай...

— Значи така попаднахте на острова? — вметна Били.

— Ние преследвахме кораба „Клоринда“ — продължи унесено капитанът, — не подозирахме измамата, не знаехме, че капитан Симс се е представил за друг и ни е излъгал. Най-после попаднахме на някаква следа, бяхте отплавали на север от Суматра, бяха ви забелязали. Попаднахме на друг пират, един китаец. Този нещастник спомена, че чул за кораб подобен на „Клоринда“, който се разбил, тоест бил захвърлен на един от островите в тази част на океана. Ние открихме острова, попаднахме на останките на „Полумесец“, после на разбойниците, които ни нападнаха. Невероятна какофония беше. Бяха страшно изплашени и лъжеха един през друг, стараейки се да стоварят вината си върху другия. В края на краищата успяхме да изясним, че помощник-боцманът Териер и един моряк на име Бърн са ви отвлекли във вътрешността на острова. Увериха ни, че сте загинали и ние наистина повярвахме, но заловихме един туземец, който ни каза, че сте избягали и се криете някъде на острова. Не можели да открият следите ви.

— А мистър Дивайн? — попита плахо Барбара. — Не чухте ли нищо за съдбата на Лари Картрайт Дивайн? Някога той ми беше... да, бе мой приятел.

— Дивайн! А-а, онзи, който се застрелял!

— О-о!

— Така казаха моряците, мис Хардинг. Впрочем обясненията бяха мъгливи и противоречиви. Командирът на „Аляска“ проведе нещо

като следствие и трябваше да съдят един огромен чернокож, готвача Бланко. Това беше в деня, когато тръгнахме да ви търсим. Посъветвах баща ви да вземем с нас въоръжен отряд. Капитанът на „Аляска“ бе така любезен да ни предложи и да почака няколко дни, но баща ви много бързаше. Тръгнахме шестима: вашият баща, Малори, аз, Форстер и двама моряци доброволци от „Лотос“. Преди три дни японците ни нападнаха и похитиха баща ви и Малори. Ние успяхме да избягаме, но се заблудихме в джунглата и ни хванаха почти пред очите ви. Моряците се измъкнаха, но са ранени и аз се притеснявам за тях. Ние с Форстер сме тук, пред вас и благодарение на вас — живи и свободни. Това е.

Били Бърн се обърна и започна да събира оръжията си.

— Ще останете при мис Хардинг — каза властно на капитан Норис. — Ще я пазите и ще си отваряте добре очите. Ако аз не се върна, моряците от „Аляска“ ще ви намерят и приберат. Не тръгвайте сами, рискувате пак да попаднете на засада. Сбогом, мис Хардинг.

— Били! — хвърли се към него тя. — Къде ще ходите?

Нямаше нужда от отговор. Чудесно разбираше къде. Уличникът поемаше нов риск. Отиваше да спаси баща ѝ и мистър Малори.

XVII. СПАСЕНИЕТО

Били Бърн не позволи да го спрат. Той прекара остатъка от деня и цялата нощ в обикаляне на джунглата и планинското плато, стараейки се да повтори обратния път към селцето. И малко преди разсъмване видя спящото село на Ода Йоримото или на новия княз Ода Исека. Знаеше, че в някои от колибите пленниците очакват своя край.

Младежът дълго наблюдава селото. Не виждаше нищо подозрително, след малко щеше да приведе в действие плана си. Беше го обмислял по пътя, но съзнаваше, че той не е съвършен. Защото повече бе разсъждавал около това какво ще стане с него самия, ако случайно остане жив. Дори честно си призна, че нарочно е поел риска, за да намали тази възможност почти до нулата. От всички хора, които щяха да застанат между него и любимата — девойката, която сама призна любовта си — тези двамата бяха най-опасните, те първи щяха да го прогонят. Парадоксално беше, че именно той тръгна да ги спасява, но Били Бърн не можеше да обича с чиста любов Барбара, ако не опита да спаси баща ѝ и Били Малори. Единият заради любовта, другият заради съвестта.

Били Бърн знаеше, че Антон Хардинг няма да приеме за зет един уличник от Чикаго. Били Бърн знаеше също така, че Барбара обича Били Малори. Може би не с онази обич на влюбените, но ако те се срещнат, старата обич може да припламне и да се превърне в истинска любов. Не се съмняваше в това. И Били Бърн щеше да загуби, защото не можеше да се състезава с Били Малори.

Наистина Барбара бе признала любовта си, беше го целувала дълго и страстно, но Били не смееше да повярва в тази смешна любов. Вече се съмняваше дали е чул правилно. Сигурно си е въобразил, приел е мечтата за реалност. Но дори и да бе чул правилно, вероятно изплашената девойка сама не е разбирала какво прави и какво говори и вече съжالياва за това. Възможността мис Хардинг да се влюби в един уличник от Чикаго не се побираше във въображението на „най-силния“ от Голямата улица в Езерния квартал. Тя щеше да се опомни. Нечувано

беше да го въведе в своя кръг. Всички щяха да ѝ се смеят заради него, щяха да питат от кой зоопарк се е измъкнал. Барбара Хардинг бързо щеше да се опомни. Обществото, нейното особено, не прощава такива волности.

Той я обичаше така дълбоко и предано, че въпросът за собствената му съдба имаше второстепенно значение. Важното беше как ще се чувства тя, важното бе да е щастлива и само заради нея Били Бърн щеше да спаси баща ѝ и вероятния съперник. Това беше негов дълг. Все едно му бе какво го очаква, щом я губеше. Дали жестока смърт или не по-малко жесток живот, нямаше значение. А може, би обятията на любимата? Тази мисъл го накара да се усмихне горчиво. Нямаше да се измъчва повече с бъдещето. Трябваше най-напред да изпълни обещанието си.

Ако Барбара Хардинг беше щастлива и доволна, Били Бърн, в случай че остане жив, можеше да се справи със своята съдба...

Селото спеше. С ловкостта на червенокож и опитността на нощен крадец, Били Бърн се промъкна на тихата улица, насочи се към голямата колиба, към „двореца“ и по-точно към прозорчето на задната стая, откъдето беше измъкнал Барбара. Добра се до отвора и се послуша. Отникъде не долиташе шум. Изглежда всички спяха дълбок сън.

Били пъкна дългите си крака в отвора и след миг беше в тъмната с тая. Претърси я пипнешком, не остави тъгълче, което не докосна. Стаята бе празна. Той отвори вратата. В голямото помещение, натъркаляни безразборно на пода, спяха жени и деца. Пленниците не бяха сред тях. Младежът прекрачи предпазливо през телата и се измъкна на улицата. Беше наясно, че ще трябва да претърсва по този начин и другите колиби и това никак не му харесваше.

Във втората и третата колиба белите мъже ги нямаше. В четвъртата един спящ войн трескаво се обърна в съня си. Били се хвърли като дива котка към него и зачака. Ще се събуди или не? Ако не отвореше очи, щеше да остане жив. Ако вдигнеше глава, щеше да го удари, преди да издаде звук.

Самураят нямаше късмет, отвори очи. Не можа да разбере откъде се е появило бялото лице над неговото, не му остана време да помисли. Железните пръсти се впиха в гърлото му, острието на меча прониза сърцето. Не простена.

Следващата колиба беше по-голяма. Голямата стая бе пълна със спящи хора. В дъното ѝ се виждаше груба дървена врата, също като в „двореца“ на Ода Иоримото. Били се промъкна до вратата, прилепи ухо и долови предпазлив шепот. Ръката здраво стискаше меча, докато се мъчеше да разбере нещо. Накрая въздъхна. Нямаше съмнение, че вътре се говореше на английски. Той отвори предпазливо вратата и шепотът моментално престана. В тъмнината нищо не се различаваше, а трябваше много да се внимава да не се спъне в нещо, да не вдигне шум. Започна да опипва с ръце и бързо намери пленниците. Някакво тяло, което потрепери и се отдръпна, отчаяно промълви:

— Това е краят, Малори. Дошли са да ни вземат...

Тежката длан на уличника запуши устата на стария мистър Хардинг. После той се наведе над ухото му.

— Тихо — предупреди. — Само вие и Малори ли сте тук?

— Да — промълви смаяният, че чува английска реч, милиардер. — Кой сте вие и как попаднахте тук?

Били не отговори, разряза въжетата, с които бяха свързани пленниците и посочи вратата.

— Ще вървите след мен — прошепна. — Трябва много да внимавате. По-добре събуйте обувките си, вържете ги за връзките и ги окачете на шията...

Пленниците се подчиниха. Бяха безкрайно изненадани, но като истински мъже щяха да разпитват след това. Важното беше да използват неочаквания шанс и да избягат.

Уличникът ги поведе между спящите. До външната врата имаше стойка за оръжие и той ги въоръжи с два дълги меча. Само че нито един от тях не знаеше как да си служи с него. Едва бяха излезли навън и нещастие се случи — Антон Хардинг изпусна меча. Той се удари с ужасен звън в прага на вратата и разбуди всички в стаята. След секунда атмосферата в колибата закипя. Чуваха се викове и плачове, тропот на боси крака, същият звън на оръжие.

— По-бързо! — заповяда Били. — Тичайте след мен!

Но улицата вече оживяваше. Виковете на самураите бяха събудили войните от другите колиби. От всички врати изскачаха хора и размахваха мечове. Бегълците се оказаха обкръжени от дива, яростно ревяща тълпа.

Били извика на двамата мъже да го следват, да не се отделят от него и размахна меча, връза се в тълпата. С едната ръка сечеше наляво и надясно, без да поглежда кървавата си жетва, в другата стискаше пистолета на Териер. Пълната луна осветяваше сражението и правеше картината призрачна.

Антон Хардинг достатъчно разбираше езика и скоро установи, че диваците ужасно се страхуват от великана. Никой не смееше да приближи близко до меча му. Това даваше възможност на Били да ги води напред и да си пробива път към джунглата. Средновековните самураи го смятаха за полубожество и панически се отдръпваха. Повечето подскачаха около него като смешни дяволи и се стараеха да нанесат удар преди белия великан да ги разреже или да вдигне чудната гърмяща малка пръчка и повали поредния от тях.

На петдесетина метра от гората Били Малори падна. Беше ранен със стрела в крака. Били Бърн се върна назад и го вдигна. Ръката с пистолета бе вече заета да придържа ранения, но другата продължаваше безмилостно да сече.

Стрели и копия летяха от всички страни. Последният облак ги обсипа, когато вече влизаха в гората. Кой знае защо диваците спряха. Може би се страхуваха от засада или сами бяха устроили такава? Може би бяха измислили някоя друга подлост? Били Бърн не знаеше. Той пусна ранения и обезсилен напълно се опря на едно дърво. Две стрели стърчаха от гърба му, една беше забита в гърдите.

Антон Хардинг бе ужасен. Бе стар и изтощен. Бе виновен за това преследване. Заради него двамата му по-млади спътника бяха извадени от строя, а дивите войни всеки миг можеха да нахлуят в гората. Малори се опита да го ободри. Беше седнал на земята и се мъчеше да издърпа стрелата от крака си. За щастие операцията излезе сполучлива, освободи краката си, без да разкъса мускул или сухожилие.

Били Бърн помоли със слаб глас Антон Хардинг да извърши същата операция със стрелите на гърба му. Тази от гърдите извади сам.

— Какво ще правим сега? — попита отчаяно старецът. — Те всеки миг ще ни нападнат!

— Докато сме цели, не трябва да се отчайваме — възрази философски уличникът. — Имам план... Кажете ми, Малори, можете ли да вървите?

— Веднага ще опитам — отговори младежът и пристъпи. — Да, мога! — съобщи радостно.

— Отлично! — зарадва се и Били Бърн. — Слушайте ме сега: на север оттук, зад планинската верига има долина. Там тече пълноводна река. Ще следите скалистия гребен и няма да се заблудите. За здрав човек това е около петнадесет часа път, вие ще го изминете за по-дълго време, но ще стигнете долината. Ще вървите по течението на реката и ще видите малък остров. Там ще намерите мис Хардинг, капитан Норис и Форстер. Тръгвайте, не бива да губите време!

— А вие? — възмути се Били Малори. — Не съм съгласен с вашия план! Не можем да ви оставим тук!

— По никакъв начин! — потвърди старецът.

— Ще се наложи да ме оставите — усмихна се уличникът. — Няма друг начин за измъкване. После ще се върнете с моряците да ме приберете. Аз съм непосилен товар и не виждам защо да ни избият и тримата, като може да загине само един. Не мислете за мен, аз и без това едва ли ще изкарам дълго.

Той вдигна пистолета и даде един изстрел.

— Нека знаят, че сме тук. От време на време ще стрелям, за да не тръгне потеря след вас. Не е трудно да се измамят тези глупаци. Те ще си мислят, че и тримата сме в гората, а през това време вие ще стигнете безпрепятствено реката.

— Не съм съгласен! — възрази повторно Били Малори.

— Не ви питам съгласен ли сте или не! — срязва го Били Бърн. — Ще направите това, което ви казвам! Не ме е грижа за вас, а за мис Хардинг. Трябва да я намерите на всяка цена и то час по-скоро. Не съм сигурен за безопасността ѝ. Аз не мога да вървя. Ранен съм тежко и ще падна само след няколко крачки. И слепецът ще види в какво състояние съм. Защо трябва да стоите тук? Само да присъствате на смъртта ми ли? Излишно е, не желая това, не ми е приятно да се въртите край мен! Повярвайте ми, няма да се отърва, остават ми още няколко часа живот. Вървете, не можете да ме спасите! Всяка минута е скъпа и загубата ѝ означава нова опасност за мис Хардинг. Вървете! Хайде, мистър Хардинг, нали затова сте дошли на острова!

— Истина ли е това, което говорите? — попита развълнувано старецът. — Нима дъщеря ми е на този остров с Норис и Форстер? Нима е жива?

— Да-а! Хайде, вървете. Не губете ценно време...

— В едно отношение сте прав — въздъхна старецът. — Трябва да помислим за Барбара. Но аз никога няма да си простя, че съм изоставил един благороден и самоотвержен човек да издъхне сам в джунглата.

— Това ще е ужасно подло — обади се Били Малори. — Трябва да измислим нещо друго. Но позволете ми да попитам кой сте вие, приятелю, и как попаднахте тук?

Били Бърн се изви така, че луната да освети лицето му.

— Няма защо да обяснявам дълго, Малори. Погледнете ме внимателно, не ме ли познавате?

Били Малори внимателно, наистина много внимателно, разгледа лицето на Били Бърн и поклати глава.

— Не — отговори тихо. — Чертите ви ми изглеждат познати и само това, друго не си спомням. Но който и да сте, вие спасихте живота ми и аз няма да ви изоставя! Нека мистър Хардинг да тръгне сам. Аз... аз оставам с вас!

— Вие и двамата ще тръгнете заедно — настоя уличникът. — А сега ще разберете има ли значение дали ме познавате или не. Не ми е приятно да си го припомня, но виждам, че нямам друг избор. Аз съм онзи от пиратите, който ви преби на палубата на „Лотос“. До днес смятах, че съм ви убил и много се зарадвах, когато капитанът ми каза за вас. Аз съм този злодей, който преследваше постоянно мис Хардинг, докато накрая капитан Симс не ме затвори в карцера. Аз прекарах последните седмици с нея сам на това островче. Другото не е интересно, тръгвайте сега!

Той се обърна и пак даде един изстрел към селото.

Антон Хардинг избухна, изригна страшни, жестоки проклетия и вдигна меча над главата на Били. Били Малори изтръгна меча от ръцете на стареца.

— Какво правите? — извика възмутено. — Как можахте да забравите какво дължим на този човек? Да тръгваме, мистър Хардинг!

Мъжете не се сбoguваха със своя спасител. Били Бърн беше доволен. Все пак ги принуди да тръгнат. Но усмивката, с която гледаше след тях, докато потъваха в гората, бе много тъжна. После стреля още веднъж и заби глава в тревата...

Антон Хардинг и Били Малори вървяха бързо и мълчаха. Изстрелите ставаха все по-редки, чуваха се по-слабо. Те свидетелстваха, че спасителят им е още жив и продължава да се държи. Опасността оставаше зад тях. После всичко утихна. Били Малори спря.

— Убиха го — прошепна потресено.

Антон Хардинг не отговори.

В джунглата царуваше тъмнината и тишината. Хардинг и Малори вървяха цяла нощ. Младият страдаше, раната го болеше ужасно и все по-трудно пристъпваше. Само мисълта за Барбара го държеше прав, даваше му сили да върви, въпреки болката.

Вървяха и през деня. Най-после стигнаха долината, видяха реката и с последни сили затътриха крака по брега. Настъпваше нова нощ и луната посребряваше всичко на грешната земя. Тогава Били Малори посочи островчето. Антон Хардинг се прекръсти. Най-после стигнаха, най-после щеше да прегърне любимото дете.

Били Малори извика името ѝ. Почти веднага се показаха три човешки фигури — двама мъже и една жена.

— Барбара! Барбара! — извика силно мистър Хардинг, забравил всичко от радост и щастие. — Дъщеря ми! Барбара!

Норис и Форстер бързаха да минат по брода. Трябваше да укротят стареца. Опасно беше да се вика. После преведоха пътниците. Барбара падна в обятията на баща си. Били Малори целуваше ръцете ѝ и шепнеше нещо неразбрано. Но тя погледна през раменете му и потърси с очи някой друг.

— Бърн? — извика приглушено. — Къде е Били Бърн?

— Умря — отговори бавно баща ѝ.

Девојката го погледна някак учудено, устните ѝ помръднаха, повториха ужасната дума. След това тя се отскубна от прегръдките на баща си, обхвана главата си с ръце и олюлявайки се направи няколко крачки към реката. Там рухна. Потъна в мрака на черната нощ. Съзнанието ѝ помръкна. Сърцето и душата не издържаха страшната мъка.

XVIII. МНОГО КЪСНО

Били Бърн лежа под дървото повече от час. Стреляше от време на време с пистолета, за да покаже, че са в гората. Чувстваше се много зле и не мислеше почти за нищо. Гледаше призрачното небе и изпращаше по някой изстрел към звездите, за да могат Антон Хардинг и Били Малори да се отдалечат на достатъчно безопасно разстояние. А когато усети, че силите съвсем го изоставят изпразни цялата пачка и стенийки глухо от болка, запълзя навътре към джунглата. Търсеше тихо и спокойно местенце, където да умре.

Огромното тяло се виеше и гърчеше със страшни мъки. Но и волята не можа в един момент да накара мускулите да се напрягнат. Не успя да намери възделеното местенце. Беше пропълзял стотина метра, когато земята се продъни под него и той потъна в някаква преизподня. Не, не бе загубил съзнание. Беше попаднал в дупка, вълча яма, изровена от диваците. Опита, разбира се, да се залови за нещо, да се измъкне, но мишците не желяеха да слушат. Болката беше непоносима, виеше му се свят, всичко около него се въртеше, умираше. Потъваше, потъваше, докато джунглата вихрено се завъртя и светът пропадна.

Били Бърн се свести от случайните слънчеви лъчи, които проникваха между дърветата в дупката и галеха лицето му. Големите ръце опипаха тялото, устните промълвиха:

— По дяволите! Мислех, че съм умрял!

Раните бяха престанали да кървят, но тялото беше немошно.

— Ясно — промърмориха пак напуканите устни, — не ми е дошло още времето да пукна...

Не беше пукнал и веднага се замисли за Антон Хардинг и Били Малори. Дали бяха успели да се доберат до Барбара? Малори я обичаше и съвсем естествено и тя го обичаше... Нека да бъде щастлива. Не изпитваше ревност. Малори бе като нея, от нейния кръг, принадлежеше към обществото на „приличните хора“. Детето на улицата беше опитало да стане „приличен“ човек и времето се бе оказало много късо, не можа да се научи. Но не в това беше проблемът.

Той можеше да се излъска, издокара, но щеше ли да стане един от тях? Били Бърн, синът на улицата! Та Барбара сигурно щеше да се срамува от него постоянно, а това щеше да измъчва и двамата! Какво щеше да остане от любовта им тогава?

Не, по-добре, че стана така. Той изпита един чуден миг на щастие и това му стигаше. Щеше да умре щастлив и в мир със съвестта си, беше направил всичко, за да се очисти от вината пред Барбара Хардинг и Били Малори. Споменът за него ще е добър, чист, ще говорят за него и на децата си. Е, имаше вероятност да остане и жив, малка вероятност, но все пак вероятност, тогава ситуацията нямаше да е много приятна. Те ще се притесняват, ще си мислят, че стои на пътя и щастиято им, ще се чувстват задължени към него и това рано или късно ще започне да ги дразни. Не можеше цял живот да изпитват благодарност! Не, смъртта беше за предпочитане!

Но Били Бърн не умря. Могъщият организъм бързо се възстановеше. Един ден почивка в дупката и той вече правеше опити да се измъкне. Гладът и жаждата го накараха привечер да започне да се катери по стръмните стени на ямата. Не беше трудно. Нощта бързо настъпваше и той почака да се стъмни напълно, издигна се нагоре. Никъде не се виждаха туземци. Някъде отдалеч долиташе шум от селото. Сигурно самураите привършваха последните си дневни дела, за да се отдадат след малко на почивката и съня.

Младежът стигна с пълзене ручейчето, където бяха погребали Териер. Пътешествието му отне повече време, отколкото си мислеше, но завърши успешно. Студената вода го освежи, укрепи силата му, а дивите плодове заситиха глада. Можеше да върви към Манхатън, към островчето, където се криеше Барбара Хардинг.

Пътят му отне цели три денонощия. И неведнъж се питаше през това време — защо отива там, има ли смисъл? Нали искаше да умре, за да остави Барбара свободна?

Страдаше ужасно, но беше млад и животът се оказа по-скъп.

— Ще живея някак си — мълвеше той. — Глупаво и срамно е да умра в някаква си дупка. Иска ми се да се поразходя по Голямата улица, да видя как ще се слисат момчетата... Нека още веднъж да видя Чикаго, да погуляя по кръчмите, пък тогава каквото ще да става!

Да, младостта и жизнеността не се предаваха. Можеше да е нещастен, но не искаше да умре на този остров. В никакъв случай!

Искаше да се върне в родината, в родния град... Носталгията изведнъж се оказа много силна, по-силна от мъката. О-о, той никога нямаше да забрави допира с нежните ръце, омаята и сладостта на устните, думите, които вечно щяха да звучат в ушите му! „Обичам ви, Били, такъв какъвто сте!“ Немислима беше тази любов, но имаше и друго решение на проблема.

— Не е за мене тя — убеждаваше се сам, говореше си сам, — не е лъжица за нашата уста! Но ако не мога да живея с нея, то мога да направя това заради нея... ако тя поиска това... Но трябва да живея прилично... Тя не бива да се срамува заради Били Бърн, заради спомена, че го е прегръщала, целувала, споделяла любовта му...

Стигна реката на третата вечер, някъде около полунощ. Застана нерешително на брега. Трябваше ли да я буди, да тревожи нея и останалите? Е, нямаше да стърчи цяла нощ на брега. Щеше да прецапа бродата и да легне край колибата ѝ.

Не бе много лесно да прекоси буйната рекичка. Слаб беше, объркан, нещастен... безкрайно изтощен. Измъкна се от водата с последни сили и дълго лежа на пясъка. И когато почувства, че мускулите пак се стягат, че кръвта кипи във вените, стана и тръгна към колибата, към Ривърсайд Драйв.

Навсякъде беше тихо, безмълвно. Изглежда Барбара и спътниците ѝ спяха много дълбоко. Значи в това се изразявало спокойствието — в здрав и дълбок сън? Преди два дни Барбара щеше да скочи при най-малкия шум... Сега спеше. Щеше да спи и Били. Пред прага на колибата, за да я изненада, да го види тя, щом прекрачи навън. Най-напред него да види...

Слънцето грееше ярко и весело, когато се събуди. Никой не го беше побутнал, никой не говореше, не възкликаваше радостно и учудено край него. Навсякъде царуваше пустота, ужасна пустота. Страшна мисъл прониза мозъка на Били, изгори го. Нима?... Той скочи и се втурна към своята колиба. Нямаше никой. Надникна и в колибата на Барбара — празна. Бяха заминали...

Заминали!

Дълбоко в душата си Били се надяваше, че ще срещне моряци, които са тръгнали да го търсят. Обстоятелството, че това не се случи го разочарова и разтревожи, но той не се замисли много-много върху този факт. И когато установи, че изобщо не бяха помислили за него, че бяха

отхвърлили всякаква възможност за спасяването му, голяма буца заседна на гърлото му, задави го, две горещи сълзи заблестяха в очите му... В неговите, на „най-силния сред ловките и хитрите в Чикаго“!

Бяха го изоставили... Значи такъв беше моралът на „порядъчните хора?“ Захвърлиха го ранен и умиращ, без да се постараят поне да се уверят, че е мъртъв. Отвратително! Невероятно!

— Глупости! — възкликна младежът и се укори за мислите си, за огорчението. — Нали самият аз им казах да се махат, да ме оставят? Нали ги уверих, че ми остават броеви часове? Вярвах си сам, защо да не повярват и те? Няма защо да ги обвинявам... Но ако бях на тяхното място, нямаше да постъпя така... Погребах Териер, когато почти умирах и зад гърба ми дебнеше глутницата на диваците... А те не са сами, имат на разположение войници, моряци. Какво щеше да им стане, ако се бяха уверили жив ли съм или мъртъв, ако се бяха погрижили поне да ме погребат? Можеха да проявят някаква почит... О-о, те сигурно точно това са направили! Отишли са на морския бряг, за да съставят отряд и да тръгнат да ме търсят...

Последната мисъл го ободри. Той вървя целия ден и въпреки умората успя да се добере до залива вече в тъмната нощ. Рухна на пясъка и мигновено заспа мъртвешки сън. Щеше да започне търсенето на яхтата и военния кораб на разсъмване.

Нямаше и следа от морски съдове. Били обикаля напразно. Чак към обяд се сети да се изкачи на скалата и да огледа морската шир, океана. И сърцето му се сви в непоносима болка. Недалеч димеше комина на военния кораб, редом до него се полюшваше бялата яхта: „Аляска“ и „Лотос“! Бяха отплавали без него, бавно и тържествено се отдалечаваха от брега...

О-о, не беше закъснял! Щеше да им даде знак!

С радостна възбуда Били Бърн се покатери на върха на скалата и размаха като знаме скъсаната риза.

Корабите плавно се отдалечаваха...

Били Бърн продължи да маха. Не разбираше, нямаха ли наблюдател там? Защо никой не поглеждаше към острова? Корабите неумолимо навлизаха навътре в океана, ставаха все по-малки, губеха се в хоризонта и чезнеха...

Изтощен, възмутен, отчаян Били Бърн падна от скалата. И там го завари луната, изгряла над спящия океан, погали го със студените си

лъчи и продължи пътя, скри се зад тропическата гора. Човекът не помръдна.

Били Бърн изкара още три месеца на острова. Ловът на дивеч и риба го спаси от гладна смърт, водата от изворите утоляваше жаждата му. Раните зараснаха, предишната сила се върна, но душевната рана не спря да кърви.

Туземците не го закачаха. Вероятно не подозираха съществуването му. Той благоразумно не напускаше необитаемата част на острова и само от време на време виждаше случайни ловци. Криеше се от тях между скалите, в джунглата. Криеше се като зверовете, които те гонеха.

Най-после на хоризонта се появи дим. Той нарастваше, ставаше по-гъст и осезаем, докато от морето не изникна стройният корпус на голям кораб.

Нямаше намерение да спира. Само минаваше близо до острова.

Били трескаво събра суха шума и пръчки, запали огромен огън и над острова, над скалите се изви струйка дим. Корабът спокойно пореше вълните. Сякаш никой не забелязваше сигнала. Не, не! Той забави ход, зави, насочи се към скалистия пролом, към острова. Приближаваше се. Младежът можеше да различава вече и хората по палубата. И се спусна към брега. Тичаше, викаше, размахваше парцала, в който се беше превърнала ризата му.

От кораба спуснаха лодка.

Били изигра някакъв дивашки танц на брега, после се хвърли във водата и заплува да пресрещне лодката. Изпитваше огромно, безмерно щастие, невероятна радост, ликуваше, че среща бели хора. Моряците го измъкнаха и дълго оглеждаха белия великан; който се бе изхитрил да се яви пред тях със самурайски меч на колана и пистолет... Такова нещо не им се беше случвало да видят.

Великанът явно беше млад. Друго не можеше да се отгатне. Дълги черни коси се спускаха по гърба му, гъста брада скриваше лицето. Но сивите очи ярко блестяха, а от устата, скрита в рошовата растителност, започнаха да се сипят думи на типичен чикагски жаргон:

— Привет, момчета! Благодаря ви, че прибрахте кучето...

Изминаха още шест месеца.

По оживеното Шесто авеню в Ню Йорк вървеше висок широкоплещест мъж и събираше възхитените погледи на минувачите. Беше невероятно красив и още по-невероятно щастлив. Възкръсналият Били Бърн се бе върнал в родината. Деляха го само някакви си хиляда километра от Чикаго, от Голямата улица!

— Чудесно! Прекрасно! — мърмореше великанът и се усмихваше на минувачите. — Толкова е хубаво да стъпиш на родна земя!

Не се чувстваше самотен. В Ню Йорк имаше места, където можеше да срещне стари познати. Едно от тях помнеше отлично — малката гимнастическа зала близо до Батъри.

Точно там отиваше. Изкачи бавно стъпалата до третия етаж и бутна вратата. В мръсната, опушена и полутъмна зала седяха двама полуголи мъже. Недалеч от тях се полюляваше коженото полукълбо. Били го удари с юмрук и то отхвъркна, описа широка парабола. После застана пред един от мъжете — пълен отпуснат човек, който държеше в ръка голяма халба с бира. Това беше известният в света на боксьорите треньор и учител, „професор“ Касиди.

— Как сте със здравето, професоре? — попита весело Били.

— Добре, момчето ми — отговори добродушно дебелакът и попита: — Кой сте вие? Не съм ви виждал тук.

— Преди една година тук ме доведе Лари Хилмър от Чикаго. Наричат ме Бърн, Били Бърн.

— Правилно — възкликна професорът, — започвам да си спомням! Лари ви доведе и казваше, че ако ви вкара човек в работа, можете да направите чудеса, да станете шампион в тежката категория. Я да ви огледам! Какво се усмихвате! Излезе ли нещо от вас?

— Нямах възможност да тренирам — обясни добродушно Били. — Цяла година бях зает, хм-м-м, с друга работа. А преди това участвах в няколко мача и нито веднъж не ме победиха.

— Добре, момчето ми, радвам се за вас! Само че това е било преди година, не се знае как ще е сега. Какво искате от мен? Защо сте в Ню Йорк?

— Защото сега съм още по-силен и си търся работа...

— Чудесно, чудесно! — зарадва се дебелакът. — Тъкмо ми трябва спаринг-партньор, а вие наистина ми изглеждате як като бик. Мога да ви пробвам срещу ей този юначага.

Кривият пръст на професора посочи другия полугол мъж, който отегчено подръпваше от лулата си.

— Готвим го за един сериозен мач — обясни професорът. — Искате ли да пробвате с него?

Били радостно кимна с глава и започна да се съблича. Остана гол до кръста и разкри такава великолепна мускулатура, че професорът остави халбата и скочи от стола.

— А-а, това, което виждам е великолепно! — извика развълнувано. — Човече, къде си направил всичко това? Как си го постигнал? Желязо, не мускули! Сега ще видя как ще се държиш срещу Пит... Никой не е устоял срещу него... Хайде, започваме! Ей там има екип и ръкавици, пригответе се по-бързо!

Великанът привлече вниманието и на помощник-треньора, бивш боксьор на име Харикен. Той огледа критично Били, опипа мускулите му, за малко не го накара да покаже и зъбите си, сякаш купуваше кон и доволно поклати глава:

— Здравеняк, истинска скала! Но Пит ще се справи и с него.

Пит, гордостта и надеждата на професор Касиди, наблюдаваше надменно и презрително суетнята около здравия новак. Той вероятно нямаше никакъв опит и сигурно щеше да се държи като теле на ринга, но поне нямаше да падне веднага като съдран чувал.

— Хайде! — плесна с ръце професорът. — Започвайте!

Това, което се случи в следващите минути, откри нов път в кариерата на професора. Пит, който оставяше и неговото име в историята на професионалния бокс, който му позволяваше да се гордее с уменията си да обучава, докато Всевишния не определи последния му рунд...

Отначало противниците подскачаха като петли на ринга и се опознаваха. Пит беше по-опитен и по-самонадеян. Той издебна новака и нанесе страхотен удар с лявата ръка. Ударът можеше да повали бик. Били само потърка брадата си, разтърси глава... Пит откри гарда, беше уверен, че здравенякът ще рухне в краката му. Но върху него налетя ураган... Посипаха се удари и в мозъка на боксьора се пръснаха хиляди звездички, всичко се завъртя... Телата се вцепиха едно в друго. Харикен ги раздели. Професорът направи забележките си и всичко започна отначало.

Пит беше разярен. Ударите му бяха безрезултатни. Планината от кости и мускули оставаше непоклатима като скала. Той загуби самоувереност, започна да прави грешки.

Новакът си играеше с противника като котка с мишка, само дето доволно не мъркаше. Нанасяше светкавични, болезнени удари, отскачаше, пъргав като маймуна и пак удряше. Пит не можеше вече и да се защитава. Касиди с възторг следеше гъвковите движения, точните удари, светкавичните реакции. Не гигант, а истинска златна мина, съкровище, което щеше да го отведе до висините на бокса!

Били направи измамно движение, железният юмрук се стрелна, докосна, сякаш погали челюстта на Пит. Нокаут! Пит остана да лежи в краката на новата надежда... Нямаше защо да броят секундите. Поваленият шампион едва ли щеше да се събуди по-рано от час и вече щеше да е бивш шампион.

Харикен хукна да налива студена вода. Професор Касиди забрави напълно любимеца си, задруса с две ръце огромната лапа на Били, завъртя се като пумпал около него.

— Не, не мога да повярвам! — говореше бързо, възбудено. — Забележително! Самороден талант, огромна сила... Нечувано! Невиждано!

— Дано не съм му счупил нещо? — обезпокои се Били.

— А-а, нищо му няма! Да върви по дяволите! Все едно, след като вас ви има, от него нищо на става. Ще се заема с вас, момчето ми! Ще ви направя прочут! Искате ли да работите с мен?

— Много ще се радвам — засмя се Били и някак стеснително помоли: — Можем да започнем веднага, но ще ми дадете ли да хапна нещичко? От вчера в стомаха ми няма нищо, ама нищичко. Трябва да го напълня...

Това беше последното, което срази окончателно мастития треньор и „професор“. Самородно злато! Беше попаднал на великия човек, на големия боксьор... Да нокаутира Пит, след като не беше ял цяло денонощие! Какво ли щеше да стане после, когато го нахрани? Кого да пусне срещу него, може би стадо бизони? Не, щеше да направи от Били Бърн, от този прекрасен великан, най-великия боксьор на века...

ХІХ. ТРИУМФЪТ НА БИЛИ БЪРН

Бившият уличник от Голямата чикагска улица бе талант, беше роден за ринга. Нямаше какво толкова да учи. Касиди се занимаваше само с него и цели три месеца пущаше новото състезателно конче на третостепенни и четвъртостепенни мачове в Ню Йорк. Искаше Били Бърн да се отпусне на ринга, осигуряваше му най-добрата тренировка и то пред публика. За новия боксьор се заговори. Тон побеждаваше постоянно и то в първите минути, с нокаут. Името му започна да се появява по спортните страници на вестниците. Поканиха го да вземе участие в по-отговорни мачове, с по-известни и опитни боксьори, почти от елитната група. Касиди беше спокоен и уверен, пушна го на ринга. Пак пълна победа с нокаут...

Устремната кариера на никому непознатия Били Бърн отначало възбуждаше известно вълнение в спортните среди, за да се замени много скоро с трескава възбуда. На хоризонта изгряваше нова звезда, която даваше големи надежди. Касиди самодоволно търкаше ръце. Неговият ученик крачеше уверено и бързо напред, само напред и носеше слава, пълнеше касата му...

Така се стигна и до най-отговорния мач. Касиди уговори правилата на срещата: колко рунда ще се играят, тоест десет схватки от по три минути, преценка по точки, ръкавици средно тежки...

Звездата, с която Били трябваше да премери сили, беше много популярна. Афишите привлякоха огромна маса любители на бокса, несметно количество народ. Американците обичат зрелищата. Онези, които вече бяха виждали Били Бърн в действие, разправяха чудеса и трескаво следяха подготовката на мача. Всеки бързаше да заложи и не се боеше да го направи за изгряващата звезда, не за фаворита.

Огромната зала бе претъпкана. Публиката посрещна боксьорите с гръм от аплодисменти и виковете дълго ехтяха далеч по улиците. Сградата можеше да се срути от тях. Ентусиазираната тълпа вече беше разделена на два лагера, които на места разменяха остри ругатни,

вдигаха се ръце... Полицейските палки бързо въдвориха порядъка, а и вниманието бе привлечено от съдията. Той обяви началото на мача.

Били за първи път участваше в мач с боксьор от първа категория. Беше нервен и когато го видя, когато опипа с очи мускулите му, собственото му сърце замря. Противникът бе як като бик, беше способен, опитен, обигран, не се вълнуваше. А бившият уличник и изгряващо спортно светило изпитваше сценично вълнение, чувстваше се като неопитен актьор, излизащ пред публика за първата си роля и очакваш да го освиркват. Очите му машинално огледаха залата, хората и лицето му внезапно се изопна, преbledня.

Касиди, който не сваляше очи от него, също преbledня. Нима надеждите му щяха да рухнат така изведнъж? Нима протезето му се беше изплашило от публиката? Случваха се и такива неща, знаеше го от опит, но никога не си беше представял, че тъкмо Били Бърн ще се изплаши, ще се стресне и ще се остави да го пребият като куче.

Професорът се завъртя край ринга, опита се да ободри великана, подаде бутилка като последно средство за вдъхване на кураж. Били отстрани с жест и ръката на професора, и бутилката. Беше се заклел да не слага капка алкохол в устата си и нямаше да престъпи клетвата, дори ако трябва завинаги да напусне бокса, ринга. Бе дал тази клетва в името на любимата и щеше да падне на своето Ватерло, но нямаше да близне ободряващия алкохол.

В нейно име!

Касиди нямаше понятие за съществуването ѝ. Касиди се тревожеше само за славата и касата си.

Гонгът удари и Били Бърн не усети как го изтласкаха на ринга. Съзнаваше, че е малко изплашен. Изглеждаше, че изпитва боязън от противника, но професорът беше много опитен и разбираше, че страхът идва от блесналите прожектори, от крещящата публика.

Касиди се ядосваше на себе си. Рано беше пуснал гончето, много рано! Трябваше да го подготви по-добре, да го поотърка повече, да му даде възможност да свикне със светлините на рампата и ревящата тълпа. Касиди се косеше. Неговият великан бе прекрасен боксьор, но почти нямаше шанс да победи. Сценичната треска може да превърне и най-добрия боксьор в парцал. Как не беше помислил по-рано за това? Когато духът падне, боксьорът не издържа, дори и да е десет пъти по-силен от противника...

Били понесе още в първия рунд, в първата минута два такива удара, че за опитното око резултатът вече беше ясен. Губеше... Публиката мигновено схвана объркването му, неловката защита и зави, затропа с крака. Чуха се и оскърбителни подмятания, подигравки:

— Дръж се по-здраво, ще паднеш!

— Защо не идеш да пасеш свине, а си се качил да размахваш ръце!

— Удряй! Удари поне веднъж! Уууу!

— Страхливец! Чучело! Страхливец!

Това беше прекалено. Това оскърбление прониза затъпения мозък на боксьора и старата свирепост на уличния побойник се събуди. Страхливец! И тя го нарече така, но после разбра, че е сбъркала. Териер също, но преди смъртта си каза, че не е срещал по-голям храбрец... Били си спомни самураите, които размахваха мечове и копня, видя пак „двореца“ на Ода Иоримото и жълтите дяволи, които падаха като круши след съприкосновението с железния му юмрук. Тогава, когато спасяваше девойката и после, когато се биеше, за да спаси бащата и годеника на тази, която обичаше... Не се бе изплашил от стотици ръце, а сега...

Страхливец!

Кой беше посмял да извика това на Били? На човека, гледал смъртта в очите, участвал и побеждавал в жестоки схватки, без да изпитва страх... Кой смееше да вика така?

Крясъците и пронизителните свиркания го заглушаваха, бучаха в главата му. Не, това беше тълпата, която го освиркваше. Най-после го разбра, видя къде е и усети какво става, как се държи.

Тежкият юмрук на фаворита за малко не го повали на земята. За негово щастие гонгът удари и извести края на първия рунд. Били се завря в своя ъгъл и не посмя да вдигне глава. Хората продължаваха да го освиркват, а „звездата“ сияеше, радваше се, не се съмняваше в победата.

Гонг! Втори рунд!

„Звездата“ самоуверено налетя. Но Били Бърн се беше опомнил, бе преодолял сценичната треска, беше осъзнал какво става. Бе се борил с тълпата, не със съперника. Повече нямаше да е така... Само че решението се провали още при първия удар. Не от силата, не! Тълпата зарева в лудешко ликуване, във възмутени дюдюкания, истерични

викове... Високият подиум на ринга пак се завъртя. Били се овладя с огромно усилие на волята. Прицели се, пригответи се да понесе отведен удар, устреми се напред с цялата тежест на тялото. Не успя. „Звездата“ пъргаво отскочи встрани и той се просна с целия си ръст, оглуша от общия кикот на тълпата. Стана, беше още на колене, когато главата му срещна удара на стоманения юмрук и всичко потъна в мрак. Арбитърът вдигна ръка, започна да брои секундите:

Една. Две. Три. Четири. Пет. Шест...

Били отвори очи.

Седем.

Били седна.

Осем.

Сухият, висок и безстрастен глас, отброяващ цифрите, бавно проникваше в съзнанието на сина на чикагската улица.

Девет.

Не! „Най-силният сред ловките и хитрите“ от голямата улица в Чикаго не се предаваше. Не ставаше за смях. Никога! Били скочи на крака. Някаква невидима пружина го издигна нагоре, преди да чуе ужасната цифра десет. Забрави тълпата, забрави ринга, съдиите, прожекторите, всичко! Ярост — студена, пресметлива, жестока — го преизпълни, преля от мозъка към тялото, стегна краката, опъна мускулите на ръцете. Този лигльо до него броеше секундите на героя, който Барбара Хардинг беше обичала, който френският граф бе уважавал, който беше побеждавал, беше печелил битките... Как смееха да му се подиграват? Били Бърн щеше да им покаже!

„Звездата“ беше леко учудена от изправянето му и се пригответи за следващия удар. Толкова беше възбуден от успеха, че вече не мислеше за защита, стараяше се да забавлява публиката.

Усмиваше се самодоволно, когато замахна. Това бе последната му усмивка. Били го посрещна със стария, привичен и чисто негов, контраудар и фаворитът отлетя като топка, само въжетата го спряха. Професор Касиди веднага се оживи. Не беше се надявал Били да се оправи... Но не, неговият самороден златен къс изведнъж придоби форма, сипа и ловкост, възвърна точността на удара, устрема на атаката. Изненаданият противник пак атакува. Тълпата притихна. Били удари с лявата ръка и моментално замахна с дясната. Ударите бяха светкавични, точни и... „звездата“ падна на колене. Гонгът удари.

За третия рунд Касиди беше напълно спокоен. Били Бърн се бе съвзел и вече не се плашеше от ревящата тълпа. А и тя беше притихнала. Той водеше боя ювелирно, красиво. Бе решил да покаже на глупчовците, насядали по дървените скамейки, какво е бокс. Искаше победата — не се съмняваше в нея — да е предписана не на случаен удар, а на действителното му превъзходство над противника. Бе се изложил в първия и втория рунд, но имаше намерение да покаже на всички какво значи истинският мъж от Чикаго, истинският боксьор.

Показа чудеса. Зрелището изпълни с възторг сърцата на всички, които разбираха малко от бокс, които ценяха красотата в този тежък спорт. Съперниците бяха още бодри, но специалистите усещаха превъзходството на новака. Той обладаваше не само физическа сила, той майсторски владееше занаята, правеше от бокса изкуство и щадеше фаворита, за да изнесе нещо като урок по бокс.

Четвърти рунд.

Публиката беше вече на страната на Били. Но все още се чуваха спорещи гласове. Да, новакът се съвзе, оправи се от страха и смущението, да, имаше качества, но докога ще се държи, не можеше ли да се пребори срещу по-опитния фаворит! „Звездата“ имаше много победи, знаеше как да ги постига и щеше да се добере до нокаут, макар и да не представяше такава красива игра.

Нямаше нокаут и след четвъртия рунд.

Били Бърн беше доволен от постигнатото. Вече можеше да покаже и другата си страна. Не красиво подскачаща балерина, а гигант, който няма милост, който сразява.

И го направи.

Пети рунд. Гонгът не беше затихнал и Били се хвърли напред. Нападна така стремително, че съперникът се слиса. Удряше, удряше, и пак удряше. „Звездата“ не можеше дори да се защитава. Ляв удар, десен удар, главата на противника се люшкеше като махало на часовник между огромните ръкавици. На три пъти тялото му летя и увисна на въжетата. На четвъртия път не го задържаха и въжетата, падна на коленете на зрител от първия ред. Тълпата ревеше, тропаше, свиреше... Не срещу Били... О, Били си играеше! Нямаше съперник, играеше си с жертвата като едър голям котарак с тлъста мишка. Не

бързаше да нанесе съкрушителния удар. Показваше на тълпата кой е, какво може.

Гонг. Почивка.

— Боже мой! — засъска възмутеният Касиди в ухото му. — Защо не свършите най-после? Досега сто пъти можехте да го повалите! Защо си играете още? Той ще се опомни... Какво искате, да ви нокаутира ли, да ви изхвърли от ринга?

— Няма да стане — отговори лениво Били. — Краят ще е в шестия рунд, след малко. Нокаут! Ако искате да спечелите още, бягайте и залагайте. Казах ви — нокаут!

— Наистина ли? — ококори се старият и много видял Касиди.

— Съвсем! — ухили се Били. — Хайде, не се безпокойте, ако искате да спечелите още повече, хванете се на бас, намерете най паралията и се обзаложете, че ще го сваля в първата минута. А-а, да не забравя! Заложете сто долара и за мен! Нека и аз да спечеля нещичко.

Беше толкова уверен в себе си, че професорът се вслуша в съвета, обзаложи се. И веднага съжали. Съперникът на Били се беше окопитил и възвърнал самочувствието си. Сърцето на стария Касиди пак се сви. Прекалено весела и бодра изглеждаше „звездата“. Това означаваше, че треньорът се е решил на непозволен ход. Фаворитът бе получил порция наркотик. Нямаше да издържи дълго с този изкуствен стимулатор, най-много минута, но на Били никак нямаше да му е лесно.

Гонг. Шести рунд.

„Звездата“ устремено полетя към съперника. Изглеждаше, че предимството пак клони към него. Той налиташе, удряше, където може, не даваше на Били да пристъпи, да вдигне ръка. Беше като обезумял, забравяше правилата. Били за миг откри лицето си и получи страшен удар в челюстта. Сърцето на професора се вледени... Но Били тръсна глава, сякаш го бе ухапала муха. Стоеше като бронзова статуя и търпеше ударите, не се поклащаше. Фаворитът побесня, тълпата ревеше от възторг... Познавачите оцениха поведението на новака, отдадоха дължимото на силата на неговия дух, на физическата му издръжливост. Той искаше да им покаже, че е способен да понесе и най-силните удари, че е достатъчно умен да улови точно своята секунда и нанесе съкрушителния контраудар.

Ревът на тълпата преля в единогласна овация. За Били! „Звездата“ изгуби всякакъв самоконтрол и нанесе непозволен удар — под кръста, удар, който жестоко се наказва от съдиите. Арбитърът не успя да се намеси, да види какво става с превития на две новак. Ръката на великана се стрелна и отговори със страхотен удар. „Звездата“ някак страшно изтрака с челюсти и полетя като снаряд. Лежеше без памет някъде в краката на публиката. Нямаше значение. Арбитърът започна да отброява секундите. И от това нямаше нужда. Всички знаеха резултата, виждаха победителя.

Такъв нокаут Ню Йорк още не беше виждал!

Публиката избухна. Овациите гръмнаха като топовен гърмеж. Били вдигна ръце...

— Знаех, че ще го победиш, момчето ми! — крещеше като луд Касиди. — Знаех си го, знаех! Ти си следващият шампион на Америка... Ще се бием здравата, момчето ми!

Този боксов мач беше събитието на деня. На следващия ден всички вестници бяха пълни с коментари за блестящата победа на „моряка“. Били изведнъж стана звезда и най-голямата надежда в този спорт. Снимките му заемаха цели страници. Следваха интервюта — с победителя, с победения, с треньора, арбитъра и всички, които се потрудиха да изкажат компетентно мнение. Сензацията се състоеше в това, че новият фаворит изглеждаше прекалено интелигентен и благовъзпитан за този вид спорт и че Корберт, шампионът в тежката категория, обещавахе да не се бие с друг, докато не победи „моряка“ Бърн...

Бъдещето на чикагския уличник беше осигурено. Никой не се съмняваше в блестящата му кариера. Професор Касиди прие предизвикателството на шампиона и отправи покана. Менажерът на Корберт нямаше как да не я приеме... Вестниците се изпълниха с прогнози за решителния мач, с коментари за качествата на боксьорите, с много измислени истории около личностите им...

Започна трескава подготовка. Били Бърн тренираше упорито. Знаеше с кого ще се бие. Знаеше, че мачът ще се състои в най-голямата зала на Ню Йорк, че билетите вече са разпродадени, че цените са рекордни дори и за една страна като Америка.

Знаеше всичко това и беше решил да победи. Но си имаше съвсем други причини да иска победата. Щеше да се бие и победи пак

заради нея!

XX. БИЛИ И БАРБАРА

Били Бърн за първи път се почувства истински свободен, удовлетворен и щастлив в деня, когато се отказа от Барбара Хардинг и любовта си, заради нея и човека, който, според него, тя обичаше.

Наистина се чувстваше освободен от товара на несподелената любов, прероден и някак облагороден. Четеше вестниците и се радваше на славата, мечтаеше тя да зърне някога името му, да се учуди, зарадва. Само че първо той се срещна с името Хардинг. И това, което прочете в светската хроника, страшно го развълнува.

„Носят се упорити слухове — гласеше бележката, — че годежът между мис Барбара Хардинг и Уилям Дж. Малори е развален. Мис Хардинг вчера «отсъстваше» до късна вечер от дома си. Нашите репортери не успяха да видят и бащата, мистър Хардинг. Мистър Малори отказва да коментира случилото се и да съобщи каквото и да е по този повод, но и не опроверга слуха за развалянето на годежа.“

Антрефилето не свършваше с тези думи, но това беше всичко, което Били разбра. Вестникът падна от ръцете му. Схватките, предстоящият решителен мач, славата, всичко се изпари от главата му. Седеше вдълбочен в себе си и пред очите му бяха Тихият океан и плавно отдалечаващия се кораб и яхта...

В другия край на града, в богатата къща на истинския Ривърсайд Драйв, Барбара Хардинг също научи за него от вестника. Тя четеше кратко описание на голф срещата между женските отбори на Ню Йорк и Сан Франциско. После очите ѝ се спряха върху снимката на млад гигант със странно познати черти. Тя бързо изчете написаното за „моряка“ Бърн. Той беше! Нямаше съмнение!

Четеше и жадно поглъщаше всяка дума. Значи Били беше жив! Значи не ѝ бяха казали истината... Излъгаха я, че нейният защитник и покровител е загинал... Подло я излъгаха!

О, тя не го беше забравила! Били! Трябваше да го види на всяка цена! Веднага! Бързо! На минутата!

В описанието на знаменития мач се говореше доста и за треньора на Били, знаменития „професор“ Касиди. Барбара реши да издири своя верен приятел чрез него. В телефонния указател фигурираше адреса на гимнастическия салон „Касиди“. Само след половин час шофьорът с ливрея спря лимузината пред триетажната сграда на Шесто авеню.

Били беше на ринга. Били тренираше, готвеше се за важния мач. Шофьорът го гледаше с благоговение, изчакваше минутите за почивка и с блеснали от възхищение очи, подаде на героя на деня луксозен плик. После се отдръпна смирено, остави красивия великан да прочете писмото, но не свали очи от мъжественото му лице.

— Ще напишете ли отговор? — попита плахо след известно време.

— Аз сам ще го занеса — отговори Били и подаде ръка, неочакван подарък за човека с ливрея, с който той дълго щеше да се хвали.

Касиди си скубеше косите, но Били беше непреклонен. За този ден повече тренировки нямаше да има. А след час същият Били Бърн изкачваше бързо широката мраморна стълба на двореца, обитаван от милиардера Антон Хардинг, и неговата дъщеря.

Лакеят, който отвори вратата, подозрително изгледа мъжката със спортна фланелка. Кандидатът за шампион по бокс на Америка нямаше визитна картичка, но лицето на лакея изведнъж просия, а Били скромно съобщи името си и помоли да съобщят на мис Хардинг за визитата. Учудваше се на държанието си. Не беше забравил уроците на Барбара — поведението му бе на „порядъчен човек“ и при това не полагаше никакви усилия, за да се държи така.

Девојката пресрещна лакея. Бързаше към скъпия гост и видяла учуденото му лице, обясни:

— Освен че е много известен, той е мой стар и много добър приятел! Хайде, Смит, няма нищо опасно, аз поканих мистър Бърн и го очаквах. Ще ви издействам автограф от знаменития боксьор.

Смит дискретно изчезна. Малко се интересувахе от бокс. За дългогодишния слуга най-важното беше щастието на мис Хардинг. А тя летеше към мистър Бърн.

— Били! О-о, Били! — заговори радостно. — Толкова се радвам, Били, мислехме, че не сте жив! Откога сте в Ню Йорк? Защо не се обадохте? Защо не ми съобщихте с един ред нещичко за себе си? О, Били, толкова се радвам!

Ръцете ѝ бяха разтворени за прегръдка, но Били Бърн не откликна. Стоеше неподвижен, нерешителен и смутен от възбуждения поток думи, с които го обсипваше Барбара, не можеше да прекъсне възклицанията ѝ, щастливия смях. Но възбудата на девойката някак бързо угасна. Прекалено официален беше мъжът пред нея, смутен, да, но и някак отчужден.

— Завърнах се преди няколко месеца — проговори Били. — И тъй като мистър Малори ви намери, реших да не се намесвам в живота ви.

— Били! — възкликна слабо Барбара, погледна го с упрек. — Как можяхте да постъпите така?

— А как? — попита той с усилие. — Да не би... о-о, да не би да намекувате, че нищо не се е променило, че си остава чака, както беше там... на острова? Възможно ли е... Барбара?

Очите ѝ засияха, когато чу името си. Колко много неща говореха тези прекрасни очи! Колко чудни неща обещаваха! Каква любов излъчваха!

Сърцето на Били Бърн се обърна, заби със страстна сила, с нова надежда... Надежда, възкръснала в мига, когато прочете бележката за развалянето на годежа, разгоряла се с писмото и... И в очите ѝ той прочете ясно и открито онова, за което беше мечтал, погледът ѝ му каза, че надеждите и мечтите могат да се сбъднат.

Били Бърн трепереше като в треска. В душата му ставаше нещо странно, водеше се ужасна борба между любовта и човешкото му достойнство. Това започна още в мига, когато тръгна да изкачва разкошната мраморна стълба, когато лакеят на Антон Хардинг отвори вратата и подозрително го огледа. Някаква буца се издигна към гърлото му, гърдите му се стегнаха и той дишаше с мъка.

Мраморни стълби, лакей, разкошен салон, прекрасни мебели, ярка светлина на кристални полилеи, всичко, всичко беше против него. Това бе един чужд свят, в който той се губеше, на който не подходеше и който не му харесваше особено. А щом видя Барбара, щом плъзна очи по елегантната и скъпа рокля, по новата прическа, маникюра,

малките пантофки, буцата в гърлото му стана като камък, въпреки сияещия ѝ поглед, въпреки любовта, която изразяваха очите.

Не, за Били Бърн, синът на улицата пътят към този дом беше отрязан, мястото му не бе в него, както и Голямата улица в Чикаго не беше място за Барбара...

Те принадлежаха към два различни свята.

Били си го знаеше, но този път присъдата беше окончателна. Не можеше дори да мечтае повече за Барбара. Буцата стана огромна, изпълни гърдите му, затисна сърцето... Нещо от основите на живота, който беше започнал отново, се срина, почвата бягаше изпод краката му.

Беше се борил мъжествено през тези месеци. Не на ринга, със себе си. Искаше да погребее безнадеждната си любов към Барбара Хардинг, да я остави само като един светъл спомен в най-скритото кътче на паметта си. И заедно с ясното разбиране, че е извън нейния свят, разбираше и това, че не е в състояние да я забрави, че любовта му към нея ще е жива, че пламъчето винаги ще гори.

Главата му работеше като часовников механизъм. Неговият собствен живот и щастие не влизаха в сметката, но достойнството му беше от значение. Никога нямаше да стане бедния, простия, нисшия зет на милиардера Антон Хардинг. Впрочем никой не искаше това, мистър Хардинг недвусмислено беше показал становището си — нали го бяха изоставили на острова?

Но не в това беше проблемът. Касаеше се за Барбара, за нейния живот и щастие. Любовта сияеше в очите, ѝ, слава богу, че имаше толкова мъжество и не показва с нищо какво е прочел и видял в тях...

Барбара не разбираше нищо, гледаше го с блестящи, щастливи очи.

— Върнах се преди няколко месеца — повтори глухо той. — Нямах намерение да се обаждам, не съм толкова глупав и знам точно къде е моето място. Как щях да изглеждам, ако се бях наконтил като тукашните пуяци и се бях явил пред вас? Та мен нямаше да ме пуснат дори в кухнята, щяха да ме прогонят и от задния ви вход!

Той се разсмя с висок предизвикателен и непривичен смях, от който веждите на верния Смит, застанал на стража в преддверието, се свиха в една гневна линия.

— Освен това аз имам работа — продължи упорито Били, избягвайки старателно вече обидения, недоумяващ поглед на Барбара. — Един зает човек няма време да тича по женски...

Фразата нарочно беше изговорена с предишния груб жаргон. Били подчертаваше колко е далеч от Барбара, сам копаеше пропастта, която трябваше да ги раздели.

Девојката се засегна и огорчи. Нима уроците на остров Манхатън тъй бързо бяха забравени? Нима всичко е било напразно и Били пак се е върнал към стария начин на живот?

— Нямаше да дойда — редеше думите той, — ако не бях прочел във вестника, че сте скъсали вземанията даванията с Малори. Това не е сваятна работа. Затова реших да прескоча до вас и да разбера защо се е стигнало до всичко това.

Стоеше прав, твърд като скала и не я поглеждаше. Направеше ли го, скалата мигом щеше да стане на прах и изтерзаното сърце — поднесено в краката ѝ. Затова говореше високо и грубо, правеше всичко възможно да я отблъсне, да върне спомена за получовека, полузвяра в съзнанието ѝ.

— Скарахте ли се с момчето? — попита безцеремонно с тон на чикагски уличник.

Барбара Хардинг мръдна с устни, потвърди. Не знаеше как да реагира на тази преднамерена грубост. Недоумяваше. Какво бе станало с Били, с нейния Били? Какво ставаше със самата нея? Беше ли загубила способността да го разбира, да вниква в настроенията, да реагира на непредсказуемите му изблици? Къде бе истината? Не, не можеше да бъде! Беше успяла да се справи с необмислените постъпки на това дете великан при много по-тежки обстоятелства, щеше да се справи и сега... Разбира се, той имаше право да се чувства засегнат, обиден, защото не можеше да знае колко тежко е да говори за станалото между нея и Били Малори. Той не можеше да знае подбудите ѝ.

— Е. за какво се скарахте? — настоя синът на улицата. — Малори е човек за вас, с него сте си лика-прилика, по-добър няма да намерите. Защо вършите глупости? Още повече че го обичате, иначе нямаше да се сгодите с него.

В констатацията се съдържаше въпрос, който не можеше да остане без отговор. Не, ако човекът, който трябва да го даде, се нарича

Барбара Хардинг.

— Виждате ли, Били — започна неуверено тя, — аз познавах много отдавна мистър Малори, почти от детските си години и наистина го обичам, но... но после... Да, мислех, че го обичам, докато, докато...

Гърбът на Били Бърн беше непроницаем. Той не желаше да ѝ помогне. Тя преглътна сухо зад този гръб и довърши съвсем тихо...

— Сгодихме се, когато се върнахме в Ню Йорк. Всички бяхме уверени, че не сте жив.

— Изпитвате ли същите чувства както, когато му обещахте да се омъжите за него? — попита неумолимо Били, не обърна внимание на подтекста, вложен в думите ѝ.

Барбара премълча.

Били не прояви разбиране.

— Е, в какво се състои тогава работата?

Ролята, която играеше, му костваше много. Челото му беше обляно в пот, бе по-сложно отколкото да те нокаутират на ринга, но той не се предаваше. Само отказваше да я погледне. Очите му, те бяха неговата ахилесова пета, те щяха да го издадат. Барбара не биваше да надникне в сивите тъжни очи, да види влагата в тях.

— Нищо особено не се случи — отговори по-ясно Барбара, — няма какво да разказвам. Сгодихме се, но аз не можех да се освободя от чувството, че те някак са допринесли за смъртта ви. Изоставиха ви ранен в джунглата, сред диваците, а това е равносилно на убийство. На островчето ме излъгаха, казаха ми, че сте мъртъв. Малори ми призна истината на яхтата, когато бяхме отплували, когато дойде на себе си след дългия припадък. Оттогава всеки път, когато го видя, нещо в мен нашепва, че той е страхливец. Мислех, въобразявах си, че ще победа това чувство, но не можех. В Ню Йорк и аз повярвах в смъртта ви, не смятах спасението ви за възможно. Затова се съгласих да се сгодим. Само че след годежа това вътрешно чувство се засили. Не можех да го лъжа. Били, не можех и не мога да се омъжа за него. Още повече сега. Аз... аз не го обичам... никога не съм го обичала така, както...

Тя направи многозначителна пауза и синът на улицата отново не пожела да се възползва отдадената му възможност. Той решително се насочи към масичката с телефонния апарат, започна да рови в

телефонния указател. Барбара виждаше само неумолимия широк гръб, сведените рамене. Недоумяваше, нищо не разбираше...

Били невъзмутимо набра номера, заговори:

— Малори ли е? О, здравейте, радвам се да ви чуя! С вас говори Бърн, Били Бърн, човекът, който ви разби главата на „Лотос“. Умрял ли? Глупости! Още не ми е дошло времето... Такива като мен не се предават лесно... Слушайте, аз съм при Барбара, да, в къщата ѝ. Да, да, и аз ѝ казах същото... Тя иска да ви види. Добре, много добре! Да, побързайте, чакаме ви!

Барбара Хардинг възмутено изтръгна телефонната слушалка от ръцете му. От смирението и не беше останало нищо, очите ѝ гневно блестяха.

— Как посмяхте? Кой ви позволи? — развика се тя.

Били спокойно взе слушалката, прилепи я към ухото си.

— Още ли сте там, Малори? — попита невъзмутимо. — Не, нищо не се е случило. Тръгвайте! Доскоро виждане!

Слушалката беше оставена внимателно на вилката. Най-последно той се обърна към девойката, погледна я.

— Слушайте сега, мис Хардинг — заговори ясно, отчетливо, — някога вие ми казахте, че съм добър, благороден и тъй нататък, обещавахте да ми се отплатите за всичко, което съм направил за вас. Добре, сега имате възможност да го направите...

— К-какво искате? — заекна изплашено девойката. — Какво да направя за вас.

Сивите очи се присвиха, лицето стана каменно, нито едно мускулче не трепна по него, а гласът беше твърд, сух, студен.

— Вие ще направите заради мен още една работа, която ще е като отплата. Мистър Малори ще пристигне след малко и вие ще му кажете, че сте променили решението си, че сте размислили добре и желаете пак да се сгодите. Искам да кажа, че годежът си остава в сила. Разбрахме ли се?

Въпросът беше поставен прекалено грубо и в очите на девойката блеснаха сълзи. За миг Били се засрами, на него самия му стана болно и неловко от тази преднамерена грубост, но така трябваше. Смяташе, че за нея така ще е по-лесно, стремеше се да подчертае разликата между бившия уличник и настоящ боксьор и елегантния, изискан мъж от висшето общество на Ню Йорк.

Барбара обаче страдаше, измъчваше се непоносимо, не разбираше защо постъпва така, не беше в състояние да оцени благородния му жест. И Били разбра, че не може да убие любовта с груба сила. Буцата в гърдите му се пръсна и тогава „най-силният сред ловките и хитрите в Чикаго“ заговори по друг начин, изрече това, което подсказваше здравият разум, разкри най-чистите помисли, таени в душата му през тези незабравими месеци, когато се беше учил да обича хората. При това забрави или почти забрави жаргона, говореше нежно, убедително, като истински „приличен“ човек.

— Барбара — започна пламенно, — нима не разбирате, не виждате, че Малори е човекът, който ви подхожда, че само той е подходящият съпруг за вас? Любовта не е всичко в този живот и може да донесе много страдания на душите, които може би се обичат, но не се разбират, не си подхождат. Разбрах го, щом видях дома ви. Още от прага усетих каква пропаст лежи между Били Бърн, синът на улицата, и девойка като вас. Много се надявах — въздъхна той, — наистина се надявах това да не се окаже вярно. За съжаление е така и вие го знаете. Да, мило момиче, един живот, цял живот няма да стигне, за да намали разстоянието, разделящо Голямата улица от Ривърсайд Драйв... Аз искам да сте щастлива, Барбара! Обещавам ви и аз да направя нещичко по отношение на моето щастие. У нас в Чикаго, на Голямата улица, има девойки, които не са по-лоши от момичетата на Ню Йорк. Те са като мен, аз съм като тях, ние сме от една среда и може би ще намеря някоя, която да ме обича...

Младежът сухо преглътна. Сивите очи я погледнаха с дълбока преданост, светнаха с една нова доброта, а гласът равнодушно продължи:

— Вие ме научихте на много неща, Барбара, никога няма да забравя това, вечно ще съм ви благодарен! Вие ми дадохте толкова много от себе си, че аз бих предпочел да умра тук пред вас, бих се радвал да ме прободат копията и мечовете на Ода Исека, но не бих понесъл унижението пред слугите ви, нито снизхождението на приятелите ви. Аз много искам да сте щастлива, Барбара, и затова вие трябва да ми обещаете, че ще се омъжите за мистър Малори. По цялата земя няма човек, който да ви заслужава напълно, който да струва колкото вас. Малори е най-добрият от всички. О-о, аз успях да се

осведомя за него! Повярвайте ми, никой не каза лоша дума! Това значи много... Нали знаете, хората най-трудно произнасят добрата дума?

Барбара мълчеше. Слушаше като хипнотизирана искрената реч на своя приятел, който не искаше да бъде любим и сърцето ѝ плачеше с кървави сълзи.

— Малори не е страхливец, Барбара. Той е истински мъж! Доказа го на яхтата, когато застана срещу мен, за да ви защити, доказа го и после, когато се биехме с жълтите маймуни. Тогава той се сражаваше като истински боец. Освен това Малори е джентълмен. Това ви трябва, Барбара, какво по-добро съчетание от истински мъж и джентълмен! Той е само за вас, Барбара, познавам ви достатъчно, за да знам...

— А как постъпи с вас на острова? — прекъсна го буйно тя. — Как можа да ви остави?

— Той дълго се противи на това, мила — усмихна се Били. — Малори и вашият баща не желяеха да ме изоставят. Аз им казах да вървят, аз им казах, че не желая свидетели на смъртта си, пак аз им казах, че ми остават няколко часа живот. Малори не искаше да тръгне, аз настоях, направо го изгоних... Не му се сърдете, няма за какво да го упрекувате. Не разбирам как той не ме уби тогава? Вашият баща искаше да го стори и той го спря, попречи му.

— Но защо трябваше да ви убият? — попита изненадано Барбара, не знаеше нищо за тази трагична страница от събитията на острова. — Защо татко е трябвало да показва такава непризнателност? И Малори?

— Виждате ли, Барбара — призна откровено младежът, — аз нарочно ги предизвиках, за да съм сигурен, че ще си тръгнат, без да съжаляват за постъпката си. Не желяех това да тежи на съвестта им. Бях убеден, че ще умра и не исках да живеят с това чувство. Казах на Малори кой съм, припомних му побоя, а пред баща ви намекнах за отношенията ни, тоест казах му как съм се държал с вас, каква заплаха съм бил за вас, докато живеехме на островчето...

— Това не е истина! — възрази девойката. — Вие ме спасихте от позора и смъртта.

— Но вашият баща не беше в течение по този въпрос и аз реших да не му казвам цялата истина за живота ни на островчето.

Лицето на девойката пламна. Тя наведе глава, понечи да възрази нещо и точно тогава звънецът пронизително зазвъня.

— Това е Малори — каза Били. — Познах по бързането. Той идва, аз си отивам, Барбара... Прощавайте и сбогом, казвам ви тези думи едновременно, защото има за какво да ми прощавате и защото наистина няма да се видим повече. Не искам и Малори да ме види. Помолете Смит да ми покаже задния вход, да ме изпрати. Така ще е най-добре. Ще изпълните ли молбата ми, Барбара? Обещавате ли?

Той бе вече на вратата и я гледаше умолително. Беше красив, величав, мъжествен! Барбара плачеше... и се олюляваше. Изглеждаше толкова малка, безпомощна, нещастна...

Били Бърн усети как краката му омекват. Още миг и щеше да се хвърли към нея, забравил всичко на света... Направи невероятно усилие над себе си и строго напомни:

— Обещахте, нали? Ще направите това за мен, Барбара! Дължите ми отплата!

Били Малори се появи със сияещо лице в салона. Въведе го щастливият и доволен Смит. Но Барбара се заслушваше, чакаше да чуе хлопването на задната врата.

Били Малори пристъпи към нея.

Вратата към черното стълбище силно хлопна.

Били Бърн си бе отишъл. Беше тръгнал по своя път.

Славата на непобедимия Били Бърн прогърмя в цяла Америка. Той стана шампион в своята тежка категория и не познаваше поражение. Биеше се винаги в името на Барбара, посвещаваше победите си на мис Хардинг.

Били Малори стана неговият най-верен поддръжник. Винаги беше на мястото на победите на големия шампион, винаги го поздравяваше пръв. А Барбара устройваше приеми в чест на своя благороден приятел. Тя не криеше своята признателност, възхищението си от него и щеше да остане вярна на чувствата си до края на своя живот.

Синът на улицата победи себе си, победи и света със своето голямо, добро и вярно сърце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.